

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးမေ

အချစ်တရား

BURMESE
CLASSIC

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပေါ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၆၊ ဩဂုတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃) ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆုက
အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်
အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အချစ်တစ္ဆေ/ ကြယ်စင်မျိုးဝေ - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၆ ။

၂၈၈ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီမီ။

(၁) အချစ်တစ္ဆေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

BURMESE
CLASSIC

အချစ်တစ္ဆေ

အချစ်က တစ္ဆေလိုပဲ
ကျွန်မနဲ့သားမိညာဉ်ကို ပူးသတ်
စေတန်နတ်ဆိုရဲ့ ယင်ပလွင်မှာ
ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ
အသည်းတွေကြွေကျ
ဘဝတွေ ကြေမှု
အချစ်က
ကျွန်မအတွက် ထာဝရတစ္ဆေ

တွမ်းပိုဒါး

အခန်း (၁)

လွမ်းမိုခါး။

သူမနေရတဲ့ရပ်ကွက်က နည်းနည်းတော့ သန့်သည်။
ထင်ဒါမီယာလို သူဌေးရပ်ကွက်မဟုတ်ပေမယ့် ကျူးလို ဆင်းရဲ
သားရပ်ကွက်လိုမျိုးတော့ မဟုတ်။

ကန်ထရိုက်တိုက်တွေပေမယ့် အထပ်မြင့်ကြီးတွေ၊ ကွန်ဒို
တွေမဟုတ်ဘဲ သာမန် ၄-ထပ်၊ ၅-ထပ် တိုက်လေးတွေ။ သည်
တော့ နည်းနည်းအဆင့်မြင့်ပါသည်။

မြေလေးတစ်ကွက်လောက်ရှိလျှင် ကန်ထရိုက်နှင့် ပေါင်း
လိုက်။ (၅) ထပ်လောက်ဆောက်ပြီး မြေရှင်က နှစ်သစ်ယူ၊

ကန်ထရိုက်က (၃) ထပ်ယူ။ သို့မဟုတ် တစ်ဝက်စီယူကြသည်တဲ့။
လွမ်းမိုခါးဆိုတာ နယ်ကလာနေသည့် တောစံပယ်ပွင့်
လေးတစ်ပွင့်ပါ။ အနေရှိ၊ အစားရှိ၊ သဘောဖြူ အူစင်းလေး
ပေမယ့် သူမဟာ ပညာတော့ တတ်ပါသည်။ သုံးစားမရလောက်
အောင် မဟုတ်ပါ။

ဘွဲ့မရပေမယ့် ဒုတိယနှစ်ထိ တက္ကသိုလ်တက်ဖူးသည်။
နောက်တော့ ဘဝဆိုသည့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ ပစ်ချခံလိုက်ရ
ပြီး စုန်းစုန်းမမြုပ်အောင် ကူးလိုက်၊ ခတ်လိုက်၊ လှော်လိုက်၊
ကပ်လိုက်ရတာများလေ။ တွေးမိလျှင် သွေးပျက်ရပါသည်။

နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်မတွေးချင်ဘူး။ အသိုက်ပျက်ခဲ့
ရတာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်။

နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ ဖေဖေက ကျောင်းဆရာ၊ မေမေ
က ဈေးရောင်း။ သမီး (၂) ယောက်ရှိပေမယ့် မမက ဆယ်တန်း
နှစ်မှာပင် ယောက်ျားယူသွားပြီး အဆင်မပြေတပြေ။

အဲသည်နေ့က ဖေဖေ သူ့ကျောင်းအတွက် အောင်
စာရင်းကပ်ရအောင်ဆိုပြီး နံနက် (၅) နာရီလောက်ကတည်းက
အိမ်မှထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ကျောင်းက မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးမှာနီး
မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ထွက်သွားခဲ့တာ။

မနက် (၆) နာရီလောက်မှာတော့ ဖုန်းသံတွေ ဆူညံလာ
ခဲ့ပြီး ဆေးရုံအရေးပေါ်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ အကြောင်းကြားလာခဲ့သည်။

သားအမိ (၂) ယောက် မိမိကြီးတစ်ယောက်လို ဒီနီးခန့်
ခံစားလိုက်ကြရပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့် ဆေးရုံကို
အပြေးရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသည်။

နောက်တော့ တိုက်သွားသည့်ကားလည်း မသိလိုက်ရ။
ကျိုးသွားသည့်ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကလည်း ပြန်ကောင်းမလာ။
နိဗ္ဗာန်ငွေလေးနှင့် အကောင်းဆုံးကုသခဲ့ကြပါသော်လည်း ကား
တိုက်ခံရပြီး နှစ်လလောက်အကြာမှာ ဖေဖေ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

မေမေမေ့လည်း စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ခါ နှလုံး
ရောဂါ စွဲကပ်လာသဖြင့် ဈေးမရောင်းနိုင်ရှာပါလေတော့။

သည်အခါ လွမ်းမိုခါးတစ်ယောက် မိသားစု၏တာဝန်ကို
ထမ်းရွက်ဖို့ အသင့်ပြင်ရပါတော့သည်။

တင်နေသည့်အကြွေးတွေဆပ်ဖို့၊ မေမေ့ကို ပြုစုစောင့်
ရှောက်ဖို့ဟာ သူမ၏ သမိုင်းပေးတာဝန်ပါ။ သည်တော့ မေမေ
တစ်ဝမ်းကွဲညီမ အပျိုကြီးကို အိမ်မှာခေါ်ထားပြီး လွမ်းမိုခါး
အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျောင်းထွက်ရပါတော့သည်။

ပညာက စကောစက။ ဘွဲ့ရတွေတောင် အလုပ်မရနိုင်

သည့် ခေတ်ကြီးထဲမှာ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်လျှင်ပြီးရော။ ရိုးသားပြီး ကြိုးစားလျှင် သားအမိနှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းတော့ ဝရမှာ မလွဲ။

အင်း... ခေတ်ကြီးက မသမာမှုတွေလည်း များသည်မို့ လူကုန်အကူးမခံရအောင် အယုံမလွယ်မိဖို့ လောဘမကြီးဖို့လည်း လိုသည်။

နောက်... ကိုယ်လုပ်မည့်အလုပ်ဟာ အတတ်ပညာ တစ်ခုခုဆိုလျှင် ကိုယ့်နောင်ရေးအတွက် ပိုပြီး အထောက်အကူ ပြုနိုင်မည်။

အဖက်ဖက်မှ တွေးတောစုံစမ်းပြီး လွမ်းမိခါး ရန်ကုန် ရွှေမြို့တော်ကြီးဆီသို့ အန်တီစိန်၏ အဆက်အသွယ်နှင့် ချီတက် ခဲ့ခြင်းပါပင်။

“ငါ့သမီး အလုပ်လုပ်တဲ့ အလှပြင်ဆိုင်က အကြီးကြီးပဲ။ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ၊ အဆိုတော်တွေ လာတယ်။ ဆံပင်ညှပ်၊ ဆံပင်ဖြောင့်၊ ခေါင်းလျှော်၊ ပေါင်းတင် အကုန်လုပ်တယ်”

“မာဆတ်လို့၊ အနိပ်ခန်းတွေ၊ ဘာတွေတော့ မရှိ လောက်ပါဘူးနော်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်အေး၊ တကယ့်အမှန်အကန်ဆိုင်ကြီးပါ။

လက်ခစားမိန်းကလေးတွေရော၊ အလုပ်သင်ရော၊ (၁၀) ယောက် လောက်များမကဘူးထင်တယ်”

“သင်ခရော ပေးရသလား၊ လွှမ်းမိုမှာ သင်ခပေးစရာ မရှိဘူးလေ”

“သူများတွေတော့ သင်ခပေးရတယ်၊ သင်ခကလည်း အများကြီးအေး။ တစ်တာသာကို ဘယ်နှသိန်းဆိုလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းကတော့ ရုပ်လေးချောတော့ အလကားသင်ပေးဖို့ ပြောလို့ ရမှာပဲ။ ငါ့သမီးက အဲဒီဆိုင်မှာ လက်ထောက်သဘောမျိုးလည်း ဖြစ်နေတာမို့ ငါတို့သားအမိပြောရင် ရလောက်ပါတယ်”

သည်လိုနဲ့ လွမ်းမိခါး သည်ဆိုင်မှာ အလုပ်သင်ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ အန်တီစိန်တို့သားအမိ အပြောကောင်းတာနှင့် သူမ၏ ရုပ်ရည်ကြောင့် ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးက အလကားသင်ပေးမည်ဟု ကတိခံခဲ့သည်။

“အလကားသင်ပေးမယ်ဆိုပေမယ့် အလုပ်လုပ်ရင်း လေ့လာရမှာနော်။ ညည်းလုပ်တတ်မယ့် ခေါင်းလျှော်ပေးတာတို့၊ ခြေသည်း လက်သည်းအလှပြင်တာတို့ကို အရင်လေ့လာ။ ဆိုင် မှာ ထမင်းကျွေးမယ်။ နေစရာတော့ ပေးစရာ မရှိဘူး”

အန်တီစိန်၏သမီး မမနယ်လီက နေရေးအတွက်

၁၂ ကြယ်စင်မှူးစေ

တာဝန်ယူပါသည်။

“နယ်လီနေတဲ့အိမ်မှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်ပါမယ်။ မမက သူ့ကို ဈေးသုံးလေး ဘာလေးတော့ ပေးဦးပေါ့”

“အေးပါ ... သူ့အရည်အချင်းကိုကြည့်ပြီး ပေးရမှာ ပေါ့”

ယခုတော့ လွမ်းမိုခါး အဲဒီ ‘ဘုရင်မ’ ဆိုသည့် အလှပြင် ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်တာ (၃) လကျော်ခဲ့ပြီ။ သူမပဲ ပါရမီပါလို့လား။ အမြင်ရှိလို့ပဲလားတော့မသိ။ သူမများတွေ ၄-၅ လသင်မှတတ် သည့် ဟညာကို လွမ်းမိုခါးက (၃) လနှင့် တော်တော်တီးမိ ခေါက်မိနေပေပြီ။

ယခုဆို ခေါင်းလျှော်၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်းအလှပြင်ရုံ တင်ကေ ဆံပင်ဖြောင့်တာ၊ ဆေးဆိုးတာ၊ ယောက်ျားတွေကို ဆံပင်ညှပ်တာတွေလုပ်တတ်နေပါပြီ။ မိတ်ကပ်လိမ်းတာကအစ လှေ့လာနေပြီ။

ထက်ရာစွဲမထားသည့်သူတွေဆို သူမလုပ်ပေးလို့ ရနေ ပေပြီ။

သည်တော့ ကော်မရှင်စားအဖြစ်နှင့် မေမေ့ထံ ငွေပြန်ပို့ လို့ရပြီပေါ့။

အချစ်တကွ ချီ ၁၃

ကာစတန်မာက နှစ်သက်လို့ အဆိုဘောက်ဆူးပေးလျှင် ထည်း ရတတ်၏။ သူမတို့ ‘ဘုရင်မ’ က နာမည်ရ နာမည်ကြီးမို ခေါ်သား မင်းသမီး၊ အဆိုတော်၊ သူဌေး သားသမီးတွေ လာတတ် ကြပါသည်။

လွမ်းမိုခါးတွက် လှိုင်း၊ လေငြိမ်သည့်ကာလများသို့ ကြောမိရောက်ရှိတော့မည်ဟု ထင်မှတ်ရပါမှ သူမဘဝအတွင်းသို့ ချော်လင့်ဘဲ ဦးသွက်မုန်တိုင်းတွေ ဆင်လာရတော့မည်အဖြစ်။

အခန်း (၂)

မမနယ်လီတို့တိုက်ခန်းက ဆိုင်မှမိန်းကလေးတွေပါ စုပြီး

(၅) ယောက်နေကြသည်။ ယခု လွမ်းမိခါးနှင့်ဆို ပေါင်း (၆) ယောက်၊ ဆန်ဖိုးစုထည့်ပြီး ထမင်းကိုပေါင်းအိုနှင့်ချက်ကြ သည်။ ဟင်းကတော့ ကိုယ်စားချင်တာ ကိုယ်ဝယ်လာကြရုံ။

လွမ်းမိခါးက အငယ်လည်းအငယ်ဆုံး၊ အလုပ်လုပ်တာ လည်း ခြံသူမို့ ထမင်းပေါင်းအိုး အမြဲတာဝန်ယူချက်သည်။ တစ်အိုးချက်ထားလျှင် မနက် ည စားလို့ရသည်ပဲလေ။ ဘာ အပန်းကြီးတာမှတ်လို့။

သူမတို့အုပ်စုဟာ မနက် (၈) နာရီလောက်မှစပြီး အိမ်မှ

ထွက်ရသလို ည (၈) နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြတာမို့ တိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတယ် လည်း မစပ်စုအားကြပါ။

သည်နေ့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်ခန်းထဲမှ လူ၏ မနိုင် နေင်း ဒုက္ခတွေကို လွမ်းမြင်ရသည့်အဖြစ်။

ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဒလက်လည်နေပုံက မြင်လို့ပင် ကောင်း။ ကလေးကလည်း နှစ်ယောက်တောင်။ သမီးလေးက ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း။ ၈-နှစ်၊ ၉-နှစ် အရွယ်မို့ ချက်ချက်ချာ ချာ သားလေးက ၆-နှစ်အရွယ်။

အကြီးမလေးက အငယ်လေးကိုရော သူမအတွက်ပါ ထမင်းဘူးနှင့်မှန်ခြင်း ပြင်ဆင်ပြီး ဖယ်ရီနှင့် ကျောင်းသွားကြ သည်။ အံ့တော့ အံ့သြစရာ။

သည်ခေတ်မှာ ဆယ်တန်းရောက်သည်အထိ အိမ်က ချိတ်ပြီး ပုံပိုး၊ ကြိုပို့နေသည့်ကျောင်းသားတွေကြားမှာ သူတို့ ဆောင်နမက ထူးထူးခြားခြား။

ဖအေက ဘာအလုပ်လုပ်သည်တော့မသိ။ မနက် ဘယ် ချိန်ထွက်ပြီး ညဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်သည်မသိပေမယ့် သူမ ခြင်အရတော့ ဆင်ခေါင်းခွေးမချီနိုင်ဆိုသလို သားအဖတွေ

ဒလက်လည်နေတာပါပဲ။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အပန်းမကြီးနိုင်သည့် အလုပ်တွေကို သူတို့သားအဖ (၃) ယောက် ပြေးပြေးလွှားလွှားနှင့် တာဝန်တမ်းဆောင်နေကြပုံဟာ မြင်ရချက်မသက်သာ။

ကေန္တ မိန်းမက စိတ်ဆိုးပြီးဆင်းသွားသလား။ မိန်းမဖြစ်သူကို မမြင်ရပါ။

တစ်ပတ်လောက် ဖုန်ဖရဲတွေမြင်နေရတော့ မနေတတ်သည့် လွမ်းမိုးမိုး ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီချင်မိပြီ။

သည်တော့ ကိုယ့်အရင် ရောက်နှင့်နေကြသည့် အစီမကြီးတွေကို စပ်စုမိသည်။

ညတစ်ညမှာပေါ့။

“မမနယ်လီ... အဲဒီတိုက်ခန်းက ဘယ်သူတွေ ငှားနေတာလဲဟင်။ ကလေးအဖေက ဘာလုပ်တာလဲ။ ကလေးတွေ အမေတရော”

“အမယ်လေး သွားပြီးမစပ်ရပါနဲ့။ စိတ်မဝင်စားလိုက်ပါနဲ့ မမလွှဲဆိုခါနီးရယ်။ သူက နာမည်ကြီးကျူရှင်ဆရာလေ။ ဝိုင်းတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ သူတစ်လတစ်လဝင်ငွေက သိန်းဆယ်ချီနေတာ”

“အဲဒီလောက်ရှိတဲ့ကြားက တိုက်ခန်းငှားနေရသေးတယ်နော်။ လုံးချင်းအိမ်ဝယ်ပါလား။ အိမ်ဖော်ငှားပါလား။ ခုတော့ သူကြည့်ရတာ ပြေးပြေးလွှားလွှားနဲ့၊ လူကတော့ စတိုင်မိတယ်နော်”

“စတိုင်မိလို့လည်း စတားဖြစ်နေတာပေါ့။ သူမိန်းမက သဝန်တိုစိတ်တွေများပြီး အရွဲ့တိုက်ရင်းကနေ နောက်ယောက်ျားနဲ့လိုက်ပြေးသွားတာ”

“ဟင်... မျိုးစောင့်ဥပဒေအရ သူမိန်းမကို တရားမစွဲသွားလား”

“မစွဲတော့ဘူး။ စွဲတော့ရော သူမိန်းမနဲ့ဟိုလူ ထောင်ကျအာပဲရှိမယ်။ သူက ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်လေ”

“အိမ်ဖော် ဘာလို့မငှားသလဲ။ ခုတော့ မြင်ရတာ မနိုင်တော့နဲ့”

“သူသမီးက ဖအေကို သဝန်တိုတယ်လေ။ ဘယ်အလုပ်သမားမှ မမြဲဘူး။ ခုကြည့်ပါလား။ အဲဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဆင်းပေါင်းအိုးနဲ့ ချက်တတ်တယ်။ ဘဲဥကြော်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ဆာအူချောင်းကြော်၊ ဟင်းရွက်ကြော်လောက် လုပ်တတ်တယ်။ ဘာမှမဟုတ်၊ breakfast ပြင် လုပ်တယ်”

“ဪ... သူ့အဖေ နောက်မိန်းမ ယူမှာစိုးလို့ သင် ထားတာပေါ့။ ဟုတ်လား။ သနားစရာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်... ကလေးက စိတ္တစဖြစ်နေတာ။ မအေ နောက်ယောက်ျားယူသွားတာကို မြင်ပြီးကတည်းက ကျန်နေထဲ့ အဖေကို သူ တတ်နိုင်သမျှလေးနဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးနေတာ”

“အချိန်ပိုင်းဖြစ်ဖြစ်ခေါ့ပေါ့”

“ပြောတော့ လွယ်တယ်။ အိမ်အကူတွေကလည်း လွယ် တာမဟုတ်ဘူး။ ဖအေက အိမ်မကပ်နိုင်တော့ ကလေးတွေကို ခိုလှုံကျတယ်လေ။ နောက်တော့ အိမ်ဖော်မငှားတော့ဘူး။ ဖအေ ပြန်လာရင်လည်း စားစရာ ဟင်းတို့၊ အကြော်တို့၊ အကင်တို့ ဝယ်လာတယ်”

“သူက အချိန်မရှိမှ ပြန်လာတာလေ။ ကလေးတွေ ကြည့်ရတာ ဘဲဥ၊ ကြက်ဥနဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွားနေရပုံပဲ”

“အံ့မယ်... မရွှေလွမ်း။ အိုးကမပူ စလောင်းကပူနေ ခဲ့လား။ ညည်းတော့ ဆီပူအိုးထဲ လက်နှစ်ဖက်လုံး ဝံ့နှိုက်တော့မယ် ပုံပဲ”

“မတုတ်ပါဘူး မမနယ်လီရယ်။ လွမ်းမိုက ရိုးရိုးသာ သား ကူညီပေးချင်မိတာပါ။ သူတို့တိုက်ဘက်လည်း မကူညီ

ဒီဘက်ကနေ ဟင်းလေး၊ ဘာလေး ချက်ပေးချင်တာပါ။ လွမ်းမိုတို့ ညီအစ်မငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ ဖေဖေနဲ့မေမေက အလုပ်မအားကြတော့ မမ မချက်တတ် ချက်တတ်နဲ့ ချက်တာပဲ စားနေကြရတာ။ ကိုယ်ချင်းစာလိုပါ”

“မစာနဲ့... မစာနဲ့။ ဖအေကလည်း လောလောဆယ် ဝေါပြုလာ။ ငွေရှာကောင်းတယ်၊ ရုပ်ချောတယ်။ စတိုင်လ် ကောင်းတယ်။ သမီးကလည်း ဖအေထံရင် ဓားကြည့်ပဲ။ သူတို့ သားအဖကြားထဲ မဝင်စမ်းပါနဲ့အေ။ ဒေအေးအေးနေစမ်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မြင်နေရတာ ခက်တယ်။ ကလေးမလေး အဝတ်လျှော်စက်နဲ့ အဝတ်လျှော်နေတာ၊ အဝတ် ထုန်းနေတာတွေက အစ မြင်နေရတာ မသက်သာဘူး”

“မကြည့်နဲ့အေ၊ မျက်စိသာမှိတ်ထားလိုက်”

လောလောဆယ်တော့ မမနယ်လီပြောသည့်အတိုင်း မျက်စိမှိတ်ထားရပေမယ့် မျက်လုံးက ဟိုဘက်သို့ ရောက်ရောက် သွားတာခက်ပါသည်။

“သမီးအဖေကို သင်ခိုင်းပါလား။ သူက ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ဖေဖေ အစောကြီး အလုပ်သွားပြီ။ စာမေးပွဲတွေ နီးပြီလေ။ ဖေဖေရှိလည်း ဖေဖေက မချက်အားပါဘူး”

“ဪ... အေး၊ ဒါဆိုလည်း လာသင်ပေးမယ်နော်”

“ကျေးဇူးပါ အန်တီ၊ နို့မို့ သမီးနဲ့မောင်လေးမှာ ကြက်ဥ ဖြုတ်လိုက်၊ ကြော်လိုက်နဲ့ နှစ်ပါးသွားနေရတာ”

“အေးပါ ... အေးပါ လာ”

မီးပူကို ပလပ်ဖြုတ်ပြီး လွမ်းမိုခါး ကလေးမလေးနောက် သို့လိုက်သွားမိသည်။ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျဆိုသလို သူမ စာလည်း ကူညီချင်နေတာနှင့် အတော်ပါပေ။

ကိုယ်လည်း (၈) နာရီမှာ အလုပ်သွားရမှာမို့ ကလေးကို အလျင်အမြန် သင်ပေးရမည်။ ကလေးကလည်း အလည်လေးပါ။ အာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက သင်ရင်းနှင့် ချက်ပေးသွားတာလေ။

“ကလေးကို ထမင်း ဟင်းချက်ခိုင်းတာ အန္တရာယ် ဖြစ်တာပေါ့။ လျှပ်စစ်အန္တရာယ်ဆိုတာ ရှိတာပဲ။ ဒီလူဟာလေ”

လွမ်းမိုခါး ဖေဖေကို အပြစ်တင်တော့ သမီးက မခံနိုင်။ ထေရဲသေတ္တာထဲမှာတော့ အသား၊ ငါးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်

အခန်း (၃)

မနက် (၇) နာရီလောက်မှာ သူမ ထမင်းပေါင်းအိုးထိုးပြီး ကိုယ့်အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ရင်း မမနယ်လီအဝတ်တွေပေါ် တိုက်ပေးနေမိသည်။ အာပဲဖြစ်ဖြစ် မမနယ်လီက သူမရဲ့ကျေးဇူး ချင်မို့ သူမ တတ်နိုင်သလောက်လုပ်ပေးပါသည်။

သည်စဉ် စေ့ထားသည့်တံခါးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းမှ တလေးမလေး မရဲတရဲ ဝင်လာခဲ့ပြီး -

“အန်တီ ... အန်တီ အားလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“သမီးကို ဟင်းချက်နည်းလေး သင်ပေးပါလားဟင်”

အချို့

“ဖေဖေလုပ်တာ၊ အိမ်အကူမိန်းမကြီးတွေ လုပ်တာကို ကြည့်ပြီး သမီးတတ်နေပါပြီ။ သတိလည်း ထားပါတယ် အန်တီ”

“အေးပါ ... အန်တီက စိုးရိမ်လို့ပါ”

လွမ်းမိုးခါး လက်စနှင့် ကြက်သားကြော်၊ ငါးကြော်၊ ငံပြာရည်ကြော် စသည်ဖြင့် ကြာကြာခံမည့်အကြော်အလှော်များကို တက်သုတ်ရိုက်ပြီး လုပ်ပေးနေမိသည်။

ဂတ်စ်နှင့်ချက်သည့်မီးဖိုလည်း ရှိသည်။ သူမဖေဖေက ကလေးကိုတော့ ဂတ်စ်နှင့် မချက်ခိုင်းပါ။

“သမီးနာမည်က လင်းတာရာ၊ မောင်လေးနာမည်က မွေးတာရာ။ ဖေဖေနာမည်ကိုသိလား”

“မသိပါဘူးအေး၊ အန်တီတို့က အားမှမအားတာ။ တစ်နေ့ (၂၄) နာရီနဲ့ အချိန်မလောက်လို့ ဟိုဘက်ကတောင် ချေးရမယ့်အဖြစ်”

“ဖေဖေက ပိုပြီးတောင် အလုပ်ရှုပ်သေးတယ်။ ဖေဖေက ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရတာ အန်တီရဲ့”

“ဒါနဲ့များ ကပ်စေးနဲ့နေရသေးတယ်။ အိမ်အကူ (၂) ယောက်လောက် ငှားပစ်လိုက်ပါလား”

“အန်တီနော် ... အိမ်အကူတွေက သမီးတို့ကို ဘယ်လောက်ပညာပြတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သေတယ် အန်တီရေ”

လင်းတာရာမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်။ မိဘတို့၏ အဆင်ပြေမှုက သူမကလေးကို ရင့်ကျက်စေလေ၏။

“အဝတ်လျှော်စက်နဲ့လျှော်တာရော ဘယ်သူသင်ပေးခဲ့တာလဲ”

“အိမ်အကူအဒေါ်ကြီးတွေဆီက သင်ထားတာပေါ့။ မီးပူတော့ မတိုက်တတ်သေးဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူတိုက်လဲ။ အချိန်ပိုင်း အိမ်အကူတွေ ထုတ်တဲ့ မိန်းမကြီးတွေ ငှားပေးရမလား”

“ဖေဖေက အိမ်မကပ်နိုင်တော့ ကလေးတွေချည်းပဲမို့ အလေ့က မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ညဘက် ဖေဖေပြန်လာမှ တိုက်တယ်။ သမီးလေ ဖေဖေကို အရမ်းသနားတာပဲ။ သမီး ပြန်ပြန်လူကြီး ဖြစ်ချင်ပါပြီ။ ဒါမှ ဖေဖေကို အလုပ်အားလုံး ကူနိုင်အောင်”

“လင်းတာရာ ကျောင်းတက်ချဉ်းမှာပါ။ ဘယ်ကူညီအားပေး အခုရော ကျူရှင်တွေ၊ ဂိုက်တွေ မသွားရဘူးလား”

“သမီးက ခုမှ (၄) တန်းပဲရှိသေးတယ်။ ဂိုက်မယူဘူး။

ကျရှင်လည်း မယူဘူး။ နားမလည်တာရှိရင် ဖေဖေကို မေးလိုက်တာပဲ”

“ဪ... အတန်းကြီးလာရင်တော့ ကျရှင်လိုလာမှာပေါ့”

“1 to 10 မဝင်လည်းနေပေါ့၊ အန်တီရယ် ... ဆယ်တန်းရောက်ရင်တော့ အမှန်တရားပေါ်လာမှာပါပဲ”

“ဒေါ်ကြီးကျယ် အန်တီ ပြန်ပါဦးမယ်။ ဒီနေ့အတွက် ကြက်သားကာလသားချက်ပေးခဲ့တယ်။ ကြာကြာခံမယ့် အကြော်အလှော်တွေလည်း လုပ်ပေးခဲ့တယ်နော်။ ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်ခဲ့ပြီ”

“ဪ... အန်တီကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဖေဖေနာမည် ပြောပြမယ်နော်။ ဖေဖေနာမည်က ဦးလင်းခိုက်တဲ့။ အန်တီ ခိုက်သွားဦးမယ်နော်။ အန်တီကို ခင်ဖေမယ့် ဖေဖေကိုတော့ ရက်ရက်ရောရော မပေးနိုင်ပါဘူး”

ကလေးက သူ့စိုးရိမ်မှုနှင့်သူ ရိုင်းသည်။ ယဉ်သည် နားမလည်း လွမ်းမိုခါး ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် လေပိုအတင်မခံနိုင်ပါ။ သည်တော့ ကလေးနှင့်ပြိုင်ပြီး စကားနိုင်ပြော၏။

“အို... ကျုပ်ကလည်း တာရာအဖေ တစ်ခုလပ်ကြီးကို

ယူချင်ပါဘူး။ လူပျိုလေးကိုမှယူမှာ။ အန်တီရည်းစားက သူဌေး။ သဘောလည်း အရမ်းကောင်းတယ်။ တာရာအဖေထက် အများကြီးသာတယ်”

ကလေးကလည်း အားကျမခံ။

“အံ့မယ် ... ဖေဖေလောက်တော့ ချောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေလောက်လည်း ငွေရှာကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကလေးနှစ်ယောက်ပါတာနဲ့ကို လက်လန်ပါတယ်အေ”

“အန်တီက ကလေးမချစ်တတ်ဘူးလား”

“ချစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကမ္ဘာနိယာမတရားကြီးအရ မိတ္တူနဲ့လင်ပါသားသမီးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မတည့်ကြဘူး။ အန်တီ ဘယ်တော့မှ မိတ္တူပလုပ်ဘူး”

“အန်တီ အပြောမကြီးပါနဲ့နော်။ အန်တီနဲ့ တာရာလောင်းမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘယ်တော့မှ မိတ္တူမလုပ်ဘူးဆိုတာလေ။ တာရာတို့ မိတ္တူလုပ်၊ မလုပ်”

“မလောင်းကောင်းပါဘူးအေ၊ တော်ပြီ ... တော်ပြီ”

ကျုပ် သွားပြီ”

ကလေးကို အတင်းစကားဖြတ်ပြီး လွမ်းမိုခါး ကိုယ့် တိုက်ခန်းဘက် ကိုယ်ပြန်ပြေးလာတော့ မမနယ်လီတို့ (၅)ယောက် က အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးကြလေပြီ။ သူတို့အဖွဲ့ တစ်ယောက်တစ် ပေါက်နှင့် ဝိုင်းပြီး ကောမက်ပေးလိုက်ကြတာ။

“ဂေါတမီမ ... ကလေးက ခိုင်းစားလည်း ခံနေတာပဲ။ အဲဒီကောင်မလေး ဘယ်လောက်လည်တယ်မှတ်သလဲ”

“နင့်ကို ရောင်းစားသွားမှာ။ ဟိုက အရွယ်နဲ့မလိုက်ဘူး။ အိုင်ကျူက မြင့်မှမြင့်”

“ငါတို့လည်း ခံပြီးပြီ။ မီးပူတိုက်တာလေး သင်ပေးပါဦး။ ဟင်ချက်လေး သင်ပေးပါဦးနဲ့ သိပ်ခိုင်းတတ်တာ”

“ဖအေနဲ့များပြီးခိုင်းတာ အရွံဆုံးပဲ။ သနားလို့ ကူညီချင် တဲ့စိတ်တောင် ပျောက်တယ်။ သူက သူ့အဖေဆို ရှင်ဘုရင် မှတ်နေတာ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ မိန်းမတွေအားလုံး သူ့အဖေ ကို ပိုးနေတယ်မှတ်တာ”

လွမ်းမိုခါး သူတို့ ဝိုင်းပြီးကောမက်ပေးတာကို ထိုင် နားမထောင်အားပါ။ ကပျာကယာပင် အဝတ်လဲ၊ ခေါင်းပြီး ဒေးခရင်ကို အပြေးအလွှားပွတ်ရသည်။ အားလုံးပေါင်း (၅) မိနစ်

“ပြီးပြီ သွားကြစို့”

လွမ်းမိုခါး (၅) မိနစ်ပြင်တာဟာ မမနယ်လီတို့ နာရီ ဇော်၊ တစ်နာရီပြင်တာနှင့် အချိုးကျသွားတာပါပဲ။

မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို၊ လေပွေ့မွေ့လိုက်သလို (၆) ယောက်သား ကားမှတ်တိုင်ဆီသွားကြရင်း နောက်ဆုံး သတိပေး ချက်က မမဝေမာထံမှ။

“ဒါပဲနော် ကောင်မလေး အညှာမလွယ်နဲ့။ နင့်အလှက အများထက် ထူးခြားတယ်”

“ဘာလဲ ချိုပေါက်နေလို့လား”

“အေးဟေ့ ... ကိုယ့်အလှကိုယ်သိ။ တစ်ခုလပ် စာလေးနှစ်ယောက်အဖေကြီးတော့ လုံးဝပဲ။ ကူခြေလေးနဲ့သာ နေစမ်းပါဟာ။ မိန်းမတို့ရဲ့အလှဟာ ဥပ္ပာတိုး၊ ဘာတဲ့ ဟိုစကား တာ”

“ကူတ္တီရုပ် နေလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကူခြေနဲ့သာနေ။ နုတ်သွင်းရထား အလိုလိုဆိုက်မှာ”

မမနယ်လီနှင့် မမဝေမာက အသက်သုံးဆယ်နှီးပါး အမျိုးကြီးတွေမို့ လွမ်းမိုခါး နောက်လိုက်၏။

၂၈ ကြယ်စင်ပျံ့လေ

“မမတို့ကျ မဆိုက်သေးပါလား”

“အေးဟေ့ ... ငါတို့က ချေးများနေတာ။ ရတာမလို
လိုတာမရ ဖြစ်နေတာ”

“အသည်းတော့ ကွဲဖူးတယ်မဟုတ်လား ... အဟိ”

ဒါက နွေဦးရဲ့အောက်ကလိအာသံ။ မမဝေမာ ဒေါဖွ
သွားပုံက ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ ချစ်စရာလည်းကောင်းပါရဲ့။“အေး ... နင့်လိုတော့ ဆတ်စလူးစိန်မဟုတ်ဘူးဟေ့။
ငါတို့က တစ်သက်မှာ တစ်ချစ်ပဲ”

“အောက်ချင်းငှက်မလေးပေါ့”

“ငါလုပ်ထည့်လိုက်ရ သေဦးမယ်”

မမအပျိုကြီးတွေကို စရင်း နောက်ရင်းနှင့်ပင် လွမ်းမိခဲ့
တို့ အငယ် (၄) ယောက်မှာ ရယ်ရ မောရ ပျော်ရွှင်ရတာ။ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ။ သက်ဦးရှိုက်တတ်ရမယ်
ဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၄)

လင်းခိုက်။

ဘဝက ခါးလိုက်တာ။

အချစ်ဆိုတာရော ဘာလဲ။

တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ...

ချစ်မိမာန်ကြီး အတူတည်ဆောက်ခဲ့ကြပြီး ယခုကျ ဆင်
စွယ်နန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း။

အဲ ... ငှက်ပေါက်လေးနှစ်ကောင်နဲ့ပေါ့။

ဆင်စွယ်နန်းဆိုတာလည်း တင်စားတာပါလေ။

ခရီးကြီးတွေလို ရွှေနန်းတော်ကြီးတွေ၊ စိန်နန်းတော်ကြီး

တွေလည်း ဒီတစ်သက် မဆောက်နိုင်ပါဘူး။

မဆောက်နိုင်လို့လည်း ဝမ်းမနည်းပါဘူး။

ရောင့်ရဲတတ်သူအတွက် သမ္မာအာဇီဝနှင့်ရသည့်နေအိမ်

ဟာ ဆင်စွယ်နန်းပါပဲ။

နှင်းကေသာတဲ့။

သူ့ချစ်သူ သူ့သက်နဲ့။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်တုန်းကတော့ မာစတာဘွဲ့ရပြီး
အလုပ်လက်မဲ့ကောင်ကို သူပဲ မိဘတွေတားမြစ်သည့်ကြားမှ
အသည်းအသန် ချစ်ခင်စုံမက်ခဲ့လေတာ။

တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်ကို အတူတည်ဆောက်ကြရင်း
ဟိုအလုပ်ရှာလိုက်၊ ဒီအလုပ်ရှာလိုက်။

ပန်းကန်တစ်ချပ်ကို နှစ်ယောက်အတူစားခဲ့ရသည့် ချစ်
ဦးစ ကာလများ။

ထမင်းရည်တစ်ခွက်ကို အတူသောက်ခဲ့ရသည့် ကြင်ဦးစ
ကာလများ။

နောက်တော့ ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့်ပင် ကံစွပ်မိတော့
အစ်ကိုလိုခင်ရသည့် ကိုဦးရဲ့ကျူရှင်မှာ သင်္ချာဝင်သင်ပေးရင်းသူ
လျှမ်းလျှမ်းတောက်လာခဲ့တာ။

ကျူရှင် (၂) ခုမှာ အချိန်ပိုင်းသင်ပေးရင်း ပိုင်းတွေ
ချိတ်ဆက်ရင်း ကားတစ်စီးနှင့် လျှောက်သင်ပေးနေရတော့ အိမ်
ကို အချိန်မှန်ပြန်မရောက်နိုင်တော့။

တကယ်ဆို အောက်ချင်းငှက်ဖိုကြီးက မိသားစုအတွက်
အစာရှာထွက်နေရတာပါ။ အောက်ချင်းငှက်မလေးရယ်၊ ငှက်
ပေါက်လေးနှစ်ကောင်ရယ် ရှိနေသည့် အသိုက်ကို သူ တကယ်ပဲ
စုံမက်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ။

သို့သော် သူ့အောက်ချင်းငှက်မလေးက သူ့အလုပ်ကို
နားလည်မပေးနိုင်ခဲ့ဘဲ အထင်အမြင်တွေလွဲမှား၊ သဝန်တွေတို။

သူ့သင်ပေးရသည့်ပိုင်းတွေဟာ သူ့ဌေးသမီး မိကဲလေး
တွေဖြစ်နေတော့ရော။

သူက သမားရုဏ်အပြည့်နှင့် ကိုယ့်အိမ်ရာမှလွဲလို့ ဘယ်
အရာကိုမှမပစ်မှားတတ်သည့် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။

သူ့မှာ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ကားတစ်စီးနှင့်လျှောက်
ပြီး ပညာသည်လုပ်နေရသည့်ကြားမှ နှင်းကေသာကိုချော့ရ
ခွင့်ရ လင်းရတာ အမော။

ကြာတော့ သူလည်း စိတ်မရှည်တော့။ နှင်းကေသာ
ကလည်း အမြင်မကြည်လင်တော့။ သံသယမှန်တိုင်းတော့ ပြင်း

ထန်လာသည့် သူတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ စားစာခံလေးတွေက
တော့ ငှက်ပေါက်လေးနှစ်ကောင်။

မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းကြီးက ရှိသမျှ လက်ဝတ်
လက်စားတွေယူကာ နောက်လူနှင့် အခွဲတိုက်ပြီးလိုက်သွားတော့
ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်သူ ရင်ကွဲပက်လက် ကျန်ခဲ့ကြရပါသည်။

ထင်ရာခိုင်းသွားသည့်ချစ်သူကို အပြစ်မယူလိုပေမယ့်
နာကျည်းမှုက ရင်ကို သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်စေပြီ။

အိမ်ကိုလာနေနိုင်မည့် မိဘတွေလည်း မရှိကြပြီမို့ ဒီလိုပဲ
ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်သူ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။

ယခုတော့ သူပဲ အဖေ၊ သူပဲ အမေ။

သမီးကလည်း လိမ္မာပါသည်။ သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှ
လုပ်ပေးရှာပါသည်။

သူ့အရင်ထပြီး ထမင်းချက်သည်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပေါင်
မုန့်မီးကင်၊ ကော်ဖီဖျော်။

သူ့လုပ်တာကို မေးလိုက် ကြည့်လိုက်နှင့် သမီး လုပ်
တတ်နေပါပြီ။

ဟင်းကတော့ သူပဲအားရင် ချက်၊ မအားရင်ဝယ်စား။
သမီးက သူတို့မောင်နှမအတွက် ထမင်းဘူးထည့်သည်။

နောက် ပန်းကန်တွေဆေး၊ အိုးဆေး၊ ထမင်းဘူးဆေးသည်။

သိပ်တော့ စနစ်မကျဘူးပေါ့။

ဖခင်ဦးစီးသည့်အိမ်မှာ အရာရာဟာ ဖရိုဖရဲ။

ကလေးကလည်း လူမမယ်တွေ။

အဝတ်လျှော်စက်နှင့်မို့ သမီးက အဝတ်လျှော်၊ အဝတ်
ထုန်းလုပ်သည်။

သူပြန်လာတော့မှ အဝတ်ရုတ်၊ မီးပူတိုက်ရသည်။

ပင်ပန်းလိုက်တာအလွန်။ အိမ်ဖော်ငှားတော့လည်း

အဆင်မပြေ။

နှင်းကေသာ ထွက်သွားသည့် (၆) လလောက်ဟာ (၆)

အသုဘ (၆) အသုဘချေ။

တကယ့် ကန္တာရနေ့ရက်များပါပဲ။

မိန်းမရိုင်းကြီးကတော့ နောက်အိမ်ထောင်နှင့် ကိုယ်ဝန်
ဆောင်လို့၊ မြင်လိုက်ရသေးသည်။

သည်နေလည်း လင်းခိုက် အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ဟာ ည
(၉) နာရီ။ စာသင်ဝိုင်းမှအပြန် သားနှင့်သမီးအတွက် သစ်သီး

ဆွေ ဝင်ဝယ်ရင်း ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်၊ အသားကင် တစ်ပုလဲ
ထည့် ဝင်ဝယ်သည်။

ကလေးငယ်တွေ အိပ်ကုန်ရောပေါ့။ သမီးကတော့ ဖအောက်
စောင့်ပါသည်။ သားလေးအိပ်ဦးမှာ။

သူ တံခါးခေါက်တော့ သမီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ဟော ... သမီး အိမ်ရှင်းထားတာလား”

အိမ်က ခါတိုင်းလို ပွစာကြမနေဘဲ သပ်ရပ်နေသည်။
သူ ချိန်မွှေးတော့ သမီးက အပျိုကြီးတစ်ယောက်လို ပြုံး၏။

“ဖေဖေက သမီးသက်ရာထင်လို့လား။ ဖေဖေပြော
တဲ့ ပုံပြင်ထဲကလို မနှင်းဖြူလေး ရှင်းပေးသွားတယ်လို့ မထင်ဘူး
လား”

“ပုံပြင်တွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့ သမီးရာ။ ဖေဖေ
မောလာတယ်၊ ရေတစ်ခွက်ပေး”

သမီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ဘူးပြေးယူပြီး ဖန်ခွက်ထဲ
ယူလာခဲ့၏။

“ဆောရီး ဖေဖေ၊ သမီးမေ့သွားတယ်”

“မောင်လေး အိပ်ပြီလား၊ မောင်လေးကို ထမင်းကျွေး
သေးလား”

“အိပ်ပြီဖေဖေ ထမင်းလည်း ကျွေးပြီးပြီ၊ အဲဒါပြောမယ်
ပေါ့ ဖေဖေရဲ့။ ဒီနေ့ သမီး ဟင်းစားချင်တာနဲ့ ရှေ့တိုက်ခန်းက

မေတစ်ယောက်ကို ညှာခေါ်ပြီး ဟင်းချက်ခိုင်းတာပေါ့”

“သမီးရယ် ... အားနာစရာ၊ အဲဒီမမတွေကို သမီး
ညှာခိုင်းနေတာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

“ဒီတစ်ခါမမက သဘောကောင်းတယ် ဖေဖေရဲ့။
အရင်လူတွေနဲ့ မတူဘူး။ အရင်လူတွေက ဖေဖေပုံပြင်ထဲက
စားမကြီးလို အပျင်းတူတယ်။ ဒီမမကတော့ မပျင်းဘူး။ လက်
(၆) ဖက်ပါတဲ့ နတ်သမီးလို အမြင်မတော်တဲ့အလုပ်တွေ လျှောက်
ထုပ်သွားလိုက်တာ၊ သမီးတောင် အံ့ဩတယ်သိလား”

“ဘာတွေလုပ်ပေးသွားတာလဲ”

“ဟင်းတွေလုပ်ပေးသွားတာ အများကြီးပဲ။ ကြက်သား
ကြော်၊ ငံပြာရည်ကြော်၊ ငါးတွေပါကြော်ပေးသွားတယ်လေ”

“ဟင် ... ဖေဖေက အရည်ဟင်းစားချင်တာ”

“ဒီနေ့အတွက်က ကြက်သားကာလသားချက် ဖေဖေ
ရဲ့၊ ဟင်းအရည်က မစပ်ဘူး၊ ချိုချိုလေး။ အရမ်းစားလို့ကောင်း
တာပဲ။ နောက်ဆို သူ့ကို မကြာခဏ ညှာပြီး ခိုင်းရမယ်”

“လူတစ်ဖက်သားကို ညှာပြီးခိုင်းတာ မကောင်းပါဘူး
သမီးရယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းအကူအညီတောင်းတာမှ တော်သေး
တာပဲ”

“အဲဒီမမက သဘောကောင်းပုံပဲ။ ရုပ်လည်း ချောတယ်။ မေမေ့ထက်တောင် ချောဦးမယ် သိလား ဖေဖေ”

“အလို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်။ ကိုယ့်အမေ့ထက်ပဲ ချောရဦးမယ် ဟုတ်လား”

“သမီးက အမှန်အတိုင်းပြောတာ ဖေဖေ။ သူ့ပုံက သဘောလည်းကောင်းပုံပဲ။ ကြည့်ပါလား ဖေဖေ။ ပန်းကန်တွေ လည်း ဆေးပေးသွားတယ်။ အိမ်လည်း ရှင်းပေးသွားတယ်။ ဟင်းတွေလည်း ချက်ပေးသွားတယ်။ ခါတိုင်းမမတွေက မထွ် သာလို့သာလုပ်ပေးတာ၊ လုပ်ပေးချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါ အပြင် နှစ်ခါလည်း ခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

“လူစိမ်းတွေကို အိမ်ထဲ ရမ်းရမ်းမသွင်းရဘူး သမီးရဲ့ တော်ကြာ အနုကြမ်းစီးသွားလိမ့်မယ်၊ မကြောက်ဘူးလား”

“ဖေဖေကလည်း သူစိမ်းမှ မဟုတ်တာ။ ရှေ့တိုက်ခန့် ကာပဲဥစ္စာ၊ ပြီး ဖေဖေက ပိုက်ဆံကို ဘဏ်မှာထားတာ မဟုတ်လား။ အိမ်မှာ ဘယ်မှာငွေများများရှိလို့လဲ”

“ခုခေတ်က ယုံရတာမဟုတ်ဘူး သမီး။ ကလေးသူငယ်တွေ အကြင်ထက်သမားတွေ အများကြီးပဲ။ လူဆိုးဆိုတာ ကျိန်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သမီးကို ဖေဖေ ဘာတွေပြောထားလဲ”

ဆင်ထားလဲ”

“သမီးသိပါတယ် ဖေဖေ။ လူစိမ်းတွေကို တံခါးဖွင့်မပေးရဘူး။ ချောင်းကြည့်ပေါက်က အရင်ကြည့်။ မသိရင် တံခါးဖွင့်ပေးနဲ့။ ကျောင်းသွားရင် မောင်လေးနဲ့အတူတူသွား။ မောင်လေးတို့ စောင့်ရှောက်။ မသိတဲ့လူခေါ်ရင် မလိုက်နဲ့။ တစ်ခုခု ပြဿနာ ဖြစ်ရင် ဆရာမကိုပြော၊ အကူအညီတောင်း၊ ဒါပဲ”

“ကဲ ကဲ မမ ... ညစာစားရအောင်”

ပါလာသည့်အစားအသောက်များနှင့် အပျိုလေးချက်ပေးသွားသည့်ဟင်းများကို တွဲဖက်စားသုံးရင်း လင်းခိုက် အတွေးတွေ ဖွားနေမိတာ။

ဒီကောင်မလေးဟာ ဘာသဘောနဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ပေးသွားတာလဲ။

အိမ်ထဲက ဘာပစ္စည်းတွေကို အလစ်သုတ်ချင်လို့လဲ။ သမီးကိုအယုံသွင်းပြီး ခိုးချင်၊ ဝှက်ချင်လို့ပဲဖြစ်မည်ဟု တွေးနေမိတာ။

အခန်း (၅)

ဒီမနက်တော့ လင်းခိုက် ကိုယ်၊ လက်တွေ့နာပြီး လူက နံ့ချည့်နေသည်။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငွေကို အလောတကြီးရှာဖွေ ပြေးလွှားနေရတာလည်း စိတ်ကုန်ပါပြီ။

ကိုယ်က ဝန်ထမ်းလုပ်ချင်ပေမယ့် ဝန်ထမ်းဖြစ်ဖို့ ကံ ဇာတာမပါ။ ယခုတော့ အသက်လည်း ကန့်သတ်ချက်လွန်သွား ပြီ။ သူ့အသက်က သုံးဆယ့်တစ်တောင်ရှိပြီလေ။

“အဟင်း”

သည်တော့လည်း သုံးဆယ့်တစ်တော့်မှာ ကျင်လည်ကူးဆပ် ပေးဦးပေါ့။

သူက အသိ သတိရှိသူမို့ ငွေကို ကျစ်လစ်စွာ သုံးစွဲပြီး ဆိုက်ခန်းလေးတွေ ဝယ်ထားတတ်တာမို့ ယခုအခါ တိုက်ခန်း (၄) ခန်း အပိုရှိနေပါပြီ။ ထိုတိုက်ခန်းတွေမှာ အိမ်ငှားတင်ထား တာမို့ စားရေး၊ သောက်ရေးကတော့ မပူရတော့ပါ။

သားသမီးတွေအတွက် ပညာရေးလိုအပ်ချက်ရှိလျှင် ဆည်း တိုက်ခန်းတွေ ရောင်းပေါ့။

သူ့မျက်လုံးတွေပူ၊ လူကဖျားပြီ ထင်ပါသည်။ သမီးက ဆော့ ထုံးစံအတိုင်း နံနက် (၆) နာရီမှာထပြီး တတ်သရွေ့၊ နှုတ်သရွေ့ နံနက်စာပြင်နေပါပြီ။

အတန်ကြာလျှင် သမီး သူ့အနားသို့ရောက်လာပြီး ပြုံး မိမိနှင့် လက်ညှိုးလေး နှုတ်ခမ်းကပ်ခါ တိုင်ပင်လေ၏။ သမီးက သူ့ဖျားနေတာမသိ။ သူကလည်း ကလေးစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ မပြောပါ။

“ဖေဖေ ... သမီး ဟိုဘက်တိုက်ခန်းက မမကို ခေါ်ပြီး ဆင်းချက်ခိုင်းဦးမယ်။ သူ လေးငါးခါလောက် ချက်ပြုလိုက်ရင် ဆော့ သမီး တတ်သွားမှာပါ”

“သမီးရယ် နေ့တိုင်းကြီး”

“ရတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေသာ အသံမထွက်နဲ့။ သမီးက

၄၀ ကြယ်စင်မူဝေ

ဖေဖေမရှိဘူးဆိုမှ သူလိုက်လာမှာ”

“ဪ... ဒီကောင်မလေး ညာတတ်နေပါပြီ။ အဂ္ဂိတ် ခံရမယ်နော်”

“ဝေလေရယ်... ငမားမပါ လက်မချောဆို။ ဒီမုသား က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးပါဘူး မေ့လေ့။ ဖေဖေ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေ၊ သူတို့ အကဲခတ်ကြည့်၊ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား ခွဲခြား ကြည့်”

သမီးက လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး တစ်ဖက်တိုက်ခန်းသို့ သူခိုးချောင်း ချောင်းသွားခါ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာလေ၏။

သူ ကိုယ့်အခန်းတံခါးကို ဟထားတာမို့ အိပ်ရာပေါ်မှ မြင်နေရပါသည်။

ရပ်ရည်ရှင်းသန့် ချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်။ သူတပည့်မတွေ့အရွယ်။

အသားအရည် ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သလို မျက်နှာလေးက ‘လမင်းထက် နှစ်လေးသာတယ်၊ ရွှေမျက်နှာကြည်လွန်းလို့လေး’ ဆိုသလို။ သူမရဲ့ သဘောကောင်းမှု၊ ဖြူစင်မှုတို့က မျက်နှာလေး မှာ ဝင်းဝင်းပေ။

အချစ်တစ္ဆေ မှီ ၄၁

အိမ်နေရင်းမို့ ဂါဝန်အနက်ပွင့်လေးနှင့်၊ ဂါဝန်က ခြေ အလုံးထိရောက်ပြီး အကျီက လက်ပြတ်မို့ လက်မောင်းတွေက အင်စွယ်နှစ်လို။

မျက်နှာမှာ ဘာမှလိမ်းခြယ်ထားပုံမရ၊ ခပ်မြန်မြန်ပင် ဆိုက်လာပြီး မီးဖိုထဲဝင်သွား၏။ ခဏကြာလျှင် ‘သမီးရဲ့ ရယ်မော သံ၊ နောက် ဟင်းနဲ့ ကျွေးနဲ့တွေ လှံတက်လာသည်။

သမီးဟာ လူတစ်ဖက်သားကို ညာခိုင်းတတ်သည့် ထူလည်မလေးအဖြစ် အခြေအနေအရ ရောက်နေရပေပြီ။

အဲသည်စိတ်ဓာတ်ဟာ မကောင်း။ သမီးကို ပြုပြင်ပေးရ ဦးမည်။ လောလောဆယ်တော့ ဟင်းနဲ့တွေကြောင့် သူ ခေါင်းတွေ ဆိုးကိုက်လိုက်တာ၊ ဦးနှောက်သွေးကြောပင် ပြတ်ချင်ချင်။

သမီးက အသံမထွက်နှင့်ဆိုလို့သာ။ သူ့အလိုသာဖြင့် အော်ဟစ်ပြီး ညည်းညူချင်မိတာ။ သူ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ထွက်ပြီး ဒုက္ခတော်တော်ရောက်နေမိက် သမီး သူ့အနားသို့ ရောက်လာပြီး ‘လန့်အော်လိုက်ပေပြီ။

“မမရေ လာပါဦး... ဒီမှာဖေဖေရယ်၊ အရမ်းနေ ကောင်း ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင်”

ချက်ချင်းပင် ကောင်မလေးရောက်လာပြီး ချွေးတွေ ရွဲကာ ရှုံ့မဲ့ပူလောင်နေသည့် သူ့ကို အံ့အားတသင့် ကြည့်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဖယ်ဆက်သလို လှုပ်ရှားသွားပုံက ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင်။

သူမ သိသည့်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်။ နောက် သူ့ကို သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ပြုစုပေးခဲ့သည်။

ခဏအတွင်းပင် ဆရာဝန်ရောက်လာခဲ့ပြီး သူ့ကို ကုသ ပေးသည်။ သူမက အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်သဖွယ်၊ အရာရာ ဦးဆောင်လို့။

ဆရာဝန်ပြန်သွားတော့ သူမကလည်း သူတို့သားအဖကို နှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ဖက်တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

ယဉ်ကျေးမှုအရရော၊ ရင်ထဲမှ ဆန္ဒအရပါ သူ သူမကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောရ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မ”

“ကျွန်မနာမည် လွမ်းမိုခါးပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လွမ်းမို။ ငါ့အတွက်နဲ့ မင်း အလုပ် နောက်ကျသွားပြီ”

“ရတယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်မ မေမေ့ဆီ ငွေသွားပို့မလို့။ နောက်ပိုင်းခွင့်ယူထားတယ်”

“ဘဏ်က ပို့မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကားဂိတ်သွားပြီး ပေးလိုက်မှာ။ ကျွန်မတို့ ခြွေက ကားလိုင်းတွေ ဖြတ်တယ်”

“ရောက်ရဲ့လား၊ ငွေပျောက်တာတွေ ဘာတွေ မဖြစ်ဘူး ထား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီရိုင်ဘာတွေ၊ စပယ်ယာတွေနဲ့ ပေးလိုက် ချာ”

“တော်ကြာ ဒီရိုင်ဘာ၊ စပယ်ယာတွေနဲ့လည်း ငြိနေဦး ယယ်”

“ရှင်”

“ဆောရီး ... ကိုယ်မပြောသင့်ဘူး။ ဒီနေ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တာ၊ ကျေးဇူးမြင့်မိုရ်ပါ”

“ရပါတယ်၊ ကလေး တတ်ကျွမ်းတဲ့အထိ ကျွန်မ သင် ပြပေးသွားမှာပါ”

“အဲဒီအတွက် သင်တန်းကြေး ကိုယ်ပေးပါမယ်ကွာ”

“ကျွန်မက ပရဟိတလုပ်တာပါ။ စေတနာနဲ့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း ယူစေတနာကို ရောင်
ပြန်ဟပ်ချင်တာပါ”

ပြန်တော့မည့်ကောင်မလေးများ သူစကားတွေ အလျဉ်
မပြတ်သဖြင့် ပြောနေရလျှင် ထုံးစံအတိုင်း သမီးက ဖောက်လာ
လေ၏။

နှုတ်ခမ်းစူး မျက်စောင်းထိုး ခြွေဆောင့်ပြီး -

“ဖေဖေကလည်း လူမမာမို့ တော်တော့တယ်။ စကား
တွေ များလိုက်တာ။ မမပြန်ပါစေ။ ဖေဖေကို သမီးစောင့်ပေး
မယ်။ ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားတော့ဘူး”

သားအဖနှစ်ယောက် စကားများနေကြစဉ် လွမ်းမိုးခါး
ကိုယ့်တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

တော်တော်မလွယ်သည့် သားအဖပါလား။

အခန်း (၆)

လွမ်းမိုးခါး မေမေထံ ငွေပို့ဖို့ အဝေးပြေးဂိတ်ကို သွားရ
သည်။ လိုင်းကားနှင့် သွားတာမို့ အသွားနှစ်ရာ အပြန်နှစ်ရာ
သူများလို တက္ကစီလည်း ငှားမစီးနိုင်။

သည်လ မေမေထံ နှစ်သိန်းပို့နိုင်မှာမို့ လွမ်းမိုး ဝမ်းသာ
ကြည်နူးရသည်။ မေမေက ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ချင်သည်ဆိုထား
တာမို့ပါ။

နယ်မှာဆိုတော့ သည်ငွေလောက်ဆို လှူလို့လည်းရ၊
စားလို့လည်းရ၊ လှူတာလည်း ပကာသန မပါဘူးလေ။ သင်္ကန်း
ချယ်ပြီး ကန်တော့ပွဲနှင့် သံဃာတော်တစ်ပါးပါးကို လှူလိုက်မှာ

တဲ့။ သံဃာကိုရည်မှန်းပြီးလျှင်တာမို့ ပိုပြီး အကျိုးများမှာ။

လွမ်းမို အဝေးပြေးကိတ်ရောက်တော့ နံနက် (၁၀)နာရီ၊ ကိုယ့်မြို့ကိုဖြတ်သွားမည့် ကားလိုင်းက နေ့လယ်မှာတစ်စီးထွက်မှာမို့ အဆင်ပြေသည်။

“ရွှေသစ္စာ” ကားကိတ်ထဲသို့ လွမ်းမို ဝင်သွားတော့ ကားက ရောက်ပင်မရောက်သေး။ ဒရိုင်ဘာတွေ၊ စပယ်ယာတွေလည်း ဘယ်မှာမှန်းမသိ။

ကိတ်စာရေးမမှတစ်ဆင့် ပေးရလျှင် ဈေးကြီးသည်။ ငွေတစ်သိန်းကို ငါးထောင်၊ နှစ်သိန်းဆို တစ်သောင်းတောင်။ ကိုယ်က မရှိတဲ့သူမို့ တစ်သောင်းဆိုလည်း မေမေ့အတွက် ဆေးဖိုးပေးရသည်ဆိုပြီး ဒရိုင်ဘာ၊ စပယ်ယာတို့နှင့် မျက်နှာချိုသွေးပြီး လူကြုံပေးရမည်။

တစ်ခါက လူကြုံပိုပြီးပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ မြို့မှလူတွေနှင့် တွေ့ကိုမတွေ့။

ဟိုရာ သည်ရာနှင့် လွမ်းမိုခါး လူကြုံရှာ၊ ဒရိုင်ဘာရှာနေတော့ တားကိတ်ထဲမှလူတစ်ယောက်က မေးသည်။

သူ့အသွင်က လူပေါ်ကြော့ပုံတော့ မပေါက်။ အသစ်အစိတ်ကျော်ညှပ်အရွယ်။ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ခပ်ချောချော။

“မိန်းကလေး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

လွမ်းမိုခါး သူ့ကိုမြင်ဖူးသလိုလို။

“ကျွန်မ မေမေ့ဆီ ငွေပို့မလို့”

“ဟိုမှာ စာရေးမတွေ့ရှိတယ်လေ”

“ကျွန်မက လူကြုံခဲ့ပုံမှာ။ ကိုယ့်ချွေးနဲ့စာကို အလကား အကုန်မခံနိုင်ပါဘူး။

“ဝန်ဆောင်ခဆိုတာ ပေးရမှာပဲလေ”

“အို ... မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဓားပြတိုက်သလို အများကြီး လူတဲ့ဥစ္စာ။ ဘဏ်ကပိုရင် ဘယ်လောက်မှ မကုန်ဘူး”

“ဒါဆို ဘဏ်ကပို့ပါလား”

“မရလို့ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့မြို့မှာ ဘဏ်မရှိဘူး။ မေမေတလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ သွားမထုတ်နိုင်ဘူး။ ဟောတို့မှာ ကျွန်မတို့မြို့က အန်တီကြီးတစ်ယောက်တွေ့ပြီ။ သူနဲ့ လူကြုံပေးလိုက်မယ်”

လွမ်းမိုခါး ဝမ်းသာအားရနှင့် ထိုအန်တီကြီးဆီသွားမည် ဖြစ်လျှင် ထိုလူက လက်နှင့်တားထား၏။

“အဲဒီအန်တီကြီးက ကုန်ကူးနေတာ မဟုတ်လား။ အသစ်ပျက်ရှိတယ်။ တော်ကြာ မင်းရဲ့ချွေးနဲ့စာလေး မင်းအမေ

မသုံးချဖြစ်သွားမယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ကဲပါ ... ငါ စိစဉ်ပေးပါ့မယ်။ မင်းရဲ့ပိုက်ဆံစာအိတ်မှာသာ လိပ်စာအပြည့်အစုံရေးလိုက်”

“ရှင်က ဒီရိုင်ဘာနဲ့သိလို့လား”

သူမက မယုံသင်္ကာနှင့်ကြည့်လျှင် သူက လွမ်းမိုခါး၏ စာအိတ်ကိုဆွဲယူပြီး လိပ်စာပေးရေးလေ၏။ ပြီး ကားဂိတ်ဘေးသို့ ထမင်းဆိုင်မှာတိုင်ပြီး စကားပြောနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်သည်။

“မောင်ရှိန် ... ဒီငွေအိတ်ကို လိပ်စာအတိုင်း သူမြို့ကားဂိတ်မှာ ပေးလိုက်ကွာ။ မိန်းကလေး ညကျ မင်းအမေကို ငွေရောက်၊မရောက် မေးကြည့်လိုက်။ မောင်ရှိန် ဂိတ်ကလူကို လိပ်စာအတိုင်း ရောက်ရောက်ချင်း သွားပို့ခိုင်းလိုက်။ ဪ ... ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်ကွာ”

သူက ပြောနေ၊ ကူညီနေပေမယ့် လွမ်းမိုခါး စိတ်မချနိုင်။ ခုခေတ်က လူလိမ်တွေ ပေါများပါတိ။ သူ့ကို လွမ်းမိုခါး သိဘူးလေး။

သူက ဝေဝေဝါရုပ်လေးနှင့် စိတ်မချ လက်မချ ကြည့်

နေတော့ သူ ရယ်မိသည်။

“ရှော ... ဒီမှာ ကိုယ့်ရဲ့လိပ်စာကတယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ခါတယ်။ စိတ်ချ မင်း ဘုရင်မမှာ အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“ငါ ဘုရင်မမှာ တစ်လတစ်ခါ ဆံပင်လာညှပ်တယ်လေ။ ဒီတစ်ခါကျရင်တော့ မင်းကို ညှပ်ခိုင်းမယ်”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရှင့်ကိုမြင်ဖူးသလိုလို ချီနေတာကိုး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မရဲ့ချွေးနဲ့စာလေး အတွက် စိတ်ချပါရစေနော်”

“စိတ်ချ ... စိတ်ချ။ ဘုန်းထွဋ်ရှားတို့က နာမည်သုံးလုံး ချီနေတာ၊ မဟုတ်တာ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး”

လွမ်းမိုခါး သူမကိုပေးထားသည့်လိပ်စာကတ်လေးကို ခုတ်ကြည့်လိုက်၏။

ဘုန်းထွဋ်ရှား။

ရွှေသစ္စာကားလှိုင်းတဲ့။

ဖုန်းနံပါတ်တွေက နှစ်ခု သုံးခု။

ဘာလဲ သူက ကားလှိုင်းပိုင်ရှင်ရဲ့သားလား။ သူ့ဘာသာ

ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။

ကျေးဇူးတင်စကားဆိုခဲ့ပြီး လွမ်းမိုးခါး အလုပ်သို့ တန်းဆင်းခဲ့ပါသည်။

“နင် ဟိုဘက်တိုက်ခန်းကို သွားတာ၊ လာတာ ကြည့်လုပ်နော်။ ငါက စေတနာနဲ့ သတိပေးတာ။ ကိုယ်က လုပ်ကိုင်ပေးတာ စေတနာသန့်ပေးမယ့် ဟိုက သူဦးပြီး လုပ်ပေးတာလို့ ထင်နေရင် ကိုယ်ဘယ်လောက်နစ်နာလိုက်သလဲ”

“အင်းပါ ... မမနယ်လီရဲ့ လွမ်းမိုးက သူတို့အဆင်ပြေအောင် ကူညီမိတာပါ။ တော်ပါပြီ၊ မကူညီတော့ပါဘူး”

“အေး ... တော်ကြာ နာလည်းနာသေး။ နံလည်းနံသေး ဖြစ်နေမှာစိုးလို့။ နင့်ရုပ်ချောချောလေးနဲ့ဆို ဆိုင်ကိုလာတဲ့ တာဝန်မှာတွေထဲက ကြိုက်တာရွေးယူရတယ်”

“မမရယ် ... လွမ်းမိုး ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ လွမ်းမိုးစိတ်ထဲမှာ မေမေကိုပြုစုလုပ်ကျွေးချင်တာပဲရှိတယ်။ ကိုယ့်မညာရပ်နဲ့ ယတ်သက်လို့ တတ်ကျွမ်းချင်တယ်။ ကောင်းကောင်းတတ်ရင် ကိုယ့်ပြုပြန်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်မယ်။ အဲလိုပဲ စိတ်ကူးတယ်”

“အေးပါ ငါက စိုးရိမ်လို့ပါ။ နင့်ကို ငါ့ညီမလို သဘောထားတာလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်။ ခုလို သတိပေးဆုံးမတာလည်း ဝမ်းသာမိပါတယ်။ လွမ်းမိုးမှာ အမြင်မတော်ရင် ဆုံးမမယ့်အုပ်စုနဲ့သူ ရှိနေတယ်လို့ ခံယူမိပါတယ်”

“အေး အေး ... လွမ်းမိုးက စိတ်သဘောကောင်းတော့သူများ အခွင့်ကောင်းယူသွားမှာစိုးလို့ပါ”

ညဘက် မမနယ်လီရဲ့သတိပေးချက်ကြောင့် မနက်မှာ လွမ်းမိုးရင်မ နေရသည်။ လင်းတာရာလာခေါ်ရင်တော့ ဒုက္ခခံ၊ လာပြီးအကူအညီတောင်းလျှင် သူမကလည်း သဘောကောင်းသူမို့ ကူညီမိမှာမလွဲ။

အများတွေးသလို ညာခိုင်းတယ်၊ မြူခိုင်းတယ်လို့ လွမ်းမိုးတွေးရက်ပါ။ သူတို့ခမျာ အကူအညီလိုနေကြတာပဲလေ။ လဲနေသူထူပေးရမှာ၊ အားငယ်သူအားပေးရမှာ လူသားတိုင်းရဲ့ တာဝန်ပင်မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်အိမ်အလုပ်က ထမင်းတစ်အိုးပဲ ပေါင်းအိုးနှင့် ချက်ရုံ ကျန်တာ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းကြတာ။

မနက် (၆) နာရီလောက်မှာ ထမင်းအိုးချက်ပြီး လွမ်းမိုး

၁၂ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

အိမ်ရှင်းနေခိုက် လင်းတာရာ ရောက်လို့လာပြန်သည်။

သူလေးကလည်း ဒီအချိန်ကိုပဲ ချောင်းနေလေသလား
မသိ။

“မမ ... လင်းကို ထမင်းကြော်နည်း အင်းပေးပါဦး”
နေတိုင်း ကော်ဖီနံ့ကိတ်မုန်း ပေါင်မုန်း ကြက်ဥကြော်တွေစားရတာ
မစားချင်တော့ဘူး။ သမီး ပဲပြုတ်လည်း ဝယ်ထားပြီးပြီ”

လွမ်းမိုကတော့ သနားမိတာပါပဲ။ ဟုတ်တာပေါ့။ နေ့
တိုင်း ဒါပဲစားနေရတော့ ပြီးငွေမှာ။

“အေး အေး ... သမီးအဖေတော့ မနီးသေးဘူး မဟုတ်
လား”

“မနီးသေးပါဘူး။ ကိစ္စမရှိပါဘူး မမရဲ့။ သမီးက ဖေခွေ
ကို မနုမြောပါဘူး။ မမလိုချင်ရင် ပေးမှာဗျ”

“အင်”

ကလေးက သူ့အဖေနှင့် ပြပြီးခိုင်းသလို ဖြစ်နေလျှင်
လွှမ်းမိုခါး ဒုက္ခရောက်သွား၏။

ကိုယ်ကလိုက်လျှင်ပဲ သူ့အဖေကို လိုချင်သလိုလို၊ ဘယ်
ရမလဲ။ လွှမ်းမိုခါးပဲ။ ကလေးလည်း စကားနိုင်ပြန်လှရ၏။

“မေတ္တာ ချစ်သူရှိတယ်။ မမချစ်သူက ချောလည်းချော

အချစ်တစ္ဆေ ၅၃

အယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိတယ်။ တာရာအဖေကို ဘယ်ကြိုက်မလဲ။
အလေးအဖေကြီး”

“မယ့်ပါဘူး။ မမမှာ ချစ်သူအကောင်းစားရှိရင် ဒီလို
ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဘယ်နေမလဲ။ အလုပ်တွေလည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း
ဘယ်လုပ်မလဲ”

“အလိုတော် ချစ်သူဆိုတာ လင်မယားမှမဟုတ်တာ။
သူချမ်းသာတာ ကိုယ်နဲ့ ဘယ်ဆိုင်ဦးမလဲ။ လက်ထပ်ပြီးမှ ဆိုင်
မှာ”

“ဒါဆို သူ့ကို အိမ်ခေါ်လာပြ”

“သူက နိုင်ငံခြားမှာ”

“သဘောသားလား။ အေပါလာလို့ ဂန့်နေဦးမယ်နော်”
ကလေးစကားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ လွမ်းမိုခါး သူတို့
ထိုက်ခန်းထဲဝင်ပြီး ထမင်းကြော်နည်းသင်ပေးရတာပါပဲ။

ထမင်း ပဲပြုတ်၊ ကြက်ဥ၊ ဝက်အူချောင်းတွေပါ ရော
ကြော်ပြီး ပေးလိုက်တော့ လင်းတာရာ ပျော်ရွှင်သွားပုံမှာ သနား
စရာ။ ကလေးမို့ ခုန်လို့ ပေါက်လို့။

“မောင်လေးကို သွားနှိုးဦးမယ်။ သူ ညကတည်းက
ဆာနေတာ”

“အို ... တာရာတို့စားဖို့ မုန့်တွေ၊ ဘာတွေ ဝယ်ထား
မပေးဘူးလား”

“ပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ကုန်နေတယ်။
ဖေဖေ နေမကောင်းတာ (၃) ရက်တောင်ရှိပြီလေ”

“အင် ... ဆေးခန်းမသွားဘူးလား။ မမက နေကောင်း
သွားပြီ မှတ်နေတာ။ ဆရာဝန်တောင် မှန်မှန်လာနေတယ် ထင်
တာ”

“မလာဘူး၊ ဆေးခန်းလည်း မသွားဘူး။ ဖေဖေ ထမင်း
လည်း မစားဘူး”

“အို ... သေတော့မှာပဲ။ တာရာအဖေကြည့်ရတာ သူ
မိန်းမကိုများ လွမ်းဖျားလွမ်းနာ ကျနေတာလားဟယ်”

လွမ်းမိုခါး သူ့အတွက်ရှိနေသည့် ကြက်သားကို စွပ်ပြုတ်
လုပ်ဖို့ ပြင်နေစဉ် မီးဖိုထဲ ဝင်လာသည့် လင်းခိုက်ကို မြင်လိုက်ရ
လျှင် လန့်သွားမိ၏။

ကိုယ်က သူ့ကို ဝေဖန်မိသည်လေ။

“ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာမရှိတဲ့သူကိုများ လွမ်းစရာလား။
ဆယ်သက်ဆယ်ကမ္ဘာ မလွမ်းဘူး။ နောက် မင်း စကားပြောရင်
ဆင်ခြင်ပြော။ မကူညီချင်နေ မဝေဖန်နဲ့”

“အင်”

ကိုယ်က စေတနာနဲ့လည်း လာပြီးကူညီနေရသေး။ ပြော
ပုံကြီးက အထက်စီးနင်း။ လွမ်းမိုခါး ကိုယ့်အိမ်သို့ ခြံသိပ်ပြီး
သူ့အတွက် စွပ်ပြုတ်အိုးတည်ပေးခဲ့ရင်း -

သူ့ရှေ့မှာ ခပ်တည်တည်ပဲ ထွက်ခဲ့သည်။ စေတနာနှင့်
မတန်တဲ့သူ။

လင်းတာရာကတော့ သူ့မောင်လေးကို သွားနှိုးနေတုန်း။
မီးဖိုခန်းထဲမှာ သူနှင့်လွမ်းမို။

“အနေတော်ရင် ချလိုက်၊ ရှင့်အတွက် ကြက်စွပ်ပြုတ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ငါပြောတာကို စိတ်ဆိုးတာလား။
မင်းက ရင်းနေတဲ့အနာပေါ် တုတ်ပစ်ချတဲ့သူလေ။ ငါက စိတ်
ဆိုးရမှာလား။ မင်းက စိတ်ဆိုးရမှာလား”

လွမ်းမိုခါး ဘာစကားမှ အဖက်လုပ်မပြောတော့ဘဲ သူ
တို့ တိုက်ခန်းထဲမှ အပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားမာနတော့ထိမှာပဲ။ သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ရှင်ဘုရင်လောက် အထင်ကြီးနေသူ။

ကောင်းတယ် ထိပေးမှ။

အခန်း (၇)

ဘုရင်မ။

အလှပြင်ခန်းမပီပီ ဘုရင်မရဲ့ ဝန်ဆောင်မှုတွေက
အများအပြား။

အချို့ အလှပြင်ဆိုင်တွေလို၊ မာဆတ်တွေ၊ အနိပ်ခန်း
တွေမရှိ။ တကယ့် အမှန်အကန်ဆိုင်ကြီးပဲ။

အမျိုးသမီးရော၊ အမျိုးသားပါ ခေါင်းလျှော်၊ ဆံပင်ဆိုး၊
ဆံပင်ညှပ်၊ ဆံပင်အလှပြင်။

နောက် လက်သည်း၊ ခြေသည်းအလှပြင်၊ မျက်နှာ
ပေါင်းတင်၊ မိတ်ကပ်ပြင်၊ ဆံထုံးအမျိုးမျိုး။

မင်္ဂလာဆောင်၊ အလှူတွေလိုက်ပေးသလို ဆိုင်မှာ
လည်း ဝန်ဆောင်မှုကအစုံ။

လက်ခစားအလုပ်သမတွေကလည်း ဆယ်ယောက်မက။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က အန်တီလု။ သူမနာမည်တအဆန်၊ ဝေဠု
နွယ်တဲ့။ လွမ်းမိုတို့ကတော့ကွယ်ရာမှာ အန်တီလုကို ဝေဠု
မြတ်စွာလို့ ခေါ်ကြသည်ပါပဲ။

အောက်ထပ်တစ်တိုက်လုံး၊ တစ်ထပ်လုံးကို စိတ်တိုင်း
ကျ အခန်းဖွဲ့ထားတာမို့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း။

လွမ်းမိုခါးကတော့ အလုပ်သင်မို့ မိန်းကလေးတွေကို
မကိုင်ရသေး။ ယောက်ျားတွေကိုပဲ ခေါင်းလျှော်၊ ဆံပင်ညှပ်၊
ဆံပင်ဆေးဆိုး။

မိန်းမတွေကိုလည်း သူမ လက်လှိုရသလောက် ဝင်လုပ်
ပေးနေသည်ပါပဲ။ လွမ်းမိုက အပျင်းမဖက်ပါ။ ပညာကို လောဘ
တကြီး သင်ယူလိုသူ။

မြန်မြန်တတ်မှအေးမှာ။

သည်နေလည်း လွမ်းမို ယောက်ျားတွေကို ဆံပင်ညှပ်
ပေးရမှာပါပဲ။

မနက် (၈) နာရီခွဲလောက်မှာ ဆိုင်ရောက်သွားတော့

ဆိုင်းမှာ လူစည်နေပေပြီ။ အန်တီလုက အမြန်လာဖို့ လောဆော်သည်

“မိဖုရားတို့ မြန်မြန်လာကြဟေ့။ ဒီမှာ အလုပ်တွေ စောင့်နေပြီ”

“နယ်လီတို့ ဘာမှ မစားရသေးဘူး အန်တီလုရဲ့ အပြေးအလွှား လာရတာ”

“အမယ်လေး ကျုပ်မှာပေးပါမယ်တဲ့တော်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်။ လုပ်ငန်းခွင်သာ ဝင်ကြပါတော့။ ဟိုကောင်မလေး လွမ်းမို နင့်နာမည်တပ်ပြီး ဆံပင်ညှပ်မယ့်လူရောက်နေတယ်။ ရှားရှားပါးပါး အသုံးကျလို့တော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူးဟေ့။ နင့် ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပွဲတောင်းတာဖြစ်မယ်။ ကြွက်ကိုက်သလိုတော့ မလုပ်လိုက်နဲ့နော်”

“ဟာ ... အန်တီလုကလည်း လွမ်းမိုက ပါရမီရှင်ပါ။ အားလုံးကိုကျော်ဖြတ် ခွဲတက်သွားမှာ”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အလုပ်ဝင်ကြရဖို့ ပြင်ရသည်။ အခန်းထွက်က ယောက်ျား၊ မိန်းမ ခွဲခြားထားပါသည်။ လွမ်းမိုက ယောက်ျားဆက်ရှင်သို့ ဝင်ရသည်။

အဲသည်မှာ မဖြူနှင့်ညိုမီတို့ ရောက်နှင့်၊ ညှပ်နှင့်နေကြ

ပါပြီ။ ထိုင်စောင့်နေသည့်အမျိုးသားက (၃) ဦး။

“လွမ်းမို ... မြန်မြန်လာ။ အဲဒီတစ်ယောက်က နင့်ကို စောင့်နေတာ ဆိုင်ဖွင့်ကတည်းက”

သတင်းစာနှင့်ကွယ်နေသည့်မျက်နှာကို သတင်းစာဖယ်လိုက်တော့ -

“ဪ ... ဦးဘုန်းထွဋ်”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကဲ ... ခေါင်းလျှော်မယ်၊ ဆံပင်ညှပ်မယ်။ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ညီ မင်္ဂလာဆောင်မယ်လေ”

“ဆံပင်ညှပ်ပြီးမှ ခေါင်းလျှော်ပေးမယ်နော်”

“ကြိုက်သလိုလုပ်ပါဗျာ၊ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပါ”

“ကျွန်မစိတ်တိုင်းကျ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင့်စိတ်တိုင်းကျ ပုံစံကိုပြော”

“ကျွန်တော်နဲ့လိုက်မယ့်ပုံပေါ့”

လွမ်းမို ဘုန်းထွဋ်ရှားကို ဆံပင်အရင်ညှပ်ပေးရသည်။ နောက်မှ ခေါင်းလျှော်ပေးရမည်။ သူက စကားစမြည် တွေ ပြောလို့။

“လွမ်းမိုခါးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဆံပင်နဲ့မိတ်ကပ်ရော တတ်ပြီလား။ ကျွမ်းကျင်ပြီလား”

“တတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က လက်သင်ဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လုပ်မပေးရသေးဘူး။ ကိုယ့်အချင်းချင်းပဲ ပြင်ပေးကြည့်နေရတာ”

“အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ပြေတာပေါ့၊ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းတတ်ပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်အလုပ်အပ်မယ်။ လွမ်းမို့ နယ်လိုက်လား”

“အဝေးကြီးတော့ မလိုက်ရဲဘူး။ နေ့ချင်းပြန်လောက်ဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး”

“နေ့ချင်းပြန်ပေါ့။ တောင်ငူတင်ပဲလေ။ ညီမကလာဆောင်။ ညီက အဲဒီကမိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်မှာ။ ပြင်ပေးရမှာတလည်း သတို့သမီးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ညီအစ်မတွေ အဒေါ်အပျိုကြီးတွေနဲ့ အနည်းဆုံး တစ်ကျိပ်ကျော်မှာ”

“ဪ... ဒါဆို အလုပ်ဖြစ်တာပေါ့။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းတော့ မလိုက်ရဲဘူးရှင်။ အဖော်ခေါ်ကြည့်ဦးမယ်”

“ခေါ်ပါ၊ ကျွန်တော်က လွမ်းမို့ကို အဆင်ပြေစေချင်လို့

အလုပ်အပ်မှာ။ အဖော်ခေါ်ရင်လည်း အဖော်သက်သက်ခေါ်။ ဗိုက်ဆံခွဲပေးရမယ့်သူမျိုး မခေါ်နဲ့”

“ဒါထက် သတို့သမီးက ကျွန်မလို လက်သင်ကို ခေါ်ချင်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်၊ အဲဒီအလုပ်ပြင်စရိတ်အတွက် ကျွန်တော် စပွန်ဆာပေးမှာ။ အလကားရတဲ့ခွားတော့ ဘယ်သူမှ သွားဖို့ မကြည့်လောက်ပါဘူး။ လွမ်းမို့သာ သရဲရှုပ်ထွက်အောင် မပြင်နဲ့”

“ရှင်ကလည်းလေ၊ ပြောလိုက်တာ အရမ်းပဲ။ အဲ... သူတို့ကို လိမ်းပေးဖို့ ကျွန်မမှာ မိတ်ကပ်ဘောက်စ် မရှိသေးဘူးရှင်”

“အရင်းအနှီးလိုတယ်ဆိုပါတော့”

“အားတော့နာပါတယ်ရှင်”

“မနာပါနဲ့၊ ကျွန်တော် စရန်ပေးခဲ့ပါ့မယ်။ ရန်ကုန်ဘုရင်မကလာတယ်ဆိုတော့ နာမည်ကရှိပြီးသားပါ”

“ဟိုလေ... အန်တီလုက သူ့ဆိုင်နာမည် ယူသုံးတာကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးရှင်။ ကျွန်မနာမည်နဲ့ပဲသုံးမှ ဖြစ်မယ်ထင်ဏယ်”

“ဖြစ်တာပဲ၊ လွမ်းမိနာမည်လာလှလေးတစ်ခု သုံးလိုက်လေ။ အဆင်ပြေရင်လည်း တောင်ငူမှာ အလှူတွေ မင်္ဂလာဆောင်တွေပေါတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ကျွန်တော် ချိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မက စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တာ။ ကိုယ် ဘယ်လောက်လုပ်နိုင်လဲ ကြည့်ချင်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော် အလုပ်အပ်ခဲ့ပြီနော်။ စရန်ငွေလည်း ပေးခဲ့မယ်။ ဘုရင်မပိုင်ရှင်ကတော့ နယ်မလိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... မလိုက်ဘူး။ သူက ဆိုင်မှာတင် လက်မအားရဘူးလေ”

နှစ်ယောက်သား စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြတာ အံ့သြစရာ။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လာတာကိုး။

သူက စရန်ငွေနှစ်သိန်းပေးခဲ့တာမို့ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ပြီး သူချိန်းသည့်နေ့ကို လိုက်သွားရရုံ။

လွမ်းမိခါး၏အဖော်အဖြစ် နွေဦး လိုက်ပေးသည်။ သူက လွမ်းမိခါးရဲ့နောက်သို့ အဖော်အဖြစ် လိုက်ရုံသက်သက်။ မုန့်မီးသဘောမျိုးတော့ ပေးရမည်ပေါ့။

မမနယ်လီတို့ကတော့ တားသည်။

“နင်အလုပ်ဝင်တာ ၃-၄ လပဲ ရှိသေးတာနော်။ တော်ကြာ နင်လည်း နာမည်ပျက်၊ ဆိုင်လည်း နာမည်ပျက်နေဦးမယ်”

“ဆိုင်နာမည် မသုံးပါဘူး မမနယ်လီရယ်။ လွမ်းမိတို့ယ့်နာမည်နဲ့ကိုယ်ပဲ မိတ်ကပ်ပြင်ပေးမှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဘုရင်မက ကောင်မလေးလို့တော့ သိကြမှာပဲပေါ့”

“စိတ်ချပါ၊ ဘုရင်မက လွှတ်လိုက်တာလို့ မပြောပါဘူး။ ဘုရင်မမှာ သင်ခဲ့တယ်တော့ ပြောရမှာပေါ့။ တကယ်လည်း အမှန်တရားလေ”

“နင်ဟယ် သူများရပ်ရွာမှာ”

“လွမ်းမိက ငွေထက် ကိုယ်လုပ်နိုင်သလောက်လေး ထုပ်ကြည့်ချင်တာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက် လုပ်နိုင်ပြီလဲ ကြည့်ချင်တာ”

“အေးလေ... ဒါတော့ ဒါပေါ့။ အဲဒီနေ့ကျ နင်ရော နွေဦးပါ နှစ်ယောက်လုံး ပျက်ကွက်ဆို အန်တီလု စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

လွမ်းမိခါး အကျပ်ရိုက်နေရပေပြီ။ မမနယ်လီဟာ သူ

၆၄ နန်းကြယ်စင်မှူးဝေ

များငွေရမှာကို မနာလိုတာလား။

“တစ်ရက်တည်း ပျက်မှာပဲ မမရယ်။ မမကိုလည်း လွမ်းမို့ ခွဲပေးပါမယ်”

“အေးလေ ... ဒီလိုပဲ ငါပြောပေးထားရတော့မှာပေါ့။ ငါက စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ။ ဆိုင်မှာက ခုရက်ပိုင်း ပိုပြီး အလုပ်များနေတယ် မဟုတ်လား။ နင်တို့ (၂) ယောက်လုံး သွားတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ နောက်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ပြင် ပေးတယ်လို့ ပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူးတင်တယ်”

“လွမ်းမိုကတော့ မညာချင်ပါဘူး။ အန်တီလုဆိုင်က အိမ်တွေ၊ နယ်တွေလိုက်ပြင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူက ဆိုင်မှာပဲ ဝန်ဆောင်မှုပေးတာ။ လုပ်ငန်းချင်းတူတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ပြီး လွမ်းမိုက မိတ်ဆွေက အကူအညီတောင်းလို့ လိုက်သွားတာလို့ပြောမှာ”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ လိုက်သွားပေါ့”

နောက်ဆုံး မမနယ်လီပါ ခွင့်ပြုချက်ပေးပြီး လိုအပ်သည့် အလှပြင်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူထူထောင်ထားလိုက်သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် သူမ လုပ်ငန်းတစ်ခု စတင်တာထွက်ခဲ့ပါ ပကော။ ဘုန်းထွဋ်ရှားကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မလို့။

အခန်း (၈)

သည်နေ့မနက် လွမ်းမိုခါး နောက်ဆုံးကျနေသဖြင့် တိုက် နံနက်သော့ခတ်နေရသည်။

သည်လိုပါပဲ။ သူတို့ (၅) ယောက်ဟာ အလှအပကို အကြာကြီး ပြင်နေကြပြီး အရင်ဦးအောင်ထွက်သွားကြသဖြင့် လွမ်းမိုခါးပဲ တံခါးစောင့်ပိတ်ရသည်။

သူမကတော့ အထူးတလည် မပြင်ဆင်ပါ။ သည်လိုပဲ အိမ်တစ်အရည်လေး ပါးပါးလိမ်းရုံ။ လွမ်းမိုက သဘာဝအလှအပ ကိုနဲ့ပဲ နေသည်။ သူမရဲ့မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းပြီး

စိတ်နှလုံးဖြူစင်သူမို့ မျက်နှာမှာ ကြည်အေးချမ်းမြေ့နေသည်ထင်။

သူမ သည်နေ့ဝတ်ထားတာ ကချင်ထည်အစိမ်းနု ဝမ်းဆတ်လေဆီ။ မြန်မာဝတ်စုံဆန်းဆန်းလေးမို့ သူမ၏ကိုယ်လုံး ခြုံခြုံလှလှလေးက ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်နှင့် ယဉ်စေ။

ကိုယ့်တိုက်ခန်းကို သော့ခတ်နေတုန်း တစ်ဖက်တိုက်ခန်းမှလည်း ဦးလင်းဆိုက် သော့ခတ်နေတာ မြင်လိုက်ရသည်။

သူက ကိုယ့်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရှေ့မှဆင်းသွားတော့ ကိုယ်ကလည်း နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆင်းခဲ့သည်။

လွမ်းမိုးခါးဆိုတာ သဘောကောင်းပေမယ့် အချဉ်မဟုတ်။ လူပေါကြီးမဟုတ်။ လူတိုင်းကို လိုအပ်လျှင် ကူညီဖော်တတ်ပေမယ့် -

ကိုယ်ကူညီပေးရသူက နှုတ်တောင်မဆက်တော့ ကိုယ်ကလည်း သဘောကောင်းမနေတော့ပါ။

သူ နေကောင်းသွားပြီမို့ ပုံမှန်အလုပ်တွေ လုပ်နေတာတော့ ဝမ်းသာပါသည်။ ကလေးတွေလည်း ကျောင်းသွားကုန်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့။

သူတို့တိုက်ခန်းတွေက သုံးလွှာမှာမို့ လှေကားတွေ ဆင်း

ရပါသည်။ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်။ သူက ရှေ့မှသွား၊ ခပ်ကွာကွာမှ လွမ်းမိုးခါးလိုက်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိသူတွေလို နှုတ်ဆိတ်ပြီးနေကြတာမို့ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးကြီး။

လူကတော့ စတိုင်မိလိုက်တာ။ ရှင်းသန့်ချောမောနေရသည်ကြားထဲ။ သူစတိုင်က ဂျန်းတလ်မန်း စတိုင်။

ဝတ်ထားသည့်ဝတ်စုံက သည်တစ်ခါတော့ မြန်မာဆန်ဆန်။ ရှပ်လက်ရှည်အဖြူနှင့် ရခိုင်ပုဆိုးအပြာ။ ကတ္တီပါဖိနပ်က အစ သူနှင့်လှနေသည်။

ဒုတိယထပ်လှေကားအရောက်မှာ သူက ဆတ်ခနဲ ထွည်ကြည့်တော့ လွမ်းမိုးခါး လန့်ပြီး ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားရ၏။ သူက ခပ်တည်တည်။

“နေကောင်းရဲ့လား၊ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့တောင် တစ်ခေါက်လာမကြည့်ဘူး”

“ရှင်”

“လူနာမေးရမှန်းတောင် မသိဘူးလား။ လူမှုရေး ညံ့ထိုက်တာ”

“ရှင်”

၆၈ ကြယ်စင်များ

သူနှင့်ကိုယ်ဟာ မိတ်ဆွေတွေလည်းမဟုတ်။ ပြောရလျှင် သူ့သမီး လူလည်လုပ်ပြီး ကိုယ့်ကို ခေါ်ခေါ်ခိုင်းနေတာ။ အကူအညီတောင်းသလိုလိုနှင့် ဟင်းချက်ခိုင်းနေတာ။

ကိုယ်ကလည်း သိသိကြီးနှင့် ကူညီပေးနေမိတာပါ။ အချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကူညီပေးနေတာ။ ပရဟိတ လုပ်ပေးနေတာပေါ့။

ခုတော့ သူကပင် လူကိုပြန်ပြီးရန်လုပ်လို့ လွမ်းမိခါး မျက်စိလည်ရပါသည်။

ဒီလူကြီး သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေပြီ ထင်ပါတယ်။ သူဟာ ယိုးတိုင်းကြိုက်သည့်နှင်းဆီခိုင်မို့ သူမကိုလည်း ဒီလိုပဲ ထင်နေပြီထင်ရဲ့။

ကျွန်မက နှင်းဆီမကြိုက်ဘူးရှင့်။ စံပယ်ပန်းပဲကြိုက်တာ။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို နေကောင်းလားလို့ မေးသင့်တယ်။ ကလေးတွေနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ တစ်ချက်လောက် လာကြည့်သင့်တယ်”

“အင်”

သူ့စကားတွေက ဘယ်လိုလဲ။ လွမ်းမိခါး ဘယ်လို

အချစ်တစ်ခု ၆၉

ဖြေရှင်းရမလဲ။ ငြိမ်နေလျှင်တော့ သွားမှာပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလည်း ခုရက်ပိုင်း ဆိုင်မှာ အလုပ်တွေ ပီနေလို့ပါ”

သူ့မာနကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ရှည်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာ ဖြေရင်း လွမ်းမိခါး သူ့ကိုကျော်တက်ပြီး လစ်တော့သည်။

အောက်ထပ်မှာ မချော (၅) ယောက်က တံမော့မော့နှင့် စောင့်နေကြပြီမို့။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆင်းလာကြတာကိုမြင်လျှင် ရုပ်တွေက ပြုံးမိမိ။

“မုဆိုးဖို ... အဲလေ တစ်ခုလုပ်ကြီးနဲ့ အဆင်ပြေလာတယ်ပေါ့။ သတိထား ... သတိထား။ သူ့သမီးက နှင့်ကို တရုတ်ပို့ပြီး ရောင်းစားလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... နင်ကလည်း”

သူမတို့ (၆) ယောက်ကတော့ လမ်းထဲမှထွက်၊ လိုင်းတား တစ်ဆင့်စီးရမှာ။ ဦးလင်းခိုက်ကတော့ တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့်သူ့ကားထဲဝင်ပြီး မောင်းထွက်သွားပေပြီ။

ဟေမာန်က မဲ့ကာ ရွဲကာနှင့် ...

“သူ့ကားနဲ့လိုက်ပို့ပါရစေတောင် ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်

၇၀ ကြယ်ဝင်မျိုးဝေ

မပြောဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက်အဖေမို့ပဲ လူပျိုဆိုရင် ဘယ်
လောက်တောင် မာနကြီးလိုက်မလဲ”

“ထားလိုက်စမ်းပါဟာ။ မလွမ်းလောက်ပါဘူး”

“အေးနော် ... လွမ်းမို့ နင်ပဲ သူတို့နဲ့ ရှော့ရှိနေတာ။
တော်ကြာမှ မျက်ရည်နဲ့ဒူးနဲ့ သုတ်နေရဦးမယ်”

“မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ။ အမြင်မတော်လို့ ကူညီပေးနေ
တာ။ သူနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“သူက မာနကြီးတယ်နော်။ တော်ကြာ ကိုယ်က ရိုးရိုး
ကူညီနေတာ။ သူ့ကိုပိုးပြီး ကူညီနေတယ် မှတ်နေမှာ”

“မှတ်စရာလားဟာ။ ငါကဖြင့် သူ့ကို စကားတောင်
မပြောဘူး”

“ဒါပေမဲ့ နင်တို့ကြည့်ရတာ ပုံမှန်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။
တစ်မျိုးကြီးတွေ”

“တော်စမ်းပါဟာ ... တစ်ခုလပ်တော့ မယူပါရစေနဲ့”

“တစ်ခုလပ်ထက် ကြောက်ဖို့ကောင်းတာက သူ့သမီး
လေးပဲ။ အရွယ်နဲ့မလိုက်ဘူး အရမ်းပါးနပ်တာ”

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် လိုင်းကားကို တိုးစီးရင်း
ဘုရင်မသို့ ရောက်လာကြသည်။

အချစ်တစ်မျိုး ၇၁

ကာစတန်မာတွေ စောင့်နေပြီမို့ (၆) ယောက်သား
တို့သံတာဝန်နှင့်ကိုယ် အလုပ်ဝင်ကြရပါသည်။

“အဲ”

ကျောင်းသား (၅) ယောက်ကို ဦးဆောင်ပြီး ဝင်လာသူ
တာ ဦးလင်းခိုက် ဖြစ်နေလျှင် လွမ်းမိုခါး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
အနုခဲကြီးကလည်း သူမကို သူတတ်နိုင်သလောက် ပံ့ပိုးပေးရှာ
သားပဲ။

နွေဦးတို့ကလည်း ပြုံးစိစိနှင့် လက်မထောင်လို့။ သူက
ဆောင်လေး (၅) ယောက်ကိုတိုင်စေပြီး ခပ်တည်တည်နှင့်။

“လွမ်းမိုခါး ဒီကောင်တွေကို ခပ်တိုတိုညှပ်ပေးပါ”

“ဟာ ... ဆရာကလည်း သားတို့ကို ရက်စက်တော့မှာ
တား”

“ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းတော့မှာလား ဆရာ
ဆော်”

၇၂ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

အသက် (၁၆) နှစ်အရွယ်လေးတွေမို့ ရယ်ရယ်မောမော နှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

ပြီး ...

လှချင်ပချင်အရွယ်လေးတွေမို့ ရှုံ့လို့၊ မဲ့လို့။

နောက်တော့ သူတို့ကို ညှပ်ပေးမည် မမလှလှလေးကို နောက်တည့်တည်း သဘောကျသွားကြပြန်သည်။

“ဟာ ... တို့ဆရာက ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဆေးမတိုးတော့ဘူး”

“ရေရေလည်လည် လန်းတယ်၊ နောက် ဒီပဲလာညှပ် တော့မယ်”

“မမနာမည်လေး တစ်ဆိတ်”

သူတို့ဆရာကို ရစ်နေရာမှ လွမ်းမိုခါးဘက်လှည့်သွားကြ လျှင် လင်းခိုက် မစ္စရိယတွေပွားရပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း။ လွမ်းဆို ... ဒီကောင်တွေ ခဏခဏ ဆံပင်မညှပ်ရအောင် ခပ်တိုတို ညှပ်”

“နောက်မညှပ်ရတော့အောင် တစ်ခါတည်း လည်ပင်း ကသာ ဖြတ်ခိုင်းလိုက်ပါတော့ ဆရာရယ်”

အချစ်တစ်လွှဲ ၇၃

သူတို့ဆရာတပည့်တွေ အပြန်အလှန် စကားများနေကြ ပေမယ့် လွမ်းမိုခါးနှင့်နွေဦး ကလေးတွေလည်း အလှမပျက် အောင် သူတို့ဆရာလည်း သဘောကျအောင် ညှပ်ပေးလိုက်ကြပါ သည်။

ရှည်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်း စွဲသာပေါ့လေး။

အခန်း (၉)

လွမ်းမိုက်က ညအိပ်မလိုက်ဘူးဆိုတော့ ဘုန်းထွဋ်ရှားက ည (၁၂) နာရီလောက်မှာလာခေါ်မည်တဲ့။ မင်္ဂလာညဉ့်ခွဲက (၇) နာရီမှာစမှာဆိုတော့ (၅) နာရီ၊ (၆) နာရီလောက်မှ ပြင်လည်းမိသည်။ နွေဦးနဲ့နှစ်ယောက် ပြင်ပေးကြမှာ။

ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့မှာ ည (၁၂) နာရီထိုးသည်နှင့် ကားရောက်လာပြီး ဘုန်းထွဋ်ရှားကိုယ်တိုင် လာကြိုသည်။

သူ ဖုန်းဆက်သည်နှင့် အသင့်စောင့်နေသည့် လွမ်းမိုက်နှင့် နွေဦးတို့ မိတ်ကပ်ဘောက်စ်ဆွဲကာ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သည်အချိန်ကြီး ဦးလင်းခိုက်ကလည်း

ကားနှင့်ပြန်ရောက်လာတာ။ သူက ကားပေါ်မှာဆင်းလာသည်နှင့် မျက်မှောင်ကျပြီး ညကြီးအချိန်မတော် မိတ်ကပ်ဘောက်စ်တွေ နှင့် ဆင်းလာသည့် သူမတို့ကို ဆီးဟောက်သည်။

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်လိုက်သွားကြမလို့လဲ”

“တောင်ငူကိုပါ။ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ပြင်မှာ”

“ဘာ ... တောင်ငူကို”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒီလူကို မင်းတို့သိလို့လား။ ခေတ်ကြီးက ကောင်းတာ ဆုတ်ဘူး။ လူကုန်ကူးမှုတွေ မသမာမှုတွေဆိုတာ မကြားချင် အဆုံးပဲ”

သူ့စကားက ဘုန်းထွဋ်ရှားကို စော်ကားရာရောက်နေ သဖြင့် လွမ်းမိုက်တို့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။

ဘုန်းထွဋ်ရှားကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်၏။

“သူက ဘယ်သူမို့လဲ။ လွမ်းမိုက်အဖေလား။ သူကရော ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ၊ ဘယ်က အပေအတေလဲ”

ကဲ ... မှတ်ပြီလား လူကြီးမင်း။ သူဟာ ကိုယ့်ထက်

၅ နှစ်မက ကြီးနိုင်ပေမယ့် သူ မလေးစားနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ့်ကို အသိပုတ်ခတ်လာပြီလေ။

၇၆ ဩဝဏ်ပျဉ်

“သမီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်။ ညက အပူတွေကြီးပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေဖြစ်နေလို့ ငါ ပြန်လာလာချင်း ဆေးဆန်ပြ ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်။ အခု ဆေးရုံကပြန်လာတာ”

“အို”

လွမ်းမိုးခါး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လင်းတာရာလေးဟာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် မိဘအပေါ် မိသားစုအပေါ် သိတတ်သူလေးပါ။ လိမ္မာသည့်ကလေး တစ်ယောက်ပါ။

လွမ်းမိုးခါး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး သတင်းမေးမည် ပြင်စဉ် ဘုန်းထွဋ်ရှား စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“ကဲ ... မမ ဟိုကသတို့သမီးနဲ့အဖွဲ့ကို အားနာပါဦး ကျွန်တော့်မျက်နှာလည်း အိုးမည်းမသုတ်ပါနဲ့။ ခု အမြန်မောင်းတောင် တောင်ငူကို ၅-နာရီခွဲလောက်ရောက်အောင် မနည်းမောင်းရမယ်”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး အတင်းလောသည်မို့ သူမတို့ (၂)ယောက် ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဘုန်းထွဋ်ရှား၏ဘေးမှာ သူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လည်း ပါသည်။

အချစ်တစ္ဆေ ၇၇

ရှေ့ (၂) ယောက်၊ နောက်ခန်း (၂) ယောက်။ ကားထွက်သည်နှင့် လွမ်းမိုးခါး သူ့ကိုရန်လုပ်ပါသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ။ ကျွန်မမှာ သတင်းတောင်မမေးရသေးဘူး”

“ဖုန်းနဲ့လှမ်းမေးပေါ့။ သံယောဇဉ်အမျှင်တွေတန်းနေတာ စိတ်မရှည်ဘူး”

“ရှင်ဟာလေ လူကျင့်ဝတ်ကို မသိဘူး”

“သိတာပေါ့။ လွမ်းမိုးလူက ဘီလူးဆိုင်းတီးဝင်လာလို့ ကျွန်မကလည်း ဘီလူးက ကနေတာ”

“ရှင်စကားပြောတာ ကြည့်ပြော။ အဲဒါ ကျွန်မလူတုတ်ဘူး၊ အိမ်နီးချင်း”

“အိမ်နီးချင်းဆိုလည်း ဒီလောက်ထိ မစွက်ဖက်နဲ့ပေါ့”

“ဒါကတော့ အချိန်မတော်ကြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်သွားမှာဆိုတော့ စိုးရိမ်လို့မေးတာပေါ့ရှင်”

“ချစ်လို့ ပြောတယ်မှတ်ပါ ... ပေါ့”

“တော်ပြီး ရှင်နဲ့စကားပြောရတာ အပေါက်အလမ်းကို တောည့်ဘူး”

လွမ်းမိုးခါးနှင့်နွေဦးတို့ ကားနောက်ထဲမှာ ဂီတကျကျနှင့်

အိပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

မနက် (၅) နာရီလောက်မှာ တောင်ငူကိုဝင်တော့ လွမ်းမိုးခင်းနှင့်နေ့ဦးတို့ အိပ်ရေးဝနေပေပြီ။

မင်္ဂလာဆောင်မည့်အိမ်ရောက်သည်နှင့် သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၏။

သတို့သမီးက ဆံပင်ခပ်တိုတိုမို့ ဆံထုံးမထုံးရ။ အပေါ်မှ ကရောင်းဆောင်းပေးရုံ။ မျက်နှာကိုပဲ ပြင်ဆင်ပေးရုံ။ သတို့သမီးတစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ပြင်ပေးပြီးသည်နှင့် အရန်တွေ၊ ဆွေမျိုးတွေကို သူနှင့်နေ့ဦး လက်စွမ်းပြကြသည်။

မင်္ဂလာဆောင်က (၈) နာရီလောက်မှ ခန်းမကိုသွားရတာမို့ ဆွေမျိုး တစ်ဒါဇင်လောက်ကိုလည်း ပြင်ပေးလိုမိသည်။

“အဲဒီအလှပြင်စရိတ်အတွက် ကျွန်တော် စပွန်ဆာထားမှာ” ဆိုသည့် ဘုန်းထွဋ်ရှားကို ဧည့်ခံပွဲခန်းမမှာ ဆရာကြီး လုပ်နေတာမြင်ရပါ၏။

သူ့ဆွေမျိုးထဲမှာတော့ တော်တော်ကြာလှညောင်းပုံ။ သူ

ဘယ်လိုချမ်းသာလာပါလိမ့်။

“ဟယ် ... လှလိုက်တာ၊ သတို့သမီးကို ရုပ်ပြောင်းအောင် ပြင်ပေးနိုင်တယ်နော်”

“သူ့လက်နဲ့ထိလိုက်ရင် အားလုံးလှသွားတာပဲ”

“ရန်ကုန် ဘုရင်မဆိုင်က ဒါကြောင့် နာမည်ကြီးတာ”

“အလှပြင်ဆရာမလေးကလည်း လှချက်တော်”

လူကြီး လူငယ်တွေ ဝိုင်းပြီး ချီးမွမ်းရသည့် လွမ်းမိုးခင်းအိပ်ခန်း နေ့ဦးကတော့ ကူညီပံ့ပိုးရုံ။

မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ သူမ မလိုက်တော့ပါ။ မနက် (၈) နာရီမှ (၁၀) နာရီအထိပဲ ဆောင်တာမို့ အလှလည်း ပျက်စရာမရှိ။

ဘုန်းထွဋ်ရှား သူမတို့ကို ငွေရှင်းပေးပါသည်။ သတို့သမီးအတွက် (၅) သောင်း။ အရန်တွေ၊ ညီမတွေ တစ်ဒါဇင်လောက်အတွက် တစ်ယောက်ကို နှစ်သောင်းနှင့် နှစ်သိန်းလေးသောင်း။

စရန်ငွေယူထားပြီးပြီမို့ ငွေလေး (၉) သောင်းပဲ ရစရာမရှိတော့ပါ။ ထိုငွေကို နေ့ဦးနှင့် မမနယ်လီအား ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

ရသမျှ ကိုယ်ချည်းပဲ ယူနေလို့ ဘယ်တရားလဲလေ။

သူတို့ကလေးသည့်နက်စာကို စားသောက်ပြီး လွမ်းမိုး
သိန်း ချွေးတို့ ပြန်၍ လောဆော်တော့ သူက -

“ဆုတ်တုန်းရောက်ခိုက် တောင်ငူမြို့ရဲ့အထင်ကရ
နေရာတွေကို လေ့လာကြည့်၍ ခံစားသွားပါဦးဗျာ။ တပင်ရွှေထီး
ထန်ထားရယ်။ ချွေးတော်ဟောင်းမို့ သင်္ကေတအမွေအနှစ်
ဘုရား စေတီတို့ကို ကြည့်သွားပါဦး။ ဒီနေ့ည ရန်ကုန်ပြန်ရောက်
ရင် ပြီးရော မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတို့အတွက် တာဝန်ကြီးပါတယ်။ ပြီး နောက်နေ့
အလုပ်ဝင်ရမှာမို့ ညနေပြန်ရောက်ချင်ပါတယ်ရှင်။ ရှင့်ကိုလည်း
အားနာပါတယ်။ လိုင်းကားနဲ့ပဲ ပြန်ပါမယ်။ ကားဂိတ်သာလိုက်ဖို့
ပါ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာပဲ။ ကျွန်တော် ပြန်ပို့ပေးပါမယ်။
မင်္ဂလာဆောင်လေးပြီးအောင်တော့ နေပါဦးနော်။ အနားယူရင်း
စောင့်ပါ။ ခုပဲ (၉) နာရီထိုးနေပြီ။ ကျွန်တော် ညဉ့်ခံပွဲဆီ ခဏ
လိုက်သွားဦးမယ်”

“သွားပါ။ ဖြောင့်ဖြောင့်သာသွား။ ကျွန်မတို့ အနားယူ
ရင်း စောင့်ပါမယ်”

ဘုန်းထွင်ရှား ကားနှင့်ထွက်သွားတော့ သူမတို့ (၂)

ယောက် အခန်းလေးတစ်ခုထဲမှာ အနားယူရင်း စောင့်ကြရသည်။

“ဒီနေ့ညနေတော့ ပြန်ရောက်မှာပေါ့ဟာ။ ညနေ
ရောက်လည်း ညပေါ့”

“ညကြီးအချိန်မတော် ပြန်ရမှာကြောက်ပါတယ်ဟာ။
စာနာတာဝတွနဲ့ တိုးနေမှ”

“ကြံကြံဖန်ဖန် လွမ်းမိရယ်။ နင်မို့ ပေါက်ကရဲတွေ
မျှတာယ်”

“အမြန်လမ်းမှာ အက်ဆီးဒင့်တွေ မကြာခဏ ဖြစ်တော့
သူတွေသေတာလည်း အရမ်းပဲလေ”

“တော်ဟာ ... တစ်နာရီလောက်ဖြစ်ဖြစ် အိပ်ကြရ
မောင်”

နှစ်ယောက်သား တစ်နာရီလောက်အိပ်ပြီးချိန်မှာ ဘုန်း
ထွင်ရှား ပြန်ရောက်လာပါတော့သည်။

“ကဲ ... ဆယ်နာရီကျော်ပြီ သွားကြစို့”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းလို့ဖြစ်ပါ့မလား။
တစ်ယောက်ယောက် အဖော်ခေါ်ပါဦး”

“မြို့အထွက်ကျမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လောက် ခင်
မယ်”

စားစရာ သောက်စရာ အစုံအလင်နှင့် ကားပေါ်သို့တက်ကြစဉ် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နှင့် ရောက်ချလာသည်။

“လာဟေ့ မင်းသွင်... ငါ အဖော်လိုနေတာနဲ့အတော်ပဲ။ မိတ်ကပ်ဆရာမလေးတွေ ပြန်ပို့မလို့”

“မင်းက ရန်ကုန်မှာ အခြေချမယ်ဆိုပြီး တိုက်ဝယ်တာ ဒါကြောင့်ကိုး”

“ခွေးကောင် ... အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ လိုက်မှာထား မလိုက်ဘူးလား ဒါပဲပြော”

“လိုက်မှာပေါ့ ယောက်ဖရဲ့”

“တက်”

သူတို့ (၄) ယောက် စတင်ထွက်ခွာလာချိန်ဟာ နံနက် (၁၁) နာရီ။

တစ်လမ်းလုံး အနားယူလိုက်မည်လို့ စိတ်ကူးလာမယ့် ဘုန်းထွဋ်ရှား ဓမ္မဖောက်လာပုံက သူပါ နောက်မှာလာခြင်းပါ။

“ညက တစ်ညလုံးကားမောင်းလာရပြီးကတည်းခေါင်းနောက်နေလို့ပါ။ ခုထိ တစ်မှေးမှ မမှေးရသေးလို့ပါ”

သူကားထဲ သူဝင်လာခြင်းကို လွမ်းမိခါးနှင့်နွေဦး ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ ပြီး သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း ဟုတ်နေတာ။ မင်းသွင်ကတော့ အထင်တစ်မျိုးနှင့် ပြုံးစိစိ။

နောက်ရောက်လာသည်နှင့် သူ မျက်လုံးမှိုတ်ပြီးအိပ်ပါသည်။ သူ့စကားအတိုင်းပါပဲ။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ သူနိုးသွား၏။ သို့သော် ရှေ့ပြန်မသွားတော့ဘဲ လွမ်းမိခါးနှင့် စကားပြောပြောတော့သည်။

“လွမ်းမိကို ကျွန်တော် ခြေကွေ ပေးရဦးမယ်”

“ဘာရှင့်”

“ခြေကွေလေ၊ ဆရာဝန်တွေအိမ်ခေါ်ရင် ခြေကွေ ပေးသလိုပေါ့”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင်၊ စတန့်မထွင်စမ်းပါနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဘောက်ဆူးပေါ့ဗျာ။ ဘောနပ် ဘောနပ်”

နွေဦးကလည်း မခေါ။ ဘေးမှဝင်ပြီး -

“ခြေကွေလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ ဘောနပ်လို့ပဲ ခေါင်းစဉ်တပ်အပ်၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ ကွက်မပေးရဘူးနော်။ ရှင် ဆရာက ပေါက္ခရာဝဿမိုးလို ကွက်ကျားကြီးဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

“ဪ... လွမ်းမိုက မိခင်ကြီးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေတာလေ။ ခင်ဗျားလို ယောက်ျားယူဖို့ ငွေစုနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အံ့မယ်... ကျွန်မတို့ကမှ ပိုပြီးသနားဖို့ကောင်းတာ။ ချစ်သူဘဝနဲ့ (၅) နှစ်လောက်ကြာနေပြီ။ သူ့ဘက်ကလည်း မပြေလည်၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း မပြေလည်တော့ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ကြိုးစားလိုက်၊ အိမ်စရိတ်ထဲရောက်သွားလိုက်နဲ့၊ မုန့်လုံးစက္ကူကပ်ပြီး ခုထိကို အဆင်မပြေနိုင်ဘူး”

“အဲဒါတွေ ကွာတာလေ။ လွမ်းမိုက ရသမျှပိုက်ဆံ မိခင်ဆီ ပြန်ပို့ဖို့ ရည်စူးပြီး ငွေရှာတယ်။ နွေဦးကတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရည်စူးပြီး ငွေရှာတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မေမေတို့မပြေလည်ရင်း ပေးရရင်းနဲ့ သမင်မွေးရင်း ကျားစားရင်း ဖြစ်လို့”

“စေတနာချင်းမတူဘူးလေ။ မိဘကို ကြည်ကြည်မြတ်နိုးရှာကျွေးတဲ့သူနဲ့ မိဘကိုမလွဲသာလို့ ရှာကျွေးရတဲ့သူ အကျိုးခွေးချင်း ဘယ်တူတော့မလဲ”

“ကဲ... ကျွန်မ အရှုံးပေးပါတယ်ရှင့်။ ဒီလောက် နှုတ်ကပတ်နေပါနဲ့တော့။ ရှင့်ဘာသာ ပေါက်ကွဲသမားမကလို့ မေတ္တာ

မိုးကြီးပဲ ရွာချချ ကျွန်မ ဘာမှမပြောလိုတော့ပါဘူးနော်”

သည်တော့မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည့် လူချောတစ်ဦးပါပေ။ မျက်ခုံး မျက်လုံး ထင်းပြီး ယောက်ျားပီသသည့် ခွပ်က ရယ်လိုက်တော့ ပိုပြီးနုငယ်သွားသည်။

ဘုန်းထွဋ်ကလည်း လွမ်းမိုကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်နေမိသည်။ သူမက တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားသည်မို့ အနုလုံဖို့လုံ ကြည့်လို့ရနေတာ။

ကြည်စင်သော အသားအရေနှင့် မျက်နှာလေး ကြည်လင် ဝင်းပနေပုံက ဘယ်ပန်းချီရေးလို့ မမီနိုင်စရာ။ မျက်လုံးလေးတွေ ရွှန်းလဲ့တောက်ပပုံနှင့် နှာတံလေးရွှေ့တင်ထားပုံ၊ နှုတ်ခမ်းလေး အိအိထွေးထွေးရှိပုံတွေကအစ။

ကိုယ်လုံးကရော အယ်စတုံကြီးမဟုတ်ဘဲ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်။ ခေတ်စတိုင်း၊ ယဉ်ပါပေကွယ်။

ရှေးရေစက်ဆိုတာ ရှိလေသလားမသိ။ သူ လွမ်းမိုကို မြင်ကတည်းက သနား၊ ကြင်နာ၊ မေတ္တာသက်ဝင်မိခဲ့သည်။

မိခင်ကို ရှာကျွေးနေသည့် သမီးလေးမို့လည်း ပိုပြီး သေးစားရသည်။ သည်ခေတ်ကြီးထဲမှာ အလှအပ အဆန်းအပြားတွေ နောက်လိုက်ခါ ပျက်စီးနေကြသည့် မိန်းကလေးအများစု

၈၆ ကြယ်စင်စုနေ

ကြာသည့် သူကလေးကတော့ လိမ္မာယဉ်ကျေးလှပါဘိ။

ဝတ်ပုံစားပုံဆိုလည်း ခေတ်လွန်မမတွေ့လို ကော့ကော် ကန်ကားမဟုတ်။ ပေါ်ပေါ်ပေါ်မလုံ မလုံလည်း မဟုတ်။ ခေတ်လည်း မီး လုံလည်းလုံ။

သူ တစ်စုံစီမိုကြည့်နေတုန်း။ လွမ်းမို သည်ဘက်လှည့်လာတော့ ဘုန်းထွဋ် ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် မိလေ၏။ နွေဦးက-

“ဘာကြည့်တာလဲ၊ ကြောက်စရာကြီးတော့။ မျက်လုံးကြီးက ကျွတ်ထွက်ပြီး လွမ်းမိုကိုမှန်တော့မတတ်ဘဲ”

ဘုန်းထွဋ်ဘေးမှာ လွမ်းမို၊ လွမ်းမိုဘေးမှာမှ နွေဦးထိုင်တာ။

“မနွေဦးရယ်... ခင်ဗျားပြောမှ ကျွန်တော့်ဒီလင် ပျက်တော့တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင့်ရုပ်က လွမ်းမိုကို ကောက်ပြီး မျိုချတော့မတတ်ဘဲလေ။ သတိလေးထားပါဦး”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ လွမ်းမို မနေတတ်ဖြစ်နေပြီ။ ကဲ ကဲ... ဒီလိုပဲ ငုတ်တုတ်ကြီးတွေ ထိုင်နေကြတော့မလား။ စကားလေး ဘာလေးလည်းပြောကြပါဦး”

နွေဦးက အရင် -

အချစ်တစ္ဆေ ၈၇

“ကျွန်မအကြောင်း ပြောပြရမှာလား။ ကျွန်မတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အကြောင်းပြောရရင် ဇာတ်နာလွန်းလို့ ရှင် မျက်ရည်ဆောက်တောက်ကျသွားမယ်”

“ကဲ ... ပြောချင်လည်း ပြောဗျာ။ (၁၀) မိနစ်ထက်ဆိုစေနဲ့။ အကျဉ်းချုံးပြီးပြော”

“ဪ... ရှင် နားထောင်ချင်တာ လွမ်းမိုအကြောင်း”

“မရှိတာထက် မသိတာခက်ဆိုတာ အဲဒါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကလည်း အရမ်းပြောချင်နေတော့

(၁၀) မိနစ်ပြောဆိုလည်း ပြောရမှာပဲ”

“ပြောဗျာ၊ နီဒါန်းတွေ စကားချီးတွေ သိပ်ပျိုးမနေနဲ့”

“သူနာမည်က မိုးမြင့်ခေါင်။ ကျွန်မတို့ (၂) ယောက်လုံး အွဲ့ချင်းကြပါပြီ။ သူကလည်း မိသားစုမှာသားအကြီး၊ ကျွန်မကလည်း မိသားစုမှာ အကြီးဆုံး။ အငယ်တွေကို ကျောင်းထားနေရတုန်းပဲ”

“ငိုစရာလည်း မပါသေးပါလား”

“အငယ်တွေသာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်တွေကျ၊ ထင်ရာတွေလုပ်သွားကြနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာတော့ ချစ်သူသက်တမ်းတွေကြာပြီး အခုဆို အေးစက်

လေးသိန်း”

“နွေဦးက မချစ်တော့တာလား?”

“ကျွန်မကတော့ မိန်းမသားပဲလေ။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ
ပဲ ချစ်သင်တာပေါ့။ သူ့ဘက်က”

နွေဦး အသံတိမ်ဝင်သွားတော့ ကားမောင်းနေသည့်
ခင်းသွင် နားကိုပိုစွင့်ထားမိသည်။ ဘုန်းထွဋ်က လွမ်းမိုခါးကို
သဘောကျသလို သူကလည်း နွေဦးကို သဘောကျပါသည်။

လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြိုက်နှင့်ကိုယ်။ ဘုန်းထွဋ်က ယဉ်
ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး နူးညံ့လှပသည့် လွမ်းမိုခါးကို ကြိုက်သလို သူက
လည်း ဖျတ်လတ်ပြီး သွက်လက် ပွင့်လင်းသည့်နွေဦးကို ကြိုက်
သည်။

နွေဦးပုံစံလေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့်။ ဘာကိုမှ လျှို့ဝှက်
မထားမည့်ပုံ။ ရုပ်ကလည်း လွမ်းမိုခါးလောက် မချောပေမယ့်
သူလည်း သူ့အလှနှင့်သူ။

ပြောရလျှင် သင်္ဇင်ပန်းနှင့် သစ်ခွပန်းလိုပေါ့။ တစ်မျိုး
လှတာ။

“ဆက်ပြောလေ မနွေဦး။ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ရင်
ကူညီပါ့မယ်”

“သူက ဟာလင်တိုင်းဒေးရောက်တိုင်း သူ့အလိုလိုက်ဖို့
တောင်းဆိုတယ်။ ကျွန်မကလည်း တစ်ခါမှ မလိုက်လျောခဲ့ဘူး။
သူက အမျိုးမျိုးပုတ်ခတ်စွပ်စွဲပေမယ့် ကျွန်မ”

“ဒါ ... ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မနွေဦးရဲ့
ချစ်သူက အယူလွှဲနေတာပဲ။ အခု ... သူက ဘယ်မှာ အလုပ်
ထုပ်နေလဲ”

“သူလည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ ရတဲ့
ငွေ သူ့အိမ်ပြန်ဖို့နေရတာပါပဲ။ ခုတစ်လော သူ့ကုမ္ပဏီက မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်လို့ အပေါင်းအသင်းတွေက
သတင်းပေးကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ ဝေးကွာရလိမ့်မယ်
ထင်ပါတယ်ရှင်”

ကားထဲမှာ အားလုံးပင်ဟိတ်ဆိတ်သွားကြတာ နွေဦး
အတွက် စိတ်မကောင်းလို့ပါ။ နွေဦး ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်
ဒီးပါးလေးစီးကျလို့။

“ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်တဲ့သူကိုများ မလွမ်းလောက်ပါ
ဘူးဗျာ။ ငကန်းသေ ငစွေပေါ်လာမှာပေါ့။ သူ တကယ်မမြတ်နိုးလို့
အန်ဖိုးမထားလို့ ပေါက်ကရဲတွေ တောင်းဆိုနေတာ။ မေ့လို့လား
ဗျာ”

ဘုန်းထွဋ်ရှား တရားချတော့ နွေဦး အဝေးသို့ ငေးနေခဲ့သည်။

“ရှင်ပြောသလောက်တော့ မလွယ်ဘူး။ ကျွန်မ သူ့အပေါ် သစ္စာမဖောက်ချင်ဘူး”

“ရော် ... ခက်ပါတီဗျာ။ သူ့ဘက်က စဖောက်မှာလေ။ ကိုယ်ကလည်း ယောက်ျားကောင်းမဟုတ်တဲ့ သစ္စာမရှိတဲ့လူကို မေ့ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံး”

“အင်း ... ကြိုးစားရမှာပေါ့လေ။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ အလုပ်တွေပိလုပ်နေတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကဲ ... လွမ်းမိုခါး ... ခင်ဗျား အကြောင်း ပြောအလှည့်”

“ကိုယ့်အကြောင်း လူစိမ်းတွေကို ပြောမပြချင်ပါဘူး”

“သေရောဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လူစိမ်းလို့ သဘောထားတယ်ပေါ့”

“လူစိမ်းပဲဟာ။ ရှင်အကြောင်းလည်း ကျွန်မ မသိဘူး။ ရှင်အိမ်လည်း မသိဘူး။ ရှင် ဘယ်မှာနေလဲ။ ဘယ်လိုလူစားလဲ မသိဘူးလေ။ လူစိမ်းပေါ့”

“သိချင်ရင် ပြောပြပါတယ်ဗျာ”

“မသိချင်ပါဘူး။ သဘောပြောပြတာ”

“ရင့်တယ်ဗျာ။ တကယ် ရက်စက်တယ်”

“ဦးဘုန်းထွဋ်ရှားရယ်၊ ခုလို လုပ်ငန်းအပ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီကျေးဇူးလေးကို ပျောက်ပျက်သွားအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့နော်”

“ကျွန်တော့်ကို စကားတွေနဲ့ မချုပ်နှောင်ပါနဲ့ဗျာ။ မိတ်ဆွေအဖြစ်တောင် မခင်ရတော့ဘူးလား”

“မိတ်ဆွေလောက်က ရပါတယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို ကျွန်တော့်အကြောင်း နားထောင်ပေး။ ကျွန်တော့်မိဘတွေက တောင်ငူဇာတိတွေ။ တောင်ငူမှာ အမျိုးတွေရှိတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်မိသားစုက စင်ကာပူမှာ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ကလည်း ပဲ ပြန်မှာပြည်ပြန်လာတာ”

“ဪ ... သူတို့က ဟိုမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ အစ်ကို အစ်မ စုစုပေါင်း (၄) ယောက်”

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတာလဲ။ ဒီမှာ ချစ်သူရှိလို့လား”

၉၂ ဦး ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

“မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်ကိုပဲ ချစ်တယ်”

“ကိုယ့်မိသားစုထက်ပဲ ချစ်ရသလား။ ကျွန်မသာဆို မိသားစုရှိတဲ့နေရာမှာ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်မေမေရှိတဲ့နေရာမှာ နေမှာပဲ”

“ကိုယ်တို့က ဆင်းရဲပါတယ်။ ကိုယ့်သဘောကတော့ မြန်မာပြည်မှာ အခြေကျရင် မိဘတွေပြန်ခေါ်မလို့ဘဲ။ အခု ကိုယ် ကြိုးစားနေတာ မိသားစု ပြန်လည်စည်းလုံးကြဖို့ပါ”

“ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းပါတယ်။ အခု တော်တော်ဟုတ် နေပြီလား”

“မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတို့ကလည်း ဟိုမှာ အရှိန် ရနေတဲ့လုပ်ငန်းကြီးကို မထားခဲ့ချင်ကြဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြန် လာတောင် အစ်ကိုနဲ့အစ်မက ဆက်လုပ်ကြမယ့်သဘောမှာ နှိပ် တယ်”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ လုပ်ငန်းတစ်ခု အောင်မြင် ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ။ အခု ရွှေသစ္စာမှာ ရှင်က ဘာလဲ”

ကားလိုင်းပိုင်ရှင်ကို ဘာလဲဆိုတော့ ဘုန်းထွဋ်ရှားပြီ သည်း။ မင်းသွင်ကတော့ ရှေ့မှ ရယ်ချင်နေ၏။ တော်တော် လူကဲခတ်ည့်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

အချစ်တစ္ဆေ ၉၃

“ဒရိုင်ဘာပါ။ ရွှေသစ္စာမှာ ဒရိုင်ဘာတွေအများကြီးရှိတဲ့ အနက် တစ်ယောက်ပေါ့”

“ကောင်းတယ်။ အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်ပေါ့။ ကျွန်မ တို့အလုပ်ကတော့ အရင်းအနှီးအများကြီးလိုတယ်။ ဒီလိုပဲ သူများ ဆိုင်မှာ အခစားလုပ်နေရမယ့်ဘဝ”

စကားခေါ်သလားရယ်လို့ ကြည့်တော့ သူမက ရိုးရိုး ပြောနေခြင်းသာ။

“(၅) နှစ်လောက်စုရင်တော့ ကိုယ့်မြို့မှာ အလှပြင်ဆိုင် လေး ဘာလေး ပြန်ဖွင့်နိုင်ကောင်းပါရဲ့ရှင်”

“နောက် ... အလှူတွေ ဘာတွေရှိရင် ကျွန်တော် ချိတ်ပေးမယ်နော်။ ကျွန်တော်က ကားသမားဆိုတော့ အပေါင်း အသင်းများတယ်”

“အဝေးကြီးတွေတော့ မလိုက်ရဲပါဘူးရှင်။ မိန်းကလေး ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘဝလုံခြုံရေးကိုလည်း ကြည့်ရသေးတယ်”

ခေတ္တစကားတိတ်သွားကြစဉ် မင်းသွင်က ဘုန်းထွဋ်ကို ထမ်းပြီး တောင်းဆိုသည်။

“ငါ ညောင်းပြီဟေ့။ မင်း ရှေ့တက်ခဲ့ဦး”

“ကဲ ... လွမ်းမို့ ထ။ ကျွန်တော့်နောက်လိုက်ခဲ့ဦး”

“ရှင့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မောင်းပါလား”

“မရဘူး၊ ကိုယ် အိပ်ငိုက်ရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်။ တစ်ယောက်ယောက်အနားမှာ စကားပြောပေးနေမှ သတိပေးနေမှ”

“ဒါနဲ့များ ဟိုင်းဝေးကားကြီးတွေ မောင်းနေရသေး”

“ဒါကတော့ ဝမ်းရေးကိုးဗျ။ ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာတော့လည်း မောင်းရတာပေါ့”

မင်းသွင် ကားရပ်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ခန်းသို့ ရောက်သွားကြရသည်။

နေ့လယ် (၁၂) နာရီမှာ ထည့်ယူလာသည့် ထမင်းဟင်းများကို ကားလမ်းဘေး သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်စားကြသည်။ လောလောဆယ်တော့ လေးယောက်လုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

“ရန်ကုန်ကို ဘယ်အချိန်လောက်ရောက်မလဲ”

“ကားမောင်းရင် အချိန်မမေးကောင်းဘူးတဲ့ဗျ”

“ဟုတ်လား၊ ဆောရီးပါရှင်”

ထမင်းစားပြီး ခေတ္တနားပြီးမှ ကားကို ဆက်မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၁၀)

ညနေ (၃) နာရီကတည်းက ကားဘီးပေါက်ပြီး လမ်းဘေးထိုးကျသွားခဲ့သည့်ကား။ လမ်းဘေးမှာ မှောက်မသွားပေမယ့် လမ်းမကြီးပေါ် ပြန်ရောက်ဖို့က အဝေးကြီး။

ကားဘီးကလည်း လဲရဦးမည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း နှင့် ဘယ်လိုမှမရ။ အကူအညီရရန် စောင့်နေကြရင်း အချိန်က လင့်လှပြီ။

ရွှေသစ္စာ ကားတွေရော၊ ကျန် ဟိုင်းဝေးကားတွေပါ မနက်နှင့်ညပဲထွက်တာကြောင့် သူတို့ ဒုက္ခရောက်သည့်အချိန်မှာ ကားမရှိ။

ကားသေးလေးတစ်စီးတလေ ဖြတ်သွားတော့လည်း
တော်တော်မှားမှားလို့လားမသိ။ လှည့်တောင်မကြည့်။ တို့ မြန်မာ
ဇာတိတွေလည်း တော်တော် သနားညှာတာမှု ခေါင်းပါးလှပါ၏။

(၄) ယောက်သား စစ်ကူမျှော်နေကြစဉ် ကားတစ်စီး
ထိုးဆိုက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြ၏။ သို့သော်
ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများမှာ အဖွဲ့လိုက်။ လူမိုက်ရုပ်တွေ
ဖြစ်နေကြလျှင် ဘုန်းထွဋ်ရှားနှင့် မင်းသွင်တို့ အသင့်အနေအထား
ဖြင့် လက်နက်များကို ကားပြင်သလိုနှင့် ကိုင်ဆောင်ထားကြရ
သည်။

ဘုန်းထွဋ်ရှားက ကားလှည့်သည့်ဂေါက်တံနှင့် မင်းသွင်
က ကားပေါ်မှ စတီးနံချပ်ကူနှင့် လူမိုက်အုပ်က ပါးစပ်တွေဖြိုလို့
တောခွေးအုပ်တွေ သမင်တွေလိုက်ရသည့်နှယ်။

လွမ်းမိုခါးနှင့် နွေဦးမှာလည်း နန္ဒမနေအားကြတော့
တော့ရာလက်နက်ကို ဆွဲကိုင်ရပြီ။ သူမတို့လက်ထဲမှာ တုတ်တွေ
နှင့်။

“စော်တွေ လန်းလှချည်လား။ ကဲ ငါ့ညီတို့ မင်းတို့ကား
ဗွတ်နေရင်လည်း ဒီစော်နှစ်ပွေကို အစ်ကိုတို့ကားနဲ့ တင်ပေး
လိုက်”

“မကူညီချင်နေ မနှောင့်ယှက်ကြနဲ့ဗျာ”

“ဪ... အစ်ကိုတို့က စေတနာနဲ့ တောင်းဆိုနေတာ
ဦး ညီလေးတို့ နောက်ဆံတင်းနေမှာစိုးလို့”

သူတို့အဖွဲ့က (၆) ယောက်။ ဘုန်းထွဋ်ရှား ဉာဏ်လည်း
ကျရသည်။ သူလူတွေကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်နေတာ။

“ညိကြီး၊ မင်းတို့ကား ဘယ်ရောက်ပြီလဲ။ မြန်မြန်မောင်း
ဆာကြကွာ။ ဒီမှာ လမ်းက လူပြတ်တယ်။ အေး ပြည်မရောက်
ဆင်ကွာ။ ညောင်ပင်ကြီးနှစ်ပင်အနားမှာ။ ငါတို့စောင့်နေမယ်”
လူမိုက်တစ်ယောက်အလစ်မှာ အနားကပ်လာလျှင်
မင်းသွင် နံချပ်ကူနှင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အား”

လက်ဆဲပြင်းသည်မို့ လူဆိုးခေါင်းမှ သွေးတို့ ရဲခနဲ။
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကားသမားတွေမို့ ဒီပညာတော့ တတ်ထား
ရသည်။

“မင်းတို့ အေးဆေးပြန်နော်။ ငါ သေနတ်မထုတ်ချင်
ဘူး”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ဘုန်းထွဋ်ပြောလေမှ

၉၈ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ထိုအဖွဲ့ ပေစောင်း ပေစောင်းဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။

“ရှင့်မှာ တကယ် သေနတ်ပါတာလားဟင်”

“ပါတယ်၊ တကယ့်သေနတ်အစစ်အတိုင်းပဲ”

သူ သေနတ်အတုကိုထုတ်ပြလိုက်တော့မှ လွမ်းမိုးနှင့် နွေဦးတို့ သက်ပြင်းချရသည်။

မကြာမီ သူလူတွေရောက်ရှိလာကြပြီး ကားကို ဝိုင်းပြီး ပေးကြသည်။ တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ကားကို လမ်းမပေါ်သို့ မနည်းပြန်တွန်းတင်ကြပြီး အားလုံးပင် ချွေးဒီးဒီးကျလေမှ ကားထွက်လို့ရခဲ့သည်။

သူတို့ကားထွက်ချိန်ဟာ ညနေ (၅) နာရီ။ သည်နေ့လည်း ည (၉) နာရီလောက်တောင် အိမ်ပြန်ရောက်ပါမည်လားမသိ။

လွမ်းမိုးခါး သတိရနေမိတာ လင်းတာရာ။ ဆေးရုံထဲထားရသည့် လင်းတာရာလေး ဘယ်လိုနေသလဲမသိ။ သက်သက်သာရဲ့လား။ ဖအေကလည်း နာမည်ကြီးကျူရှင်ဆရာတို့ အားတာမဟုတ်။ ကလေးကို နှစ်နှင့်လွှဲထားရမည့်အပေါက်

သူတို့ အဆင်မပြေကြရဲ့လား။ အငယ်ကောင်လေး တာရာရော။

အချစ်စာရွှေ ၉၉

တစ်ယောက်တည်းမို့ ကျောင်းတက်ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့။ ဖအေတစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံပြေး၊ သူတပည့်တွေဆီပြေး၊ သားငယ်ကတစ်မျိုး။

အေးလေ လင်းတာရာပြောသလိုပဲ အိမ်အကူတွေငှားတော့လည်း လူကြီးမရှိသည့်အိမ်မှာ အိမ်အကူတွေ ဗိုလ်ကျမှာလေ့။

ဦးလင်းခိုက်၏ ပုပ်သိုးနေသည့် ရုပ်ကြီးကို ပြန်မြင်ဆောင်မိတော့ လွမ်းမိုးခါး လန့်ပါသည်။ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ တစ်လောကလုံးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတဲ့ရုပ်ကြီး။

တစ်လောကလုံး သူလုပ်စာ စားနေရတဲ့အတိုင်း။ ငါ့ကို ဆယ်လိုထင်မယ်မသိဘူး။

အို သူနဲ့ငါ ဘာပတ်သက်တာလိုက်လို့၊ ယောက်ျားတွေများ အသလွတ်လိုက်ပြီး ဗိုလ်ကျချင်နေတယ်။

လွမ်းမိုးခါး အတွေးတွေ ပွားနေခိုက် ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး လမ်းဘေးသစ်ပင်ဆီသို့ စိုက်ဆင်းသွားသဖြင့် ဘုန်းထွဋ်ရှားသူမကိုဆွဲဖက်ပြီး ကားထဲမှာ ဝပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း”

“အား”

ကားက သစ်ပင်နှင့် ပွတ်ရုံပွတ်သွားပြီး ရပ်သွားသဖြင့် လူတွေ သိပ်အထိမနာ။ ပွန်းရုံ ပဲ့ရုံ၊ ပေါက်ရုံ ပြိုရုံ။

(၄) ယောက်လုံးပင် ဒဏ်ရာကိုယ်စီနှင့်။ မင်းသွင်က နဖူးပေါက်သွားသလို နွေဦးက မေးကွဲသွား၏။ ဘုန်းထွဋ်ရှားမှာ ချိုစောင်းကွဲသွားပြီး လွမ်းမိုခါးတစ်ယောက်ကတော့ ခါးနာသွားရုံ။

သူဖက်ပြီး ကားထဲ ဝပ်ချလိုက်လို့ ဘာမှမဖြစ်လှတာ။

“ဒီနေ့ကတော့ ပြဿဒါးနေပဲဟေ့။ ဒီနေ့ထဲ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပါဦးမလားဘဲ”

“အို... ရှင်ကလည်း ရှင်လူတွေကို အကြောင်းကြားပါဦး”

ပထမလူတွေပြန်သွားကြပြီမို့ သူတို့ပဲ ကျန်နေကြရင်း အားငယ်ချင်ချင်။ မှောင်လည်းလာပြီလေ။

ဘုန်းထွဋ်ရှား၊ ဖုန်းနှင့် ဟိုဆက်၊ သည်ဆက်။ သို့သော် သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာမှာ တောင်ငူနှင့်လည်းမနီး၊ ရန်ကုန် နှင့်လည်း မနီးပါ။

သည်ကြားထဲ ဖုန်းလိုင်းကလည်း ကောင်းကောင်းမမီး ကားအသွားအလာကလည်း ခပ်ကျဲကျဲ။

သည်လိုပဲ အနောက်မျှော်၊ အရှေ့မျှော်၊ ကိုယ့်ကားမှာ

မိန်းမချောလေးတွေပါသည်မို့ သတိပီရိယကလည်း ထားရသေး၏။

နောက်ဆုံးမှ အနီးဆုံးမြို့သို့ ကားပြင်ဆရာတွေမှာပြီး ပြင်ပြီးမှ ဆက်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

သူမတို့ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ဟာ ည (၁၁) နာရီ။ နီးရာ သေးခန်းလည်း ဝင်ခဲ့ရသေးသကဲ့။

ဘုန်းထွဋ်ရှားတို့က အိမ်တိုင်ရာရောက်လိုက်ပို့သည့် အပြင် တိုက်ခန်းပေါက်ဝထိ လောကွတ်တွေချော်ပြီး လိုက်ပို့သည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ လေ့ကားအတက် အဆင်းတွေမှာလည်း မသမာသူတွေ ဒီအောင်းနေနိုင်တယ်”

သူက အစိုးရိမ်တွေကြီးပြီး တိုက်ခန်းအပေါက်ဝထိ လိုက် ခို့ခါမှ ယခုထိ မအိပ်သေးဟန်တူသည့် လင်းခိုက်တို့တိုက်ခန်းက အပြင်သို့ထွက်ကြည့်သည်။

လင်းခိုက်ရုပ်က တစ်လောကလုံးကို မကျေနပ်သည့်ရုပ် နှင့်။ စူပုပ်ကောက်ချိုက်နေလိုက်တာ လွန်လွန်ကဲကဲ။

မြွေမြွေချင်းမို့ ခြေမြင်တာလား။ သူတောင်းစားချင်း ခွက်စောင်းချတ်ကြတာလားတော့မသိ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်

၁၀၂ ကြယ်စင်ပျူလေ

ယောက် မီးထွက်မတတ် ရှပ်တွေနှင့်။ အလကားနေရင်း ရန်
စောင်နေကြပုံမှာ တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာ။

“ကဲ လွမ်းမို ... ကျွန်တော် သွားပြီ။ နောက်တစ်ခါ
အဆက်အသွယ်ရရင် အကြောင်းကြားလိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ အစစအရာရာအတွက်
ကျေးဇူးပါနော်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်တာ”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဆင်းသွားကြ
တော့ လွမ်းမိုခါး ဦးလင်းခိုက်ကို လူမမာမေးရသည်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် လူဝတ္ထုများရှိသေးသည်လေ။

“လင်းတာရာ ဆေးရုံမှာလား၊ သက်သာလား”

“ဆေးရုံမှာ”

“ဆရာ စောင့်မအိပ်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ပေးမလဲ၊ ဒီမှာ သားငယ်ကတစ်မျိုး၊
နာရီနှစ်ယောက်ခွဲရတာပေါ့။ နှစ်ကိုယ်ခွဲလို့မှ မရတာ”

လွမ်းမိုခါး ဘာဆက်ပြောပေးရမှန်းမသိတော့။ လူသား
ချင်း တူညီကောင်းပေမယ့် သူမတို့အဖြစ်က တောင်မင်းကို
ပြောကမ်းမကယ်နိုင်။

အချစ်တစ်မျိုး

ကိုယ့်ဇာတ်ညွှန်းနှင့်ကိုယ် တက်သုတ်ရိုက်နေကြရသည့်
အထဲတွင် အကူအညီလိုနေသူကို လက်ကမ်းဖို့ကအစ မလွယ်။

သူမကလည်း လောကွတ်တွေ ပဋိသန္တာရတွေ အပို
အသားတွေနှင့် ဟာမိုနီမဖြစ်တတ်သူမို့ ဆွံ့အ နားမကြားသလို
သူကို ပြုံးကြည့်နေရရုံ။

သည်တော့လည်း သူကတောင်းဆိုသည်။

“သားငယ်ကို မင်းနဲ့ခဏ (၂) ရက်လောက် အပ်ထား
ရင် ဖြစ်မလား”

“ရှင်”

“ငါက ကျွန်ုပ်နဲ့ သမီးကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမယ်။ သား
လေးအတွက် မင်းကူညီမှဖြစ်မယ်”

“ကျွန်မက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့လေ”

“သိတယ်၊ သမီး ဆေးရုံတက်နေရတုန်း သားကို
ကျောင်းမလွှတ်နိုင်တော့ဘူး။ ခွင့်တိုင်ပြီးပြီ၊ မင်းဆိုင်ကိုခေါ်ထား
ပေးပါ”

“အင်”

ကူတော့ကူညီကောင်းပါရဲ့။ သို့သော် သူမမမျှာ ကလေး
တန်းလန်း တန်းလန်းနှင့်။ လူတွေက ဘာပြောကြမလဲ။ ဖြစ်ရော

၁၁၄ နန်းကြယ်စင်ပျံ့စေ

ဖြစ်ပါမလား။

သူမစဉ်းစားနေတုန်း မမနယ်လီ တံခါးဖွင့်ပေးသည်နှင့် လွမ်းမိုတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခန်းထဲ ဝင်ဖို့ပြင်ကြသည်။

သူကတော့ အပိုင်။

“မနက်ကျရင် သားကို ခေါ်သွားလိုက်။ ထမင်းလည်း အဆင်ပြေတဲ့နေရာမှာ ဝယ်ကျွေးလိုက်”

ပြောပြီး သူတိုက်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား၏။ လွမ်းမိုခါးခရာ ဝိုရအခက် ရယ်ရအခက်။

ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်တော်။ စီးစီးပိုးပိုး။

အခန်း (၁၁)

ညက အိပ်ရာဝင်နောက်ကျပေမယ့် မနက် (၆) နာရီ နီးသူမှာလည်း လွမ်းမိုခါးပါပင်။

နီးသည်နှင့် ထမင်းတစ်အိုး လုပ်ထိုးပြီး အိပ်သန့်ရှင်း လေ့လုပ်သည်။ နောက် အဝတ်လျှော်။

၇-နာရီလောက်မှာ အားလုံးနီးကြပြီး ဆိုင်သွားကြဖို့ အတွက် ရေချိုး၊ အလှပြင်ကြသည်။ လွမ်းမိုခါး မမနယ်လီကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြရသည်။

“ဟိုဘက်ခန်းက ဆရာသမီး ဆေးရုံတက်ရတာ မမ နယ်လီသိလား”

၁၀၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဟေ... မသိပါဘူးဟယ်။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်နေတာပဲလေ။ နေစမ်းပါဦး... သူက ညည်းကိုပဲ အလေးထားပြီး ပြောပြနေတာလား”

“အဲလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။ တိုက်ဆိုင်လို့ သိရတာပါ။ သူ့မှာ ဆေးရုံတစ်ဖက်၊ ကျူရှင်တစ်ဖက်မို့ အငယ်ကောင်လေးကို အလုပ်ထဲ ခေါ်သွားပေးပါတဲ့”

“ဟဲ့... ဖြစ်မလား။ နင့်ကို လူတွေတစ်မျိုးထင်မှာပေါ့။ ဒီလူကလည်း အားမနာ ပါးမနာ”

“ဒါပေမဲ့... သူ အရမ်းအကူအညီလိုနေတာမို့ လွမ်းမို့ ကူညီချင်တယ်”

“ရောဂါက မသေးတော့ပါလား။ ကြည့်လည်း လုပ်ပါရွှေလွမ်းမိုရယ်။ နင့်ဆရာက တစ်ခုလပ်၊ ကလေးနှစ်ယောက် အဖေကြီး။ သူကလေးတွေကလည်း ခပ်ဆိုးဆိုး၊ ဖအေကလည်း အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေ။ ဘယ်လိုမှ မဟန်ပါဘူးဟာ။ လန်ထွက်နေတာကြီး”

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုတားတား လွမ်းမိုခါးမှာ ပရဟိတ စိတ်နဲ့သူမိ ဆရာကိုကူညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသား။ သူကလေးဆိုတာလည်း ရင်ခွင်ပိုက်လေးမဟုတ်တာမို့ သိပ်ပြီး

အချစ်ကဏ္ဍ

အပန်းမကြီးနိုင်ပါ။

သူမတို့က သည်ဘက်မှာ အကြိတ်အနယ်ဆွေးနွေးနေထုန်း လင်းခိုက် သားကိုလာဖို့ပါချေပြီ။ လာဖို့တာမှ ကလေးက ဖြင့်ပြီးဆင်ပြီးသားတောင်မဟုတ်။

တော့ဦးအိတ်တစ်လုံးနှင့် သူမလက်ထဲထည့်ခဲ့တာ။

“အဲဒီမှာ အဝတ်၊ ငွေ၊ ကလေးကိစ္စတွေ အားလုံးပါယ်။ (၂) ရက်၊ (၃) ရက်လောက် ကြည့်ပေးပါ”

ပြောပြီး တကယ်ပင် သူလည်း ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ဆင်းသွားလေတော့ရာ လွမ်းမိုခါး မဲ့ရွဲ့နေသည့်မျက်နှာတွေကို မကြည့်အားတော့ဘဲ ကလေးကို တက်သုတ်ရိုက်ပြီး ပြင်ဆင်ပေးရပါသည်။

မျက်နှာသစ်၊ ရေချိုးပေး၊ အဝတ်လဲပေး၊ ခေါင်းဖြိုး၊ ဆနပ်ခါးလိမ်းပေးရသည်။ နောက် အားလုံးနှင့်အတူ ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

လွမ်းမိုခါးမှာ နေ့ချင်း ညချင်းပင် ကလေးတန်းလန်းနှင့် အပျို ဖြစ်ရ၏။ သူမက အိမ်ထမင်း၊ အိမ်ဟင်းမက်သူမို့ ထမင်းချိုင့် ထည့်ယူခဲ့ပါသည်။ ကလေးနှင့် နှစ်ယောက်စာ။

ကလေးကလည်းအလည်လေး။ မည်သူ့ကိုမျှ အားမကိုး

၁၀၈ နိမ့် ကြယ်စင်များဝေ

ရုန်းသိသွားပြီမို့ ဆိုင်ညှော်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ခါ အမှတ်
စာအုပ်ကြည့်နေပါသည်။

နွေလယ် (၁၂) နာရီလောက်မှာတော့ လွမ်းမိုးခါးအနား
သို့ ကပ်လာပြီး -

“အန်တီ ... သား ထမင်းဆာတယ်”

“ဪ ... အေး ဟုတ်သားပဲ၊ လာ ... လာ”

လွမ်းမိုးခါး အလုပ်လုပ်တာရပ်ပြီး ကလေးကို ထမင်း
ကျွေးရသည်။ ထမင်းနှင့် ကြက်သားကြော်၊ နောက် ငံပြာရည်
ဆီသတ်။ တို့စရာ သရက်သီးလေးတွေ။

“မွေးတာရာ အစပ်စားနိုင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စားမယ်”

ကလေးကိုကျွေးရင်း ကိုယ်ပါ ထမင်းအတူစားဖြစ်လိုက်
သည်။ သည်စဉ် ဦးလင်းခိုက်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာ၏။

“လွမ်းမိုးခါး သားအဆင်ပြေလား”

“ပြေတယ်၊ ဆရာရော အခု ဆေးရုံမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျူရှင်ကလည်း ပျက်လို့မဖြစ်
ဘူး၊ ည (၈) နာရီကျရင် အသင့်ပြင်ထားပါ။ ငါ့အသိ တက္က
တစ်စီး လွှတ်လိုက်မယ်”

အချစ်တစ်ရွှေ ၁၀၉

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းနဲ့သားငယ် သမီးဆီ လိုက်သွားပါ။ ကလေး
အားငယ်နေလို့။ ဒီည မင်းတို့ (၂) ယောက် သမီးနားမှာ စောင့်
အိပ်ပေးပါ”

“အင်”

ဖိုးသူတော်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာပါရောလား။ အင်းလေ
သူ အကူအညီလိုလိုဖြစ်မှာပေါ့။ လွမ်းမိုးခါး စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်လာတာတော့ အမှန်။

ကိုယ်က စေတနာသန့်သန့်နှင့် ကူညီတတ်တာကို အခွင့်
ကောင်းယူပြီး ခိုင်းစားနေတာလား။

အိုလေ ... သူတို့ခမျာ ငါမှမကယ်ရင် အဆင်ပြေဖွယ်
ရာမှ မရှိဘဲကိုး။

အိမ်ပြန်ရောက်၊ ကလေးရော သူမပါ ရေချိုး၊ အဝတ်
အစားလဲပြီးချိန်တွင် တိုက်အောက်မှ ကားဟွန်းသံကြားရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို လက်ကဆွဲပြီး သူမ ဆင်းခဲ့ရ
တာပါပဲ။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီးစောင့်နေသူမှာ -

“ဟင် ... ဘုန်းထွဋ်”

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီကလေးကရော ဟိုလူ

၁၁၀ ကြယ်စင်များဝေ

ကလေးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့သမီးက ဆေးရုံတက်နေရပြီး ဖအေက အလုပ်မအားတော့ ကျွန်မ ကလေးကြည့်ပေးနေရတယ်”

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ”

“မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် လူသားချင်း စာနာထောက်ထားရမယ် မဟုတ်လား”

“အမယ်လေး ... ခုမှ ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးတွေ့နေရတယ်။ ကျွန်တော်က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်စရာလိုလို့လဲ။ ရှင်ရော ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သန်ဘက်ခါကျရင် အလှူတစ်ခုရှိတယ်၊ ပဲခူးတင်ပါ”

“ဒါများ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ရသားနဲ့”

“ဪ ... လူကိုယ်တိုင် လေးလေးစားစားလာပြီး ပြောရတာပေါ့ဗျာ။ ရော ... ဒီမှာ ဖိတ်စာ။ အလှူရှင်မိသားစုနဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကို (၁၀) ယောက်လောက်တော့ ပြင်ပေးရမယ်”

“ရှင်ပဲ စပွန်ဆာပေးတာလား။ ကျွန်မကို ငွေရစေချင်တာနဲ့ အလကား လျှောက်ပြီး စပွန်ဆာပေးနေတာနဲ့တူတယ်”

အချစ်စာပေ ၁၁၁

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့သူတွေကို လွှမ်းမိုးအကြောင်း ညွှန်းပေးတာပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဒီအချိန်ကြီး”

လွမ်းမိုးခါး မညာတတ်ပါ။ ညာစရာလည်းမလို။ ဆရာရော သူပါ လွှမ်းမိုးအတွက် မိတ်ဆွေတွေ။

“လင်းတာရာကို သွားစောင့်ပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းလို့ပါ”

“အောင်မာ ... ဒါတော့ လွန်ပြီ။ လွမ်းမိုး ... မယ်ထွေးလေးနဲ့ မြွေကြီးပုံပြင် ကြားဖူးလား”

“ရှင်ကလည်း ကျွန်မ ပုံပြင်နားထောင်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

“မရှိလည်း ပြောရမှာပဲ။ မြွေကြီးက မကြီးကိုမျှတော့ ခြေထောက်၊ ခြေထောက်ကနေ ခြေသလုံး၊ ခြေသလုံးကနေ နူး ပေါင်၊ ခါး၊ နောက်တစ်ကိုယ်လုံး မျိုသွားရော။ ကျီစားတာပါ။ စာမေးတာပါနဲ့ မျိုသွားလိုက်တာ တစ်ကိုယ်လုံးကုန်ရော။ အခု ထည်း လွမ်းမိုးကို ခြေထောက်ကစ မျိုနေပြီ”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက အကူအညီလိုနေတဲ့

၁၂ ဩဝါဒဝါဒ

သုခိ လူသားချင်းစာနာတဲ့အနေနဲ့ သွားပြီးကူညီမှာပါ။

“တော်ပြီ... ခင်ဗျားက ပရဟိတလုပ်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို... တက် ကားပေါ့။ ခင်ဗျားရဲ့ ကြီးကျယ်ခြင်း မြတ်လှသော ပရဟိတအလုပ်မှာ ကျုပ်လည်းပါမယ်”

“ဘယ်လို”

“ကျုပ်ပါ ဆေးရုံလိုက်မယ်လေ။ ကျုပ်ပါ စောင့်ပေးမယ်”

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်၊ ရှင်က အလုပ်တွေအားနေလို့လား ဒရိုင်ဘာကြီးရဲ့”

“ရတယ်၊ ကျုပ်က ခေါက်ကြေးဆွဲတဲ့ ဒရိုင်ဘာ။ ကိုယ်မလုပ်ရင် ကိုယ် ပိုက်ဆံမရရုံဘဲရှိမယ်။ လွမ်းမိုနဲ့အတူ ကျုပ်လည်း လိုက်စောင့်ပေးမယ်”

သူ့စကားအတိုင်း သူ့ကားပေါ်တက်ကာ လွမ်းမိုတို့ (ခ) ယောက် ဆေးရုံသို့ ရောက်လေမှ ဆရာထံမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ လွမ်းမိုက ဖုန်းပြောလျှင် စပီကာဖွင့်ပြောတတ်သူနဲ့ ဆေးမှ ဘုန်းထွင်ပါကြားသည်။

အချစ်စာပေ ၁၁၃

“လွမ်းမိုခါး... ငါ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ မင်းဘာသာပဲ အားပေးပြီး သမီးဆီ သွားစောင့်ပေးပါ။ ငါ ဒီည ကျူရှင်မှာပဲ အိပ်ရမယ်”

“ဘယ်လောက်စီးပိုးလိုက်တဲ့ လူလဲလို့၊ ကူလည်း ကူညီပေးသေး ခိုင်းတာကိုက အပေါ်စီးနဲ့”

ဒါကတော့ ဘုန်းထွင်ရဲ့ မဆင်မခြင်၊ မကျေနပ် ပြောလိုက်သံ။ လွမ်းမိုခါး ဖုန်းကို ကပျာကယာပိတ်လိုက်ပြီးမှ အမြန် ခြန်ဖွင့်။

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ”

ဟုပြောလိုက်ရသည်။ ဘုန်းထွင် ဖုန်းကိုဆွဲယူနေသဖြင့် ထွင်မြန်စွာ ပိတ်ရသေး၏။

“ရှင် ပြဿနာမရှာနဲ့နော်။ ကူညီတယ်ဆိုရင်လည်း ဆေးအေးဆေးဆေးပဲကူညီ”

သည်တော့မှ ကိုယ်တော်ချော ငြိမ်သွားပြီး သူမတို့၏ အိတ်ကိုဆွဲကာ လင်းတာရာ၏အခန်းသို့ လိုက်ခဲ့ပါတော့သည်။

လင်းတာရာ၏အခန်းလေးက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ လွမ်းမိုခါး
နှင့် သူ့မောင်လေး ဝင်လာသည်နှင့် သူမမျက်နှာလေး ဝင်ဆွဲ
ခြစ်သွား၏။ ဘုန်းထွဋ်ကလည်း လူမှုရေးကျေသူမို့ မုန့်တွေ
သစ်သီးတွေအပြင် အရုပ်တစ်ရုပ်ပါ ဝယ်လာခဲ့သေးရဲ့။

ကလေးကို သူ့လက်ဆောင်တွေပေးတော့ လင်းတာရာ
ခမျာ ဝမ်းသာအယ်လဲ။

“ဒီဦးဦးက ဘယ်သူလဲဟင်၊ မမရဲ့ချစ်သူလား။”

လင်းတာရာ၏အမေးကြောင့် လွမ်းမိုခါး ပျာပျာသထဲ
ဖြစ်သွားပေမယ့် သူကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး။

“ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။ ပြောကြည့်ကြည့်လိုက်လေ”

“အံ့မာ ... ကလေးက နားမလည်လို့ပြောတာ။ ရှင်း
မပြဘဲ ရှုပ်အောင်လုပ်နေပြန်ပါပြီ။ ဒီလို လင်းတာရာရေ ...
သူက မမရဲ့မိတ်ဆွေ။ လင်းတာရာ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့
သတင်းလိုက်မေးတာ”

“ဪ ... တော်တော်ကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေပဲနော်။
မမသာ နေမကောင်းရင် လက်ဆောင်တွေ ဘယ်လောက်တောင်
ယူလာမယ်မသိဘူး။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေရဲ့မိတ်ဆွေ နေမကောင်းတာ
တောင် အများကြီးယူလာပေးတယ်။ ဦးဦးက သူဌေးလားဟင်”

ကလေးအတွေးနှင့် မေးချင်ရာမေးတော့ သူတို့ (၃)
သောက်လုံး အခန်းထဲမှ ဆိုဖာတွေပေါ်မှာ နေရာယူပြီးကြပေပြီ။

“သူဌေးမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒရိုင်ဘာပါ”

“ဒရိုင်ဘာက ဝိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်တောင်ရလို့
ဒီချီးတွေ ဝယ်လာနိုင်တာလဲဟင်”

ကလေး၏အတွေးနှင့် အမေးကို သူ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ
ဟု စဉ်းစားနေမိဆဲ လွမ်းမိုခါးနှင့် မွေးတာရာကတော့ လူမမာ
တာမေးရင်း ပေးထားကြသည့် သစ်သီးတွေကို ယူစားနေလေ
တာ့သည်။

မွေးတာရာမှာ သူ့အစ်မကို အားတွေကျလို့။

“မမနေမကောင်းတာ မုန့်တွေ၊ အရုပ်တွေ၊ သစ်သီး
တွေ အများကြီး ရတယ်နော်။ သားသားလည်း နေမကောင်းဖြစ်
နိုင်လိုက်တာ”

“ဟဲ့ ... အဲလိုမပြောကောင်းဘူး။ လိုချင်ရင် ဖေဖေကို
ထယ်ခိုင်းရတာပဲ။ ကဲပါ ... ဦးဦး သမီးမေးတာကိုဖြေလေ”

လင်းတာရာလေးမှာ ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး ရွှင်ရွှင်လန်း
စန်း။ ဘုန်းထွဋ်ရှားကို တော်တော်လေး ခင်မင်နေသည့်ပုံ၊
သူမမှာ နှာစုံလည်းမရပါ။ ဒါကြောင့် ဆရာက လွမ်းမို

၁၁၆ နိုး ကြယ်စင်ပျူဝေ

သီးတို့ကို ညစောင့်ဖို့ အကူအညီတောင်းတာ။

“ဦးဦးက လူပျိုဆိုတော့ ဝယ်ပေးနိုင်တာပေါ့။ မိန်းမရရင် တော့ ဘယ်ဝယ်ပေးနိုင်မလဲ”

သူ လွမ်းမိုခါးကို ကြည့်ရင်း ဖြေတော့ လင်းတာရာက အလည်မလေး။

“ဒါဆိုလည်း မိန်းမ မယူနဲ့ပေါ့ ဦးဦးရဲ့။ ကိုယ်ရှာလို့ရတဲ့ ငွေတွေ ကိုယ့်ဘာသာ သုံးပေါ့။ မိန်းမတွေက သစ္စာမရှိတူးတဲ့ ဖေဖေ အမြဲပြောတာကြားဖူးတာပဲ”

“ဟုတ်ရော ဟုတ်လို့လား။ သစ္စာရှိတဲ့မိန်းမတွေလည်း အများကြီးရှိမှာပေါ့”

“မေမေကတော့ သစ္စာမရှိတူးလေ။ သမီးတို့ကိုထားခဲ့ပြီး နောက်ယောက်ျားနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတာပဲ”

ကလေးက မြိန်ရေယုက်ရေ ပြောနေတာတော့ မဟုတ်။ မှုက်နှာလေးမဲ့လို့ သနားစရာ။

“အို ကလေး... အဲလိုမပြောကောင်းဘူးလေ။ ကိုယ့် မေမေကို ပြောရင် ငရဲကြီးတတ်တယ်”

“ခုလည်း ငရဲခံနေရတာပါပဲ မမရယ်။ သမီးတို့သား အဖ (၃) ယောက်မှာ ဘယ်လောက် ကသီလင်တတွေ နိုင်လိုက်

အချစ်တရွှေ ၁၁၇

သလဲ။ သမီးတို့ကလည်း အရွယ်မရောက်သေး။ ဖေဖေကလည်း အလုပ်တွေလျှော့မရ။ မေမေ ပျော်နေပါစေလို့ပဲ သမီး ဆုတောင်း ပေးပါတယ်”

မျက်ရည်တွေစီးကျရင်း လင်းတာရာပြောနေတော့ မွေး တာရာလေးကပါ သူ့အစ်မနားကပ်သွားပြီး မဲ့မဲ့လေးငိုနေတော့ လွမ်းမိုခါး မဆိုထားဘဲ ဘုန်းထွဋ်ရှားပါ ရင်ထဲနှင့်ရသည်။

သူ့အဖေ အချီးမပြေတာကတစ်ပိုင်။ ကလေးတွေကို သနားမိတာကတစ်ပိုင်။ ဘုန်းထွဋ်ရှား ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ပွေ့ဖက်ထားမိပါသည်။

“မငိုကြပါနဲ့ကွာ။ ဦးဦးနဲ့မမ ရှိသားပဲ။ မင်းတို့ အဆင် ပြေအောင် ကူညီပေးမှာပေါ့။ တိတ် တိတ် ကံ ခုည တို့တွေ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြရအောင်နော်။ ဒီအခန်းထဲမှာ အတူစုအိပ် ကြမယ်”

“မအိပ်နဲ့ဦး ဦးဦးရဲ့။ ည (၁၀) နာရီမှာ round တစ်ခါ လှည့်ဦးမယ်။ ပြီးမှ အိပ်ယာပြင်။ သမီးပါ အောက်ဆင်းအိပ်မယ် နော်”

“သမီးက လူမမာပဲ ခုတင်ပေါ်မှာအိပ်၊ ဦးဦးတို့က သမီးရဲ့အောက်ဘက်မှာအိပ်မယ်”

“ဒါဆို သမီးငရဲကြီးမှာပေါ့။ ဟိုနားလေးမှာအိပ်”

သူမ ခုတင်ရဲ့ ခြေရင်းဘက်ကွက်လပ်လေးကို ညွှန်ပြသဖြင့် နေရာမှတ်ထားရသည်။

နောက် ဆရာဝန်အဖွဲ့ round လှည့်ပြီးမှ ဘုန်းထွင်ရှားအိပ်ရာပြင်သည်။ သူတို့ယူလာသည့် ကော်စောကိုခင်း၊ ယူလာသည့် စောင်လေးနှစ်ထည်နှင့် အိပ်လို့ရအောင် ဖန်တီးသည်။ ခေါင်းအုံးကတော့ အဝတ်တွေ။

“ကဲ အိပ်ကြစို့၊ ညဉ့်နက်နေပြီ”

မွေးတာရာကတော့ အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီမို့ သူ သိပ်သည့် အလယ်ခေါင်မှာ ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ ခဏအတွင်း ကလေးအိပ်ပျော်သွား၏။

“ကဲ လာလေ၊ ခင်ဗျားလည်းအိပ်”

“ရှင်ပဲအိပ်၊ ကျွန်မ ခုည၊ လူနာစောင့်နေမှာ”

“လူနာက အသည်းအသန်မှမဟုတ်ဘဲ၊ အိပ်ပေါ့။ မနက်ကျ ဆိုင်သွားဦးမှာမဟုတ်လား”

“ရတယ်၊ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မ မအိပ်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ၊ ကျုပ်ကို မယုံကြည်လို့လား၊ ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်လည်းမဟုတ်ဘူးနော်။ ကလေးတွေနဲ့”

“ရှင် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မက အပျိုလေးရှင်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုအိပ်ရဲမှာလဲ”

“ကျုပ်ကလည်း လူပျိုလေး အဲ၊ လူပျိုကြီးပါ။ မှည့်တစ်ပေါက် မစွန်းသေးတဲ့ လူပျိုကြီးပါ”

“အဲမယ်၊ ကားသမားဆိုရင် လူလည်တွေချည်းပါနော်”

“ဟေ့ ဟေ့ အဲလိုတော့ သိမ်းကျုံးမပြောနဲ့။ ကျုပ်က ကားသမားပေမယ့် ငါးပါးသီလလုံတယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော် မသူတော်တဲ့”

“ခင်ဗျား မယုံတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ကဲ ဒါဆိုရင် ကျုပ် မအိပ်တော့ဘူး။ လာ၊ ခင်ဗျားအိပ်”

“ရတယ် ရှင်ပဲ အိပ်။ ကျွန်မ ဒီခုံရည်ပေါ်မှာအိပ်မယ်”

“ခင်ဗျား ပြုတ်ကျမှာပေါ့။ ခုံလေးက တိုတိုလေး”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြိတ်ပြီး စကားတွေများနေရင်းနှင့်ပင် (၁၂) နာရီထိုးလောက်ရှိတော့ နှစ်ယောက်သား အရမ်းအိပ်ချင်လာကြသည်။

ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်၊ ငတ်မရှက်ဆိုသည့် မရှက်သုံးပါးနောက်မှာ အိပ်မရှက်လည်း ထည့်ရတော့မလို။

အရမ်းအိပ်ချင်လာသည်မို့ လွမ်းမိုခါး ကလေးနားသို့

၁၂၀ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

သွားပြီး ကလေး၏စောင်ခြုံထဲသို့ဝင်ပြီး တိုးအိပ်လိုက်ပါသည်။
အိတောင် ခွေးပေါက်လေးလို စောင်တုန်း။

“ရှင်မအိပ်နဲ့ဦး။ ကျွန်မ တစ်နာရီလောက်အိပ်လိုက်ဦး
မယ်”

“တော်တော် တရားမျှတပါပေတယ်”

“ရှင်နော်၊ မအိပ်နဲ့ဦးဆို မအိပ်နဲ့ပေါ့”

နောက်တော့ လွမ်းမိုးခါး တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သည်
တစ်ခါလောက် အိပ်လို့ကောင်းတာမရှိ။

အခန်း (၁၂)

ကာစတန်မာအန်တီကြီးကို ခေါင်းလျှော်ပေးနေရင်း
လွမ်းမိုးခါး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိ၏။

ဘဝက ခါးလိုက်တာ။

ဘယ်နေရာကစပြီး ခါးတာလဲ။

ငယ်ငယ်တုန်းက အော်ဆိုဖူးသလို

ပေါက်ပင်ဘာကြောင့် ကိုင်းရတယ်

မျိုင်းနားလို့ ကိုင်းပါတယ်။

မျိုင်းဘာကြောင့် နားရတယ်၊

ငါးပေါ်လို့ နားပါတယ်။

၁၂၂ ကြယ်ဝင်များ

ငါး ဘာကြောင့် ပေါ်ရတယ်

ကျွန်းလို့ ပေါ်ရတယ်

ဆိုသလိုပါပဲ။

ကိုယ့်ဘဝဇာတ်လမ်းအရတော့ မကျေနပ်စရာမရှိ။
ဖေဖေ မရှိတော့ပေမယ့် မေမေရှိသည်။ မေမေ့ကို သူမ ပြုစုလုပ်
ကျွေးနိုင်ပြီ။ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားနိုင်ပြီ။

ဒါဆို သူမ မကျေနပ်ဖြစ်ရတာ ဘာတွေလဲ။ ပေါ်လီ
ယာနာလို မှန်ကန်စွာ တွေးရမည်ဆိုရင်ဖြင့်။

ကျူရှင်ဆရာ၊ ဝိုင်းဆရာ၊ ဂိုက်ဆရာကြီးရဲ့ အရှုပ်တ
စရာပေါ့။ ဦးလင်းဆိုက်ဟာ ယခုဆို ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် အား
မနာ ပါးမနာ သူမကို ခိုင်းစားနေပေပြီ။

လူသားချင်း စာနာတတ်သည့် လွမ်းမိုခါးကိုမှ မငြင်းသာ
သည့် ဇာတ်ရှုပ်ကြီးထဲမှာ ဝင်ပြီးကစားနေပါရော။

ပြီးခဲ့သည့်ညက လင်းတာရာရဲ့လူနာခန်းထဲမှာ သူမနှင့်
မွေးတာရာတို့ အရမ်းအိပ်ပျော်နေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ဝယ်ရာအဆစ်ပါနေရသည့် ဘုန်းထွဋ်ရှားကလည်း
ခုံတန်းသေးသေးလေးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီး အိပ်ငိုက်လို့

နောက်တော့ သူမလည်း အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ

အချစ်ကဏ္ဍ ၁၂၃

မှန်း သူမှန်းကိုမသိ။ လွမ်းမိုခါးဆိုတာ အအိပ်လည်း စပါယ်ရှယ်
ကြီးသည်လေ။

အဲ ... ထုံးစံအတိုင်း သူမနီးနေကျ (၅) နာရီလောက်
ကျမှ နီးသွားတော့ သူမရဲ့စောင်ခြုံထဲမှာ ကျောခိုင်းပြီး ကပ်အိပ်
နေသူ ဟာ ဘုန်းထွဋ်ရှား။

“ဟင် ... ရှင် ရှင်”

ကမ္ဘာလုံးကြီး ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်ပိလိုက်သလို မိုက်ခနဲ
ဖြစ်ရရင်း သူမ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွားတော့ သူကလည်း အိပ်မှုန်
နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့။

“ဆောရီးဗျာ ... ခင်ဗျားတို့က စောင်တစ်ယောက်တစ်
ဆည်စီ ခြုံထားတော့ ကျုပ်လည်း အဆင်ပြေသလို ဝင်လိုက်ရ
တယ်”

“ရှင် ရှင် ... အခွင့်အရေးသမား။ ကလေးစောင်ခြုံထဲ
ဝင်ပါလား။ ရှင်မှာ နှမ မရှိဘူးလား။ ရှင့်နှမရဲ့စောင်ခြုံထဲ
ဆောက်ျားတစ်ယောက် ဝင်အိပ်ရင် ရှင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“ကျုပ်လည်း တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ။ အခင်း
ထဲလည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပြည့်နေ။ စောင်ကလည်း မြင်တဲ့အတိုင်း
အလေးက သူတစ်ကိုယ်လုံး ပတ်အိပ်နေတော့”

“ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဗျ”

“မလုပ် လုပ်လုပ်၊ ကျွန်မ ကျောနဲ့ကပ်အိပ်နေတာနဲ့ တင် ရှင့်အပြစ် တော်တော်ကြီးနေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ကို တရားစွဲဗျာ။ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်းချလိုက်”

“ရှင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ အခုကိစ္စကို ရှင် ဘယ်လို ငြင်းမလဲ။ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ ဘယ်လိုထုချေလွှာတင်မလဲပြော”

“ဪ ... တရားသူကြီးသမီးရယ် ... ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ မငြင်းပါဘူးဗျ။ ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ပေးချင်တဲ့အပြစ် ပေးပါ။ ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုလည်း ကျုပ် လက်ထပ်ပါ့မယ်”

“သေသေချာချာ စဉ်းစား၊ ရှင် အရမ်းနစ်နာနေဦးမယ်”

“နစ်နာရင်နစ်နာပါစေဗျာ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို လက်ထပ် နိုင်ပါတယ်”

သူ့စကားတွေကြောင့် လွမ်းမိုးခါး နာသာခံခက် ခြင်း ရသည်။ သူတို့ကတော့ ယောက်ျားတွေပဲလေ။ အရာရာ ပေါ့ပေါ့ တန်တန်။

သူမမှာသာ ယူကျုံးမရ၊ အပူလုံးကြုံနေရတာ။ ထောင်

သားရဲ့၊ ကလေးတွေကတော့ အိပ်တုန်း။ သူ့နင့်ကိုယ်သာ စကား ဆွဲ ကြိတ်များနေရတာ။

လွမ်းမိုးခါး သူ့ကိုတွန်းထုတ်ထားသည်မို့ သူ့က သူမနှင့် ချစ်တစ်ကမ်း။

“ကောင်းပြီ ... ရှင့်ကို ကျွန်မ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မယ်”

သည်တစ်ခါတော့ ဘုန်းထွဋ်ရှား မနောက်ရဲတော့။ လွမ်းမိုးခါးမျက်နှာက အရမ်းပင်ခံပြင်းနာကျည်းနေသည်လေ။ သူ့ အသနားခံသည့်မျက်နှာနှင့်။

“ကျုပ် အရမ်းအိပ်ချင်လို့ ခဏလေးဝင်လဲမိတာပါဗျာ။ ဘာစိတ်မှမရှိပါဘူး။ ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်မှာ လူတွေ အချင်းချင်း ညှိုးဝှေ့အိပ်ကြသလိုပါ”

“တော်ပြီ”

“ရှင့်ကို မယုံကြည်တော့ဘူး။ အထင်လည်း မကြီးတော့ ဘူး”

“ဟာဗျာ ... ဒါကတော့ များပါတယ်။ များလွန်းအား ကြီးပါတယ်”

“ရှင်လုပ်ပုံကိုင်ပုံက ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်မှ မထုတ်ဘဲ။ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်နဲ့မှ မတူဘဲ”

“ဘာလဲ ... ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ ရခဲ့တဲ့ ကလေးတွေကို အပျိုလေးတစ်ယောက်လက်ထဲ အတင်း ထိုးတယ်။ ဒုက္ခတွေ၊ ပြဿနာတွေကို အပျိုလေးရဲ့ခေါင်းပေါ် ထိုးတင်။ အဲဒီအပျိုကို အပေါ်စီးကနေ ချူနေတာ၊ ချိုင်နေတာမျှ သိရဲ့လား။ မိန်းမကောင်းကြီးရဲ့”

“ဟင် ရှင် ရှင် ... မိုက်ရိုင်းလှချေလား။ လူကိုများ မိန်းမကောင်းကြီးရဲ့လေး ဘာလေးနဲ့”

“ဘာနာစရာရှိသလဲ။ ခင်ဗျားကို မိန်းမပျက်လို့ ပြောနေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီကျူရှင်ဆရာက ကလေးတွေရဲ့မျက်ခုံးနဲ့ပေါ် စကြလျှောက်ရုံတင်မကဘူး ခင်ဗျား မျက်ခုံးပေါ်ပါ စကြလျှောက်နေတာ သိရဲ့လား။ ခင်ဗျားလို မအူမလည် မနူးမနပ်ကို မာယာတွေသုံးနေတာ။ ဗျူဟာအသစ်သုံးနေတာ။ စစ်ဆင်နေ အသစ်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပရဟိတစိတ်ကို အသုံးချပြီး ခင်ဗျားကို အပေါ်စီးနဲ့ သိမ်းပိုက်သွားမှာ”

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့။ ရှင်သာ ယောက်ျား ယုတ်၊ ယောက်ျားညံ့။ အပျိုလေးတစ်ယောက်ရဲ့စောင်ထဲကို တိတ်တဆိတ်ဝင်အိပ်တဲ့ အချောင်သမား”

“ကျုပ်ကို မတရားမစွပ်စွဲနဲ့နော်။ ကျုပ် ဒီလောက်ထိ

မရည်ရွယ်ဘူး။ အရမ်းအိပ်ချင်မိလို့ ခဏလေးကပ်အိပ်မိတာ။ ကျုပ်အတွက် အခင်းလည်းမရှိ၊ ခြုံစရာလည်းမရှိလို့ ခဏလေး ခိုနားမိတာ”

“မတော်တဆဆိုတာ မရှိဘူး။ အပြစ်က အပြစ်ဘဲ”

“ပြောဗျာ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပေး။ သတ်ချင်လည်းသတ်”

“ရှင် ကျွန်မရဲ့မျက်စိရှေ့ကို ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာ နဲ့တော့။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ မိတ်ဆွေမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ ခင်ဗျားလေးရဲ့၊ မိတ်ဆွေဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြတ်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး”

“ရှင်က ကျွန်မရဲ့နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတယ်လေ။ ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်ယုံကြည်တော့မလဲ”

“နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတာမဟုတ်ဘူး။ ကပ်အိပ် တာ၊ ကပ်အိပ်တာ”

“ရှင်နော်၊ နားလည်ရဲ့သားနဲ့ စကားကို ကပ်မပြောနဲ့။ ဘာပြီး ရှင်နဲ့ကျွန်မပြတ်ပြီ။ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်း မဆိုင် တော့ဘူး”

“ပြတ်တယ်ဆိုတာ လင်မယားတွေမှ ပြောကြတာ။

၁၂၈ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ခင်ဗျားပြတ်လည်း ကျုပ်ကတော့ မပြတ်နိုင်ဘူး။ ဝံပုလွေကြီး တစ်ကောင်လို သိုးကလေးကိုစားဖို့ ချောင်းနေ၊ ကြံစည်နေတဲ့လူ ရဲ့လက်ထဲက ခင်ဗျားကို ကယ်ထုတ်ရမှာပဲ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ... ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ထိန်းနိုင်တယ်”

“အဲလိုမိန်းကလေးတွေပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ညွတ်ကွင်းမှာ ကားခနဲပစ်ကျတတ်ကြတာ”

“ရှင်နော် ရှင်သာ ဒရိုင်ဘာအစုတ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ကျုပ်က ရိုးရိုးသားသား သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ရှာစားတာ။ ခင်ဗျားလူလို ကျောင်းသားတွေရဲ့အိတ်ထဲက ဝိုက်ဆံ နှိုက်မယူဘူး”

“သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပဲ။ ရှင်လည်း ရှင့်အလုပ်ကို ပုတ်ခတ်ရင် မကြိုက်ဘူးမဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားမကြိုက်ရင် မပြောတော့ဘူး။ ကျုပ်ကို ဒီပြင် ပြစ်ဒဏ်ပေးဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ မဟုတ်သက်ဘဲနဲ့တော့ မနေနိုင်ဘူး ခင်ဗျား ကျုပ်ဘဝထဲမှာ မရှိတော့ရင် ကျုပ်ဘဝ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ သွားတော့မယ်”

“ဟင် ရှင် ရှင် ... ကျွန်မကို ရည်းစားစကား ပြောနေ

အချစ်တစ္ဆေ ၁၂၉

တာလား။ ရှင်ဟာလေ၊ သေဒဏ်ပေးနေတာတောင် အပြောင် အပျက်တွေ ပြောနေတုန်း။ ဒါဆို ရှင့်ကို ဘယ်လိုပြစ်ဒဏ်မျိုး တွန့်မက ပေးရတော့မှာလဲ”

“တစ်လလောက် ဖုန်းမဆက်ရလို့ အပြစ်ပေးလိုက်။ အဲဒီပြစ်ဒဏ်တောင် တော်တော်ကြီးများနေပြီ။ ကဲ ကျုပ် ခင်ဗျား ဆို နှစ်ယောက်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်။ ပြီးရင် ဆိုင်ကိုလိုက်ပို့ မယ်။ ဒါမှ အချိန်မီမှာ။ အဆင်ပြေမှာ။ ထ လုပ်စရာရှိတာလုပ် သေး ပြင်တော့”

သူကပင် ဆရာကြီးလုပ်ကာ စီစဉ်ညွှန်ကြားနေသည်ကို ဆံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရပေမယ့် သည်အတိုင်းပဲ လိုက်နာခဲ့ရသည် အဖြစ်။

လွမ်းမိုခါးရဲ့နှုတ်မှ -

“မကျေနပ်ပါဘူး။ ရှင့်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

လို့ အခေါက်တစ်ရာလောက် ရွတ်နေလည်း သူကတော့ ကြားယောင်ဆောင်လို့။

သူဟာ လူဆိုးကြီးလား၊ လူကောင်းတော့မဖြစ်နိုင်။ ကား အားတွေဟာ လူလည်ပန်ကာတွေတဲ့။

“ညီမလေး တော်ပြီလေ။ ရေဆေးတော့”

၁၃၀ ကြယ်စင်ယုဝေ

ကာစတန်မာရဲ့အသံကြားမှ လွမ်းမိုးခါး စိတ်နှင့်ကိုယ်
ပြန်ရောက်ရသည်။

“ဆောရီးပါ မမ”

ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဆက်လုပ်ရင်း ဆိုင်ရှေ့မှာ ကာ
လေးနှင့် ဆော့ကစားနေသည့် မွေးတာရာကိုလည်း မကြာခဏ
လှမ်းကြည့်ပေးနေရသည့်အဖြစ်။

ဆရာလင်းခိုက်ဟာ သူ့စွပ်စွဲသလိုတော့ ဟုတ်မှာ မဟုတ်
ပါဘူးလေ။ သူ တကယ့်ကို အကူအညီလိုနေလို့ ဖြစ်မှာပါ။

အခန်း (၁၃)

ည (၈) နာရီမှာ လွမ်းမိုးခါးနှင့် မွေးတာရာ အိမ်ပြန်
ရောက်တော့ လင်းခိုက်နှင့်လင်းတာရာတို့ တိုက်ခန်းအပေါက်ဝမှ
ဆီးကြိုကြ၏။

“ဟယ်... လင်းတာရာလေး ဆေးရုံကဆင်းရပြီ ဟုတ်
ထား”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ဖေဖေ စားစရာတွေ ဝယ်ထားပေး
ထား။ သမီးတို့ကို လာပြီး ပြင်ဆင်ပေးပါဦး။ သမီး အလုပ်မလုပ်
နိုင်သေးလို့ပါ”

ဘုန်းထွဋ်ရှားသာသိလျှင် တော်တော်ဒေါပူလိုက်မည့်

၁၂၂ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ဖြစ်ခြင်း။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရင်း ကလေးလည်းထိန်းရင်း အခုမှ ပြန်လာသည့်သူမကို ဆီးပြီးခိုင်းနေတာ။

သို့သော် လင်းတာရာပြောတာလည်း သဘာဝကျနေသဖြင့် သူမ မမနယ်လီကို တစ်ချက်လောက်ခိုးကြည့်ပြီး သူတို့အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သွားရတာပါပဲ။

နောက် မီးဖိုခန်း၊ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး သူဝယ်လာသည့်အထုပ်များကို ပန်းကန်များနှင့် အဆင်ပြေအောင်ထည့်သို့ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်၏။

သည်စဉ် သားအမ (၃) ယောက်လုံး အထဲသို့ ဝင်လာကြပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ကပင် တောင်းဆိုလိုက်ကြသည်။

“မမပါ ဝင်စားပေးပါ။ မမကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ကျေးဇူးတင်၊ ဂုဏ်ပြုတဲ့ညစာပါ”

“ဪ... ရပါတယ်၊ ကလေးတို့စားပါ။ မမ ရေသောက်ရသေးဘူး”

“ရေကို နောက်မှချိုးပါလား”

“ရေမချိုးရသေးဘဲ ညစာ မစားတတ်လို့ပါ”

“ဒါဆို တာရာတို့ စောင့်နေမယ်”

လွမ်းမိုးခါး အလိမ္မာဖက်လို့မရတော့ပါ။ မြောင်ကျွန်း

အချစ်တစ္ဆေ ၁၃၃

ငြင်းပယ်ရတော့မည့်အဖြစ်။ အားနာလို့မဖြစ်။ တဲ့ပြောလို့တော့မရ။

“မ... ညစာမစားတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီမို့ပါကွယ်။ ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင်စားကြပါ”

အားလုံးကို ဦးညွှတ်ပြခဲ့ပြီး သူမ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့တော့ သူမနောက်သို့ လေ၏အလျင်နှင့် ရောက်လာခဲ့သူမှာ ဦးလင်းခိုက်ပါ။ သူက သူမကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထားရင်း -

“မင်းက ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ ဒီလောက်တောင် မာနကြီးနေသလား”

“ရှင် ရှင် ... ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ငါ့သားနဲ့သမီးက ဒီလောက်ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာနဲ့ တောင်းဆိုတာနေတာတောင် ဥပေက္ခာပြုခဲ့နိုင်တဲ့ မင်းနဲ့လုံးသားက သံမဏိလား”

ပြဿနာကတော့ အကြီးကြီး။ လွမ်းမိုးခါး သူလက်ကို ဖယ်ချလိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်ပင် တုံ့ပြန်ရသည်။

“ရှင်က အဆိုးမြင်ဝါဒီတစ်ဦးပဲ။ ကျွန်မ ရှင်ကိုကူညီနေတာ စေတနာသန့်တယ်။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့မိသားစုမို့ ပရုတ်ဟာနီတိ သက်သက်နဲ့ ကူညီနေတာ။ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မမျှော်ကိုးဘူး။

၁၃၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ယေးရှုပ်လည်းမခံနိုင်ဘူး”

ပြောပြီး သူမ တံခါးချက်ဖြတ်မည်ပြင်လျှင် ဖျတ်ခနဲ နောက်မှဆွဲလှည့်ခံလိုက်ရ၏။

“ဟင် ရှင်”

စကားတောင် ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရသေး မှန်တိုင်း အမိခံလိုက်ရသလို သူမ ဖျတ်ခနဲ တင်းကျပ်စွာ အဖက်ခံလိုက်ရ ပြီး လေထက်လျင်မြန်သည့် အဟုန်နှင့် အနမ်းခံလိုက်ရတာ။

မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ဒါပဲ။ အသွားမတော်တစ်လှိုင်း အနေအထိုင် မတတ်တော့။

ဘာမှလည်း ရုန်းလို့မရ။ တံခါးနှင့်ဖိကပ်၊ ချုပ်နှောင် ထားရင်း သူမ၏နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ကျွမ်းကျင်စွာ နမ်းနေလိုက် တာ။

လွမ်းမိုခါး၏ ဒေါသဒီဂရီတွေဆိုတာ သံမဏိပင် အရည် ပျော်လှလှ။

သူမရဲ့စေတနာတွေကို စော်ကားလိုက်တာပါလား။

သူ့ကိုကူညီနေတာ။ သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတယ် ထင်လို့ပေါ့။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်လို့မရအောင်

အချစ်တစ္ဆေ ၁၃၅

သူက သန်စွမ်းမြဲမြဲလှပါသည်။

ဒါဟာ ရမ္မက်တွေပေါ့။

ပင့်ကူအိမ်မှာမိသည့် ယင်ကောင်လေးလို သူမ မလှုပ် နိုင်ဖြစ်နေရာမှ သူ အားပျော့သွားသည့်အခါ လွမ်းမိုခါး သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

သူ ယိမ်းယိုင်သွားစဉ် သူမ တံခါးဘက်ကို အတင်းဆွဲလှည့် သည်။

ပြန်မိသွားတာပါပဲ။ သည်တစ်ခါတော့ သူ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသည့် လွမ်းမိုခါးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ရှင်တို့ကို လူစိတ်အပြည့်နဲ့ ကူညီလိုက်မိလို့ ကျေးဇူး ဆပ်နေတာလား။ ဖယ် ... လွှတ်”

“ငါ ... မင်းကို ချစ်တယ်၊ မင်းအကူအညီတွေ လိုအပ် တယ်”

“သေလိုက်၊ အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်။ အိမ်အကူမပေးရ အောင် ကျွန်မကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မနေနဲ့။ ကျွန်မ အချဉ် ဆောက်ဘူး”

“မင်း စော်ကားလှချည်လား”

“ကျွန်မစေတနာနဲ့ ရှင် မတန်ဘူး”

၁၃၆ ကြယ်စင်ပျားစေ

သူလက်ကို ဆောင့်ရှုန်းခဲ့ပြီး လွမ်းမိုခါး တံခါးဖွင့်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။

မမနယ်လီတို့ ခိုင်မိမှာစိုးလို့ ကိုယ့်တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ် သပ်ရပ်အောင်ပြင်ဆင်နေဆဲ ဖုန်းဝင်လာခဲ့၏။ ကြည့် လိုက်တော့ ဘုန်းထွဋ်ရှား။

ကျောကုန်းမှာကပ်ပြီး အိပ်လို့ မနက်က ဒေါသတွေနဲ့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ခဲ့ပြီ။

ယခုလို သူမကို ကျိုးမတတ် ကျေမတတ်ဖက်ပြီး ကိုယ့် နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံး သူပါးစပ်ထဲ နာဇီဝက်လောက်ရောက်ခဲ့ရတာ ကျ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးရမလဲ။

“တောက်”

ဖုန်းဖွင့်ပြီးပြီမို့ သူမ၏ တောက်ခေါက်သံက တစ်ခေါ် သို့ ရောက်သွား၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို အနူးအညွတ် ဝန်ချတောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ မနက်က တောင်းပန်တာ နည်းနည်း ဟိုလူ့အကြောင်း အပုပ်ချနေတာက များများမို့ သေချာ မတောင်း ပန်ခဲ့ရလို့ပါ”

“တော်ပြီ ... မတောင်းပန်နဲ့တော့။ မမနယ်လီတို့

အချစ်တစ္ဆေ ၁၃၇

သိကုန်မယ်။ ကျွန်မ ကျေအေးလိုက်ပြီ”

“ဗျာ ... တကယ် တကယ်လားဟင်”

သူ့အသံက ဖုန်းထဲမှာပင် မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်။ ဝမ်းသာ အယ်လဲအသံကြီး။

သို့သော် သူဟာ ကားအရိုင်ဘာ။ လူလည်ပန်ကာကြီးမို့ လွမ်းမိုခါး သတိအမြဲရှိပါသည်။

“တော်ပြီ ... ကျွန်မ ရေချိုး ထမင်းစားရဦးမယ်”

“လွမ်းမို ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့တိုက်ရှေ့က ဆက်နေ တာပါ။ စားစရာတွေလည်း ဝယ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျေအေးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးစားရအောင်နော်”

သူ့စကားကြောင့် လွမ်းမို ဖုန်းပြောရင်း အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူက တိုက်ရှေ့ ကားပေါ်မှ လက်လှမ်းပြု၏။

ကဲ ... သည်အထိတောင် ရောက်လာမှပဲ။ ခွင့်ပြုလိုက်ရ တော့မည့်ပုံ။

“ဒါဆိုလည်း လာခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်မ ရေချိုးပြီ”

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး လွမ်းမိုခါး ကိုယ့်တိုက်ခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ နောက်ဘက် သူတိုက်ခန်းတံခါးဝမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်များလာ ခြင်းနှင့် ကြည့်နေမည့် ဦးလင်းခိုက်ကို မြင်ယောင်မိပါသည်။

၁၃၈ နတ်ကြယ်စင်ပုဇွန်

မှတ်ထား ရှင်လောက်တော့ ဘယ်သူမှ စီးပိုးမှာမဟုတ်

ဘူး။

ည (၉) နာရီလောက်ကျမှ လွမ်းမိုခါးတို့အဖွဲ့ ညစာ စားကြရသည်။ သူပြောသလို ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ။

အိမ်ခံ (၆) ယောက်နှင့် သူ။ စုစုပေါင်း (၇) ယောက် သူဝယ်လာသည့် အကင်တွေ၊ အကြော်၊ အလှော်တွေနှင့် အိမ်မှ ထမင်းဖြူ။

မမနယ်လီကပင် ခပ်တည်တည်နှင့်။

“ဟဲ့ကောင်လေး... နင် ဒီလောက် ပိုးကြေး ပန်းကြေး တွေ ပေးနေရတော့ နှင့်သားမယားတွေက ဘာနဲ့သွားစားမလဲ”

သူ မျက်လုံးပြူ။ နောက်သို့လန်ကျသွားပုံက အိုက်ထင် များများ။ သူဟာ ယောက်ျားပီသပြီး ခပ်ချောချော၊ ဗလကလည်း လှလှ။ ကိုရီးယားမင်းသားတစ်ယောက်လိုပေါ့။

“အမယ်လေးဗျာ... အဆေ့ ယင်မတောင်မသန်းရ သေးတဲ့ လူပျိုစစ်စစ်ကြီးပါ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရှာမှရှားတဲ့ လူပျိုပါ။ ရေတစ်စက်မှ မရောသေးတဲ့ အော်ရီဂျင်နယ်လူပျိုပါ”

အချစ်တစ်လွှဲ ၁၃၉

ခင်ဗျ”

“ကဲဟယ်... ပိုလိုက်တာ၊ ဒါဆိုရင် မိဘတွေကိုရော ခိုက်ဆံပြန်မပေးရဘူးလား။ လွမ်းမိုခါးလို့”

“မပေးရပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိဘတွေက အဆင်ပြေပါ တယ်”

“ပြေပြေ၊ မပြေပြေ မိဘဆိုတာ သားသမီးလုပ်စာ စား ချင်ကြတာပဲလေ”

ဘုန်းထွဋ်ရှား အပြောရခက်နေသဖြင့် ခေါင်းကုတ်၏။

“ကျွန်တော့်မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာ။ သမီးနဲ့သွားနေ ကြတယ်”

ဖြောင့်ကွယ် ကွယ်လိုက်ရ၏။ ကြွားတယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့ အဖြစ်မှန်သိမှာစိုးလို့ အသံကတော့ ခပ်တိုးတိုး။

“ဪ... မိဘတွေနဲ့ ခွဲနေရတာကိုး။ နေတော့ အယ်မှာနေလဲ”

“ကျွန်တော် လွမ်းမိုကို လိပ်စာကတ်ပေးထားပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဟုတ်လား မိလွမ်းမို။ ငါတို့တောင် မပြဘူး၊ ဘာလဲ”

၁၄၀ ကြယ်စင်များ

နင့်ကောင်လေးကို ငါတို့လူကြိုက်မှာစိုးလို့လား”

မမဝေမာရဲ့စကားက ဘွင်းဘွင်းကြီး။ လွမ်းမိုခါး မျက်နှာ
ပူရသည်။ ရှက်လိုက်တာလည်း အလွန်။

“ဟာ ... မမကလည်း ဘာလို့စိုးရမှာလဲ။ ကျွန်ုပ်တို့
သူက သာမန်မိတ်ဆွေလောက်ပါ”

“အံ့မယ် ... အံ့မယ် ... သာမန်မိတ်ဆွေလောက်
စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ဝယ်မလာဘူးနော်”

“ဒါကတော့ သူ ငွေပေါလို့နေမှာပေါ့”

“ကဲပါဗျာ ... အင်တာဗျူးချင်လည်း နောက်မှဆက်
ဗျူး။ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ဆက်စားကြရအောင်ပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ စားရတာ အရှိန်ပျက်
တယ်။ ကိုဘုန်းထွဋ် နောက်တစ်ခါလာရင် မင်းသွင်ကိုပါ ခေါ်လာ
ခဲ့နော်။ နွေဦးခမျာ လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ မျှော်နေရရှာပြီ”

လွမ်းမိုခါး နောက်တော့ နွေဦး စိတ်တွေ့ဆိုးလို့ အားလုံး
ပင် ပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်ကြရင်း ပျော်စရာညစာလေး

ည (၁၀) နာရီလောက်ကျမှ သူ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်
ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၁၄)

ဘုန်းထွဋ်ရှား။

ရွှေသစ္စာကားဂိတ်မှ ပြန်လာပြီး သူဝယ်ထားသည့် လုံး
ခွင်းတိုက်မှာ ဝင်နားလိုက်သည်။ သူက လူငယ်စီးပွားရေးသမား
အက်မြက်သူမို့ လူကလည်း ခပ်တတ်ပါသည်။

သူ လွမ်းမိုခါးကို ဘဝအဖော်အဖြစ် လက်တွဲလိုပြီလား။
ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို မရှိမဖြစ်
ဆိုအပ်သလို ချစ်သလိုမျိုးချစ်မိပြီလား။

သူ အကဲခပ်လို့ရသမျှ လွမ်းမိုခါးဟာ လူရော နှလုံးသား
အညာဉ်ပါ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသူ။ ရှုပ်ရည်ကလည်း မပြုမပြင်ဘဲနှင့်ကို

၁၄၂ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

လှသည်အလှ။

အချို့မိန်းကလေးများဟာ ပြင်ပြီး ဆင်ပြီးမှ လှတတ်ကြတာ။ သူမကတော့ သဘာဝအလှတွေနှင့်ပင် ကြယ်စိုင်း ကြယ်စလှနေသူ။

ရှမ်းကြိုက်လို့ နွားချောတာမျိုးမဟုတ်။ နွားချောလို့ ရှမ်းကြီးကကြိုက်တာ။

သည့်အပြင် သူမဟာ မိန်းမမြတ်တစ်ယောက်လို ဖြူစင်နုသစ်သည့် နုလုံးသားလည်း ရှိလို့ပါ။

သို့သော် အခြေအနေအရ သူသက်လျာကို ဝံပုလွေထို ခုန်အုပ်မည့် ရန်သူတော်က မလွဲမသွေပေါ်နေပေပြီ။

ဒါကြောင့် သူ လွမ်းမိုကို သိပ်ပြီးလွှတ်ထားလို့ရှာမဟုတ်တော့။ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ စနစ်ဖြင့် စောင့်ရှောက်ရမည့်ကိန်း။

လင်းခိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရတာကို သူ စိတ်အပျက်ဆုံး။

သို့သော် သူမဟာ မမနယ်လီတို့နှင့် တတွဲတွဲမို့ အရမ်းကြီးတော့ စိတ်မပူရ။

အတွေးနှင့်ပင် စိုးရိမ်သွားပြီး ဘုန်းထွဋ် နာရီကြည့်

အချစ်တစ္ဆေ ၁၄၃

လိုက်သည်။ ညနေ (၅) နာရီ။ ရေခိုးချိုးပြီး သူမတို့ ဆိုင်ဘက်သွားဦးမှ။

နာရီဝက်လောက်ကြာလျှင် ဘုန်းထွဋ်ရှား၏ ကားလေး သူမရှိမည့်ဘုရင်မ အလှပြင်ခန်းမသို့ ဦးတည်နေပေပြီ အတွေးထဲမှာ သူမ။

သိပ်ရိုးတဲ့ကောင်မလေး။ သူ့ကိုများ ဒေါင်ဘာဆိုလည်း ထုံလိုက်တာပဲ။ ငါကရော ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင်နေတာလဲ။ ရွှေသစ္စာကားလှိုင်းပိုင်ရှင်လို့ပြောရင် သူမ အခြေအနေက ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။

ပြောလို့တော့မရ။ လွမ်းမိုခါးရဲ့စိတ်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမငယ်လေးတွေရဲ့ စိတ်ကို သူ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

တိုင်နေအကောင်းသား၊ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ ဆိုသလို ဖြစ်မှာလည်း စိုးသည်။

ဘုန်းထွဋ်ရှား ဘုရင်မထဲသို့ဝင်သွားတော့ လွမ်းမိုခါးထင်းခိုက်ကို ဆံပင်ညှပ်ပေးနေရတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ တင်းသွား၏။

နောက်မှ အလုပ်သဘောအရပဲလေဟု စိတ်ကို ဖြေလိုက်ရ၏။ သူ့ကိုမြင်တော့ သူမက မေးဆတ်ပြီးနှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုရှား... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဆေးဆိုးမလို့ ကိုယ့်ဆံပင်တွေ တော်တော်ဖြူနေပြီ”
“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့။ အနက်ရောင်တွေမဆိုးချင်ဘူး။ အညိုရောင်ဆိုးပေး။ အနက်ရောင်က အဘိုးကြီးငယ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာနဲ့ တူလို့”

တကယ်တော့ သူ လင်းခိုက်ကို စောင်းချိတ်ပြီး ပြောနေတာပါ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ဆိုတာ အဘိုးကြီးပဲ။

အဘိုးကြီးက လွမ်းမိုက် ရဲရဲတင်းတင်း ဗျူဟာနှင့် အပိုင်သိမ်းချင်နေတာ။ သူ မြွေမြွေချင်းမို့ ခြေမြင်ပါသည်။ ဒါတို့ရိုးအသည့်လွမ်းမိုသာ မသိတာ။

လင်းခိုက်အရွယ်ဟာ တည်ကြည်ခံ့ညားပြီး ချောတုန်းလှတုန်းအရွယ်။ ဘာမဆိုရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် ထက်ထက်မြက်မြက် လှုပ်တတ်သည့်အရွယ်။ အချို့ မိန်းကလေးများက ထိုအရွယ် ထိုအလှမျိုးကိုမှ အထင်ကြီးကြသည်။

ဘုန်းထွဋ်ရှား သူမတို့အနီးမှာပင် ရပ်ပြီး အခြားလူများကို ဆံပင်ညှပ်နေသည့် နွေဦး၊ မဝေမာတို့နှင့် လှမ်းပြီး စကားတွေပြောသည်။

အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ပြလိုက်တာပါ။

“မနွေဦး... မင်းသွင် နယ်ရောက်နေလို့ဗျ။ မနေ့ကတင် ဘုန်းတော်ဆီ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းလို့ ပေးလိုက်တယ်။ Fb အကောင့်လည်း တောင်းနေတယ်ဗျ”

“Fb သုံးဖို့ အချိန်လည်းမရှိပါဘူးရှင်။ ဖုန်းတောင် အနိုင်နိုင် ဆက်နေရတာပါ”

“အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာတဲ့ဗျ။ အလုပ်များတာ ဂုဏ်ယူထိုက်စမ်းပါ”

“ရှင်ကရော အလုပ်မရှိလို့လား။ လွမ်းမို့ အနားမှာပဲ ဆဲလည်လည်နဲ့ ပြောတော့ ဒရိုင်ဘာဆို”

“ဒရိုင်ဘာတော့ ဒရိုင်ဘာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လူပျို၊ ဘာလသားဆိုတော့လည်း အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကလေးတွေ လုပ်ရသေးတာပေါ့”

စကားတွေ အပြန်အလှန်ပြောနေကြသည့် ဘုန်းထွဋ်နှင့် နွေဦးရဲ့စကားတွေကို လင်းခိုက်ကြားနေရပါသည်။ လွမ်းမို့နဲ့သူ ဘာတော်သလဲ။ ကိုယ့်သမီးရဲ့ဆေးရုံကိုပင် လာစောင့်သွားသေးသတဲ့။

သာမန်ပတ်သက်မှုတော့ မဖြစ်နိုင်။ သို့သော် လွမ်းမို့

၁၄၆ ကြယ်စင်ပျားစေ

ကြည့်ရတာတော့ ဣန္ဒြေမပျက်။ သကောင့်သားတစ်ယောက်
တည်း ဣန္ဒြေပျက်နေတာ။

သင်းက မထွပ်တိုင်ဖက်တက်နေတော့ ကိုယ်ကလည်း
ပညာပြရသေးတာပေါ့။

“လွမ်းမို”

“ရှင်”

လွမ်းမိုခါးကတော့ အလုပ်သဘောအရသာ ဆံပင်ညှစ်
ပေးနေရတာ။ ညကကိစ္စကို လုံးဝ အစာမကြေ။

“ကိုယ်တို့မိသားစုတွေ၊ ဒီစနေ တနင်္ဂနွေမှာ ချောင်းသား
သွားမလို့ လိုက်ခဲ့ပါ”

အံ့မာ... ပြောပုံကိုက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း၊ လွမ်းမိုခါး ထောင့်
ခနဲ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“ကျွန်မ မအားဘူး”

“ကိုယ် အန်တီလုကို ပြောပေးမယ်”

အန်တီလုနဲ့ သမီးဟာ သူ့ကိုက်မှာ တက်နေတာမို့
အန်တီလုကို ပိုင်ပေမည်။

“အို... ကျွန်မ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ သူများမိသားစုကြီး
မှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

အချစ်တစ္ဆေ ၁၄၇

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လို့ မသတ်မှတ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။
အန်တီကို သားနဲ့သမီးက အရမ်းခင်တယ်”

“အဲဒါ ဂုဏ်ယူစရာလား”

“အိုး... ဂုဏ်ယူစရာပေါ့။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ယောက်ျား
အားရှားတယ်လေ။ ယောင်ခြောက်ဆယ်တွေ၊ အရေခြံတွေ၊
အိမ်သုံးအိမ်တိုင်တွေပဲ ပေါများနေတာ”

သူကလည်း ဘုန်းထွဋ်ကို ပြန်ပြီးနှိပ်ကွပ်တာပါပဲ။ ဘာ
တစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်ပေါ့။ လွမ်းမိုခါးကို ပုဏ္ဏားတိုင်လုပ်ပြီး။
ဘုန်းထွဋ်ရှားကတော့ နွေဦးကို တိုင်တည်သည်။

“မနွေဦး... ယောက်ျားယူမယ်စိတ်ကူးရင် တစ်ခုလပ်
ပဲ၊ မဆိုးဖိုတို့ကို မယူနဲ့ဗျ။ သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နွေဦးကလည်း သူ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ အထာ
မိတ်ပြီးသား။

“ခြံခန့်တယ်ဆိုတာ တစ်ခါနဲ့မရပ်ဘူးဗျ။ ထပ် ထပ်
ဆိုကြတာပဲ။ နောက် ကလေးတွေ၊ ဘာတွေပါလာရင် ပိုဆိုး
ပေါ့ဗျ။ လောကနိယာမအရ ပထွေးနဲ့မယားပါသားသမီး။
အထွေးနဲ့လင်ပါသားသမီးဆိုတာ တည့်ခဲသားပါ။ ခင်ဗျား ဘယ်

လောက်ပဲ စိတ်ထားကောင်းကောင်း အဆင်ပြေမှာကိုမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ပဲ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာ”

“အင်း... အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ခုခေတ်က ကိုယ့်သမီးအရင်းတောင် မနည်းဆုံးမနေရတဲ့ခေတ်ပြန်လှကြီးတွေပြောတဲ့ ဆုတ်ကပ်ဆိုတာ ရောက်ပြီထင်ပါရဲ့”

လင်းခိုက် စိတ်ကိုမနည်းချုပ်ထိန်းနေရသည်။ ကိုယ့်စောင်းပြောနေမှန်း သိနေပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည့်အဖြစ်။ ဝင်ပြီးပြောရင် ငပေါကြီးဖြစ်ဦးမယ်လေ။

ဒီကောင် တော်တော်လွန်နေတာပဲ။ အရေးထဲ လွှဲနေတာကိုယ်က ပြဿနာတက်နေရသေးသည်။

“ပြီးပြီ”

ဆံပင်ညှပ်လို့ပြီးသွားပြီမို့ သူမ ရပ်လိုက်လျှင် လင်းခိုက်နောက်ဆုံး တိုက်စစ်ဆင်ရသည်။ ပွဲသိမ်းတိုက်ပွဲပေါ့။

“လွမ်းမို... ချောင်းသာလိုက်ရမယ်။ အဖော်ခေါ်သလောက် ခေါ်ခဲ့ပါ။ ကိုယ် တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဘယ်သူမှမအားပါဘူးရှင်၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ အပြေမယ့်သူကို ခေါ်သွားပါ”

“ကိုယ်က လွမ်းမိုကိုပဲ ခေါ်ချင်တာ။ သားနဲ့သမီး”

လင်းခိုက်နဲ့တည့်တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ မီးစိမ်းပြတာ၊ လွမ်းမိုလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ရှားရှားပါးပါး။ လွမ်းမို သူတို့ကို ဘယ်လို ခေါ်သွားတယ် မသိဘူး”

သူစကားက စီးစီးပိုးပိုး။ လွမ်းမိုခါး ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်သည်။

“သူတို့ကို စည်းရုံးဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူးရှင်။ အမြင်ကောင်းတာပဲ ပရဟိတစိတ်နဲ့ ကူညီပေးမိတာလောက်ပါ”

ကဲ... မှတ်ပြီလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သမ္မတကြီးဘက် မှတ်ထင်နေသူကြီး။

သူ ဘာမှမပြောခင် ဘုန်းထွဋ်ဝင်ပြန်၏။ “ပရဟိတလုပ်ပေးတာ လူတိုင်းနဲ့မတန်ဘူး လွမ်းမိုရဲ့။

ကိုယ်လိုရာဆွဲ တွေးတတ်ကြတာ” ဘာတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်နှင့် ကိုယ့်ကို ပုဏ္ဏားတိုင်လုပ်

အော်ပလော်တီးနေကြသူနှစ်ဦးကို လွမ်းမို စိတ်ကုန်ပါသည်။ ဘာတွေလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူမကို ချေမှု

ရင်ဆီးဖို့ ကြိုးစားနေကြတာလား။ ဦးလင်းခိုက်က သူမကို အထင်သေးပြီး သူ့ကိုဆို အားရဝမ်းသာနှင့် ဝမ်းလျားထိုး လက်ခံ

မိတ်ဆက်ပေးထားတာပဲ။ ထင်နေသည်။

ဘုန်းထွဋ်ကရော ဗျူဟာ အမျိုးမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်နေတာ လုပ်ငန်းဖွံ့ဖြိုးအောင် ချိတ်ဆက်ပေးသလို အနားမှလည်း ဖွဲ့တစ်ယောက်မှ မကောင်းဘူး။ အချစ်ဆိုတာကို အမှန်မယုံကြည်။ ကြောက်လည်းကြောက်ပါသည်။

မြင်နေရသားပဲ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ ပုရိသအတော်များများဟာ ဝိန်းတွေကို သူတို့ဆန္ဒအတွက် အသုံးချဖို့ အရပ်တွေလို့သာ ကြံတတ်ကြတာ။

ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်နှင့် တစ်သက်တာလက်တွဲဖို့ စိတ်မကူးကြ။ ရည်းစားဖြစ်တာနှင့် sex ကိုပါ တစ်ခါတည်း သမီးဝင် အိတ်ဝင် တောင်းဆိုချင်ကြတာ။

အနောက်နိုင်ငံတွေကိုများ အားကျနေကြသလား မသိအတုခိုးမှားနေကြတာ၊ ဆေးစားမှားနေကြတာ။

လွမ်းမိုကတော့ ခေတ်မီဘူးပဲပြောပြော ထိုဖောက်ဖောက်ပြန် သဘာဝတရားတွေမှ လွတ်ကင်းအောင် ရှောင်ချင်ပါသည်။

ဘေးထိုင်၊ ဘုပြောနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ့်အချစ်ကိုကြောက်တာပါ။

အချစ်နှင့် မျက်နှာချင်းကိုမဆိုင်ရ။

ဆိုပါစို့။

အချစ်ဆိုတာ သူမအတွက်တော့

မစားကောင်းတဲ့သစ်သီးတစ်လုံး

စာသူငယ်လို ခဲမမှန်ဘူးပေမယ့်

မမှန်ခင်ကကို ခဲမြင်ပြီး ကြောက်ရွံ့ပါနေတာ။

သူတို့နှစ်ယောက် စောင်နေကြပေမယ့် ဣန္ဒြေမန်းတွေမို့ နှိပ်စက်ထမဖြစ်ကြ။ လွမ်းမိုကတော့ ဦးလင်းခိုက်ကို ဆံပင်ညှပ်

ပြီးသွားပြီမို့ ဘုန်းထွဋ်ကို မျက်နှာမူရသည်။

“ရှင် တကယ်ပဲ ဆံပင်တွေ ဆေးဆိုးမလို့လား”

“ဘာလဲ ... ကျုပ် မဆိုးရဲဘူး ထင်လို့လား”

“ဒါကတော့ ရှင့်ခေါင်းနဲ့ရှင်လေ။ ဘာရောင်ပဲဆိုးဆိုး ဈာန်မအကြောင်းမပါဘူး”

“သိပါတယ် ... ခင်ဗျာ ကျုပ်ကို ဂရုမစိုက်မှန်း။ ဆံပင်တလည်း ညှပ်ပြီးတာ (၅) ရက်ပဲရှိသေးတော့၊ ဆံပင်ဆိုးမှပဲ ဈာန် ဒီကိုလာခွင့်ရှိမှာပေါ့”

“မဆိုးနဲ့ ခေါင်းလျှော်လိုက်၊ ရှင့်ဆံပင်တွေ စေးကပ်နေ

၁၅၂ ကြယ်စင်များ

“ကျုပ်က အိမ်မှာပဲ ခေါင်းလျှော်ရင်း ရေချိုးတတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလက်နဲ့လျှော်ပေးတာခံလိုက်ပါမယ်လေ။ စိတ်ကလည်း ယဉ်ရတာပေါ့”

တော်တော်ဆိုးတဲ့လူတွေပဲ။ လွမ်းမို သူ့ကို ခေါင်းလျှော်ပေးဖို့ ပြင်နေစဉ် လင်းခိုက်ထဲမှ နိုင်လိုမင်းထက်အသံနှင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကိုယ်ပြန်ပြီ လွမ်းမို၊ ချောင်းသာလိုက်ဖို့ကိစ္စလည်း ခေါင်းထဲထည့်ထား”

သေလိုက် အဲဒီမှာလဲသေလိုက်။

စိတ်ထဲမှ ပြောမိတာပါ။ လူကတော့ အားနာပါးနာနှင့် တောင် ခေါင်းမညိတ်။ ဒါ အားနာနေရမည့်ကိစ္စ မဟုတ်။ သူ့ထံမှ မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့်ပင် ကြည့်လိုက်ရသည်။

“ကဲ ... လျှော် ကြည့်မနေနဲ့”

ဘုန်းထွဋ်အသံကြားမှ သူ့ကို ခေါင်းဆက်လျှော်ပေးချင်သည်။

အခန်း (၁၅)

ညကျတော့ ဦးလင်းခိုက် ပြောသည့် ချောင်းသာခရီးစဉ်ကို သူငယ်ချင်းတွေ ဆွေးနွေးကြတာ မြိန်ရည် ရှက်ရည်။

“ဒီလောက်တောင်ခေါ်ချင်နေတာ ငါတို့အုပ်စုလိုက် ထိုက်ပစ်လိုက်မယ်။ ဒါမှ သင်းမှတ်မှာ”

“အံ့မယ် ... သူမှတ်မှာတဲ့။ အန်ထီလုမျက်နှာကြည့်ကြဦး။ အုပ်စုလိုက်လိုက်တော့ ဆိုင်ပိတ်ထားရတော့မှာလည်း ထည့်တွက်ကြ”

“အဟဲ ... မမနယ်လီကလည်း အလကားကြေးပြောနေတာတောင် လာပြီး ကန့်ကွက်နေရသေး”

“တော်ကြစမ်းပါဟာ။ လွမ်းမိုကို ကြိုက်တယ်ဆိုရင် လည်း ကူညီတဲ့လမ်းကြောင်းကိုပဲ ရွေးပေါ့။ သူလည်း ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ အခု သူသွားနေတဲ့လမ်းကြောင်းက လွမ်းမိုနဲ့ မြန်မြန် လစ်ဗီးတုဂဲသားချင်တဲ့လမ်းကြောင်းကြီး”

“ဟင် ... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို”

“ချောင်းသာခေါ်တာ အကောင်းမမှတ်နဲ့။ လွမ်းမိုကို အပိုင်ကိုင်ချင်လို့။ ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အနိုင်ကျင့်နေရင် ငါတော့ ကြည့်မရဘူး။ မရခင် ဖျာလိုမလိပ်ရင် ရပြီးရင်တော့ ပြောမနေနဲ့။ အမှုန်ကို ကြိုက်ပစ်မှာ”

“အဲဒါကြောင့် မမနယ်လီ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။ တွေးတဲ့ ရှုထောင့်ကိုက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကေန္တ မမနယ်လီ ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နာကျည်းစရာ အတိတ်ရှိခဲ့တယ်ထင်တယ်”

“ဟဲ့ အရှေးမတွေရဲ့။ မီးဆိုတာ ပူကြောင်း၊ မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းကြည့်နေရဦးမှာလား။ ငါ့မှာ မျက်စိပါတာပဲ။ အပွေးမြင်ရုံနဲ့ အပင်သိတယ်”

“မမနယ်လီက ဆရာကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက သူတို့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဟိုး ...

ခြေမအထိ မြင်ပြီးသားပဲ”

“ဟိုနေရာပါပေါ့ ဟုတ်လား”

“ချွေးမတွေ ... တော်တော်နာဖူးထ”

သူမတို့တိုက်ခန်းလေးထဲ ရယ်မောသံတွေနှင့် ဗိုပြည်နေချိန်ဟာ ည (၉) နာရီကျော်ပါပြီ။ အိမ်ကို (၈) နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်၊ ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားဖို့ ပြင်နေချိန်မှာ အထုပ်ဆွဲပြီး ရောက်လာသူဟာ ထုံးစံအတိုင်း ဘုန်းထွင်ရှားရယ်ပါ။

“ဟော ... အချိန်မှန်ကြီးရောက်လာပြီ။ ဒီလိုသာ ပိုးကြေး၊ ပန်းကြေးတွေ ပေးနေရရင် ရှင် မွဲရောပေါ့။ ကြေးတွေလည်း ခိုက်နေဦးမယ်”

“ကျွန်တော့်ပုံက ကြေးထူနေတဲ့ပုံ ပေါက်နေလို့လား”

“မပေါက်ပါဘူး။ သူဌေးသားပုံပဲ ပေါက်ပါတယ်။ ဘာနဲ့ လာတာလဲ”

“ကားနဲ့ပေါ့။ ပိုင်ရှင်ဆီက ဆွဲလာတာ”

တကယ်လည်း ပိုင်ရှင်ဆီက ဆွဲလာတာလေ။ ပိုင်ရှင်က သူပေါ့။ နွေဦးက သူ့ကိုနောက်ဖို့။

“ရှင်ပဲ ကိုမင်းသွင်ကို ခေါ်လာခဲ့မယ်ဆို”

“ခေါ်လာပြီ။ သူ မဝင်ရဲလို့ အပေါက်ဝမှာ”

၁၄၆ ကြယ်စင်မုနု

“ဟင် ... တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဗျ။ ခေါ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဪ ... ဒီထိရောက်လာမှတော့ ခေါ်လိုက်ပေါ့”

သူ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ တကယ်ကို မင်းသွင် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့် ပေါ်လာသည်။ လွမ်းမိုက်တော့ မျက်နှာချင်း ဆိုင် တိုက်ခန်းမှာ မလိုတမာမျက်နှာကြီးနှင့် ခါးထောက်ရပ်နေသည့် ဦးလင်းခိုက်ကိုပါ နောက်ဆက်တွဲအနေနှင့် မြင်ရသည်။

သူမတို့တိုက်ခန်းထဲသို့ ဘုန်းထွဋ်နှင့်မင်းသွင်တို့ နှစ်ယောက် ဝင်လာကြပြီး သူမတို့၏ ညစာစားပွဲကြီးထဲ ဝင်ရောက်နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။

သူတို့ဝယ်လာသည့်အထုပ်များကို လွမ်းမိုက်နှင့် နွေဦးသို့ ပေးအပ်ရင်း -

“ကျုပ်တို့အတွက်ပါ ထမင်းနှစ်ပန်းကန် ပေးကြပါဦး”

ထမင်းဖြူ နှစ်ပန်းကန်ပေးလိုက်ပြီး ကိုရီးယားကားထဲက စားပွဲလို စားပွဲအနိမ့်လေးထဲမှာ ဝိုင်းပြီး တိုးဝှေ့ဝင်ထိုင်ကြသည်။

ဘုန်းထွဋ်က လွမ်းမိုက်ဘေးမှာ ထိုင်သလို မင်းသွင်က နွေဦးဘေးမှာ ထိုင်သည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ စုစုပေါင်း လူ (၈) ယောက် ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ်။

အချစ်တစ္ဆေ ၁၄၇

သို့သော် သူတို့က ဒါကိုပင် ပျော်နေကြပုံ။ မမနယ်လီကတော့ အပျိုအကြီးဆုံးပီပီ အာပေါင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း။

“ပါးစပ်တွေလည်း မှားထည့်နေကြဦးမယ်ဟေ့။ ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ် မှန်အောင်စားကြ”

“အဟဲ ... မမနယ်လီကလဲ”

ဒါကတော့ ဘုန်းထွဋ်ရဲ့ ရှက်သံကြီးပါ။ နွေဦးက -

“ရှင်လည်း ရှက်တတ်သားပဲနော်။ ကိုမင်းသွင်လိုပဲ”

“ဟာဗျာ ... မနွေဦးကလည်း သိပ်မဖွဲနဲ့ဗျ”

“ကျွန်မက ရှက်တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ချစ်စရာအလေ့အထလေးတစ်ခုပဲ မှတ်တာ”

“အခု ကျွန်တော်တို့ကို ချစ်မသွားဘူးလား”

“ဆော်ပြီဟေ့ ဒဲ့ပဲ”

စားရင်း သောက်ရင်း ရယ်မောရင်းနှင့်ပင် ဘဝကို စိတ်ချမ်းသာစွာ ကျော်ဖြတ်နေကြစဉ် သူတို့ တိုက်ခန်းထဲသို့ ဦးလင်းခိုက် ဝင်လာသဖြင့် အားလုံး ပြူးကြည့်နေမိကြသည်။

“လွမ်းမို ... သားလေး အန်နေလို့။ ဆေးခန်းသွားပြမလို့။ ဆေးရုံတင်ချင်လည်း တင်ရမယ်”

“အို”

၁၅၈ နိဂုံး ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကိုတော့ သနားမိတာပါပဲ။

“အဲဒါ အိမ်မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း လွမ်းမို့ သွားစောင့်ရှောက်ပေးပါနော်”

ကဲ... ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ။ လူလူချင်း အကူအညီ တောင်းနေတာ။ လူသားချင်း စာနာထောက်ထားရမှာလား။

သို့သော် သည်အဖြစ်အပျက်ရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘာ နှောင်ကြီးတွေ ပါနေဦးမလဲ။ ဘယ်လိုကလိမ်ကကျစ်တွေ ရှိနိုင်သေးသလဲ။

ကိုယ်က အပျိုလေးမို့ အရဲကိုးလို့မရ။ ခေတ်ကြီးကိုက မဖွယ်မရာတွေ၊ မကြားဝံ့မနာသာတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည့် ခေတ်။

သူမ ခေါင်းညိတ်မိလေသလား။ သူ ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ စောစောက ပျော်နေသည့်အပျော်တွေအားလုံး ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ လွမ်းမို့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမည်မှန်းမသိ။

ဘုန်းထွဋ်ကတော့ ခါးခါးသီးသီး။

“အပျိုလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူများတိုက်ခန်းထဲ ဘာလို့ သွားရမှာလဲ။ အန္တရာယ်ဆိုတာ ချိပါတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သမီးကို စိတ်မချရင် ဒီဘက်ပို့ထားပါလား”

အချစ်တစ္ဆေ ၁၅၉

“ရှင်ကလည်း... စောစောကတော့ အကြံမပေးဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းတော့ ပူထူ ဒေါသဖြစ်နေတာ”

“ဒီတော့ သူ့သမီးကို ဒီဘက်ပဲ ခေါ်လာခဲ့မယ်နော်”

သည်စဉ် ကလေးအငယ်ကိုချီပြီး ဦးလင်းခိုက် တိုက်ခန်း ဝှေ့ ပေါ်လာခဲ့သည်။

“လွမ်းမို့... ကလေးကို ခဏလောက်ကြည့်ပေးထားနော်။ သမီးက နာလနိထလေးမို့ ကြောက်လည်း အရမ်းကြောက်ထတ်တော့”

“ကျွန်မ အိမ်မှာခေါ်ထားလိုက်မယ်။ အဝတ်တွေ မီးပူထိုက်စရာရှိလို့”

“အိမ်မှာပဲ သွားနေပေးလိုက်ပါဗျာ။ ဒီဘက်မှာက လူတွေများတော့ ကလေး သက်သောင့်သက်သာ မရှိလို့ပါ”

ပြောပြီး သူ ဆင်းသွားပြီမို့ လွမ်းမို့ ခေါင်းကုတ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

အဲဒါပေါ့။ ဆုပ်စူး၊ စားရှူးဆိုတဲ့ အနေအထား။ ဟိုဘက် ဆည်ဘက်တင်ပဲလေ။ သူ တကယ့်ကို အကူအညီလိုအပ်လို့ ထောင်းခံတာပဲ။ လွမ်းမို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရသည်။

၁၆၀ ကြယ်စင်များလေ

“မမနယ်လီ... ကျွန်မ သွားစောင့်ပေးလိုက်မယ်။ သူ့မရှိဘဲ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကြားမှာ သူ ဒုက္ခရောက်တာထက် ကလေး (၂) ယောက် အဆင်ပြေသွားအောင် ကူညီပေးချင်တယ်”

“အေးလေ... သူပြန်လာရင်တော့ နင်လည်း ပြန်လာတံခါးသာ နာနာခေါက်”

“ဪ... သူပြန်လာမှတော့ လွမ်းမို့ မပြန်လို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“သိဘူးလေ... ညည်းတို့ကိစ္စ”

ဘုန်းထွဋ် အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်နေသည့်ကြားမှလ် လွမ်းမိုခါး လင်းတာရာလေးဆီ ထွက်လာမိတာ ပရဟိတစိတ်ကြောင့်ပါ။

ဘုန်းထွဋ် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြန်ဆင်းသွားသဖြင့် မင်းသွင် နောက်မှအပြေးလိုက်ရသည်။

ခွေးကောင် ခေါ်လာပြီး ငါ့မှာ အစတောင်မပျိုးရသေးဘူး ဒေါကြီးပဲ။

အချစ်တကွ နီ ၁၆၁

လွမ်းမို့ လင်းတာရာတို့ တိုက်ခန်းထဲ ဝင်ရတော့ စိတ်ထဲ ဆိုးမသန့်။

ဆရာနဲ့သူမ ဘာမှသွေးမတော် သားမစပ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်သို့လာပြီး အကူအညီတောင်းနေရတာလဲ။ အေးလေ သူ့မှာ ကူညီမယ့်လူမရှိလို့ နေမှာပေါ့။

သူမ တံခါးပြန်ပိတ်ထားပြီးမှ လင်းတာရာဆီ ဝင်ခဲ့သည်။

“လင်းတာရာ... မမ အဖော်လာလုပ်ပေးတာ။ တာရာအဖေ ပြန်လာရင်တော့ မမပြန်မှာ”

“ကျေးဇူးပါ မမ၊ သမီးက ဖေဖေတို့နောက် လိုက်သွားချင်တာ။ မောင်လေးကိုလည်း စိတ်မချဘူး။ ဖေဖေကိုလည်း စိတ်မချဘူး”

ကလေးက သူ့အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေရာမှ ထထိုင်ကြိုဆိုရင်း မျက်ရည်များ စီးကျနေခဲ့လျှင် လွမ်းမိုခါး ရင်ထဲနှင့်ရသည်။

“သမီးဖေဖေက စိစဉ်တတ်ပါတယ်ကွယ်။ စိတ်မပူနဲ့နော်. ကဲ... အိပ် အိပ် မမ စောင့်ပေးမယ်”

“မမလည်း အိပ်ပေါ့။ တာရာခုတင်က အကျယ်ကြီးပဲ။ အောင်လေးပါ အိပ်တာလေ၊ လာပါ မမ”

တစ်နေ့က နတ်တော်ရင်က ဆံပင်ညှပ်ရာ ခြောက်ခု ခေါင်းလျော်ပေးရနှင့်မို့ သူမ ပင်ပန်းနေတာလည်း အမှန်။ လွမ်းမို့ ဟန်မဆောင်နိုင်။

“အေးကွယ် ... ဒါဆိုလည်း မမ တာရာအနားမှာ ခဏအိပ်လိုက်မယ်နော်”

“အိပ်ပါ မမ၊ ဒီခုတင်က ကျယ်ပါတယ်။ မေမေ ရှိတုန်းက မေမေပါ အတူအိပ်တာလေ”

“ဪ”

ခုတင်ကလည်း မိသားစုခုတင်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လည်း အရမ်းပင်ပန်းနေသည်မို့ လွမ်းမို့ တာရာအနားမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားမိခဲ့ပါသည်။

“ဟင်”

သူမက အအိပ်ကြီးတတ်သူမို့ နိုးသူမရှိလျှင် အတိုင်း အဆမရှိ အိပ်တတ်သူပါ။

ယခု သူမနိုးတော့ မိုးစင်စင်လင်းနေချေပြီ။

“ဟာ”

သူမရဲ့အေးမှာ လင်းတာရာလည်းမရှိ။ ဦးလင်းခိုက်ကို ခုတင်စွန်းမှာတွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွမ်းမို့ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

တကယ့်ကို ကမ္ဘာကြီးထဲ အောက်ဆီဂျင်တွေ ပြတ်တောက်သွားသလိုပါပဲ။ အသက်ရှူတွေရပ်မတတ်။

ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီပုံစံကြီးဖြစ်နေတာလဲ။ ဟိုကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှစ်တောင်လောက် ခြားနေပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တစ်အိပ်ရာထဲ အတူရှိနေတာ။

ကိုယ့်ပုံစံကလည်း ဖရိုဖရဲ။ ခါတိုင်းလည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်တတ်ပေမယ့် သည်တစ်ခါ ဖရိုဖရဲက ရိုးရိုးလား။ ဆန်းဆန်းလား။

ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်မိရင်း လွမ်းမို့တစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီး ကမ္ဘာပျက်နေတုန်း လင်းတာရာ သန့်စင်ခန်းမှ ထွက်လာ၏။

“ဟော မမ နိုးပြီလား။ သမီးတော့ အိပ်ရေးဝပြီ။ ယခု ပေပေပြန်လာတယ်။ မောင်လေးကို ဆေးခန်းပြုပြီး ပြန်ခေါ်

၁၆၄

ကြယ်စင်ပုဒ်

လာခဲ့ပေမယ့် မောင်လေးက မေမေ့ကိုပဲ လွမ်းနေ၊ တနေ့တိုင်း
ဖေဖေ မေမေ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

လွမ်းမို့ နားထဲမှာ လေတဟူးဟူးထွက်နေရသည်။

လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဘာတွေဖြစ်သေး
လဲ။

ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတောင် ဒီမှာ တစ်ညလုံးနေခဲ့၊ အိပ်
မိသည့်အဖြစ်က လွမ်းမို့အတွက် အမည်းစက်ကြီးပါ။

အသွားမတော်တစ်လွမ်းလား။

ဓားခုတ်ရာလက်ဝင်လျှိုမိတာလား။

ဒါမှမဟုတ် ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်လား။

လွမ်းမို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေနှင့် ရွှဲလာပြီး စိုးရိမ်
သောကကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လာမိပါသည်။

“ငါ့ကို ဘာလို့မနှိုးတာလဲ တာရာရယ်။ ငါ့ကို ဘာလို့
မနှိုးတာလဲ”

မျက်ရည်တွေ မနိုင်ရင်ကာစီးကျလာပြီး သူမ ယူကုန်သော
သံနှင့် မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်နေတုန်း လင်းခိုက် နီးသွားသည့်
သူရပ်က မှန်ကုပ်ကုပ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

အချစ်တစ်မျိုး

၁၆၅

“ဪ... မမက သူ့ကိုမနှိုးလို့ ပြောနေတယ်။ သမီး
တံတော့ မမအိပ်ပျော်နေတာ သနားလို့ အိပ်ပါစေဆိုပြီး မနှိုးတာ
ပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း ကလေးကို ဘာပြဿနာရှာနေ
တာလဲ။ ကလေးက အလယ်မှာအိပ်တာ။ မင်းနဲ့ငါ ထိတောင်
ထိဘူး”

“ဒါပေမဲ့... ကျွန်မ ဒီတိုက်ခန်းမှာ တစ်ညလုံး အချိန်
စုန်ခဲ့ရတာ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

“ဘယ်သူကိုလဲ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပေါ့။ မမနယ်လီတို့ကိုပေါ့”

လွမ်းမို့ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ရင်ထုမနာဖြစ်နေလျှင်
သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ အဖြေတစ်ခုကို တွက်ချက်နေသည့်
နယ်။ အတန်ကြာမှ တည်ငြိမ်စွာပြော၏။

“ဒါဆို ငါ မင်းကို ဇာတ်ထပ်ပေးရမလား။ ငါ့ကြောင့်
မင်း နာမည်ပျက်ရတယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ပြောပုံကို ကြည့်ပါဦး။ လွမ်းမို့ခါး မျက်ရည်များကြားမှ
စင် ကျားမလေးလို မီးဝင်းဝင်းတောက်သွား၏။

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မထိုက်နဲ့ ကျွန်မကံ ရှိပါစေ၊ ကျွန်မ

၁၆၆ ကြယ်စင်မှူးမေ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်တယ်။ ပရဟိတစိတ်က အကန့်ပေးတယ်လို့ပဲ ခံယူလိုက်ပါတယ်”

“နောက်လည်း ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကိုမနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့တော့လို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

သူမ သူတို့အခန်းထဲမှာထွက်ကာ တံခါးဝနားသို့ရောက်သွားသည်။ လင်းတာရာကတော့ ငေးကြောင်ကျန်ခဲ့၏။ သူမ သူမနောက်မှ တလွှားလွှား လိုက်လာပြီး -

“ဟေ့ ဟေ့... ငါ မင်းကို လက်ထပ်မယ်လို့ ပရိုပိုလုပ်တယ်နော်။ ပြဿနာမရှာနဲ့။ မင်းကိုငါ လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပေမယ့် မင်းရဲ့သံသယတွေ ချေဖျက်ဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်အပြင်ရှင်ဖို့ ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံယူတယ်”

“တော်ပါပြီရှင်... တော်လိုက်ပါတော့။ ရှင် ဘာတို့ဒီလောက်တောင် ဝိန်းရတာလဲ။ ကလေးအနားမှာ ကျွန်မရှိနေရင် ရှင်တခြားသွားအိပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်လေးတောင် မသိတာ ကျွန်မ တကယ်အံ့ဩတယ်”

“ဟ... ငါတို့သားအမိသားအဖတွေ ဒီမှာပဲ အမြဲအိပ်နေကျလေ။ ကလေးလည်း အလယ်မှာရှိနေတော့ ဒီလောက် ပြဿနာတက်မယ် မထင်လို့ပေါ့”

အချစ်စာပေ ၁၆၇

“ရှင်ဟာလေ... ရှင့်မိန်းမ ပစ်သွားတာတောင် နည်းသေးတယ်”

“ဘာ”

သူ အာဠာဝကဘီလူးလို ဒေါသတွေပေါက်ကွဲဖို့ပြင်ဆင်ခိုခါး သူတိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၆)

လွမ်းမိုးခါး တံခါးခေါက်လိုက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် ပွင့်သွားသည်ကြောင့် သူမ လန့်သွား၏။ အပေါက်ဝမှာ တန်းစီနေသည့် မမနယ်လီတို့အုပ်စု။ သူတို့မျက်နှာတွေက စူးစမ်းသည့် အထက်သေးသည့်အကြည့်တွေနှင့်။

သွားပြီ။

လွမ်းမိုးခါး မျက်နှာဖြတ်အမှိုက်ခံလိုက်ရသလို ခံစားရသည်။

သောကမီးတွေပင် တဖျပ်ဖျပ်ပွင့်လျက်။

“မမနယ်လီ”

“နင့်ကို ငါတို့ တစ်ညလုံး နားစွင့်နေကြတာ”

“ကျွန်မ အရမ်းအိပ်ပျော်သွားမိတယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ အဲဒီကျူရှင်ဆရာကို တာဝန်ယူခိုင်းရမှာပေါ့”

“အစကတည်းက လွမ်းမိုးကို အကြံအစည်နဲ့ ချဉ်းကပ်ထားတာ။ ကလေးတွေနဲ့ ဗန်းပြပြီး သိမ်းပိုက်သွားတာ။ ဘယ်ရလဲ။ သင်းတာဝန်ယူပေါ့”

“အေးလေ ... သူသား နေမကောင်းတာတောင် ဆက်လက်မှတ်ရဲ့လားပဲ။ သူပြန်လာသံကြားရတာ ည (၁၂) နာရီလောက်ကတည်းက”

“ယူရင်ယူ မယူရင် ရပ်ကွက်လူကြီး သွားတိုင်မယ်”

“ရဲစခန်းတိုင်မှ ထိရောက်မှာပေါ့”

သူတို့ (၅) ယောက်၏ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အပြောတွေကြောင့် လွမ်းမိုးခါး ကြမ်းပြင်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်း နှုတ်ရည်ကျနေမိစဉ် -

ဦးလင်းခိုက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို စကားပြောခွင့်ပေးပါ”

“ပြော”

အားလုံးပင်ရှိသည့် ဆက်တီအဟောင်းတွေပေါ်မှာ နေရာယူလိုက်ကြရင်း သူ့စကားကိုနားစွင့်နေကြသည်။

“ကျွန်တော် လွမ်းမိုခါးကို လက်ထပ်ပါရစေ။ အားလုံးသဘောတူပေးပါ”

“ပြီးတာပဲလေ။ ရှင်တာဝန် ရှင်ယူတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မတို့လည်း ကျွန်မတို့ဘက်က ဘာမှ ပြဿနာလုပ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“အို ... လွမ်းမို သူ့ကို မယူချင်ပါဘူး။ လွမ်းမိုတို့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး”

လွမ်းမိုခါး မျက်ရည်လည်ချွန်နှင့် သေပြေးရှင်ပြေးတဖန် ငြင်းဆိုလျှင် သူ့ရုပ်က ပိုပြီး တင်းမာခက်ထန်သွား၏။

“ဒါဆိုလည်း ငါ့တာဝန်ကုန်ပြီ။ နောက်မှ ပြဿနာ လာမရှာနဲ့”

မမနယ်လီက လွမ်းမိုခါးကို ဖုန်းခနဲပိတ်ထုရင်း မာန်မဲသည်မှာ ကရုဏာဒေါသောနှင့်ပါ။

“ဘာမှမဖြစ်တာ သေချာလို့လား။ နင်က အိပ်လိုက်ရင် ကုလားသေ ကုလားမော။ ဆင်နင်းတောင် မသိမယ့်မိန်းမ”

လွမ်းမိုခါး နဝေတိမ်တောင်နှင့် စဉ်းစားကြည့်ရသည်။

ဘာမှမဖြစ်တာတော့ သေချာပါသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ဆိုလျှင် ဆစ်ခုခု ထူးခြားနေရမှာပေါ့။ Sex တို့ Rape တို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူမ တစ်ခုခုထူးခြားနေရမည်။

ဒီကိစ္စမျိုးဟာ ထမင်းစား၊ ရေသောက်သလိုတော့ လွယ်ကူမဟုတ်။ ပိန်းကြာဖတ်ပေါ် ရေမတင်သလို စင်းလုံးချောသွားမှာ ထည်း မဟုတ်။ တစ်ခုခုတော့ ခံစားနေရ ထူးခြားနေရမှာ။

ယခု သူမ ဘယ်လိုမှမနေပါ။ ဘာမှလည်း မအိမ်သာ ဆို့၊ သေချာပါသည်။ သူမ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါ။

အလကားနေရင်း ချော်လဲရောထိုင်သဘောမျိုးဖြင့် အချောင်ယောက်ျားမယူချင်ပါ။ လွမ်းမိုခါးရဲ့ဘဝပန်းတိုင်က တိုယ်တိုင် ဘုရင်မဖြစ်ချင်တာ။

ယောက်ျားအိမ်မှာ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ ကလေးထိန်းလုပ်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲတွင်ပင် လမ်းမဆုံးချင်။

ပြီး ကြည့်ပါဦး။ ဦးလင်းခိုက် သူမအဖြစ်က အချစ်ဆိုတာ ဝေလာဝေ။ သူကလည်း ဗရုတ်သုတ်ခနိုင်းနေသည့် သူ့အိမ်ထောင်ကို ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် အိမ်အကူမငှားဘဲ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက် သုံးချက်ပြတ်အောင် သူမကို အပိုင်ကိုင်ချင်နေတာ။ အဆုံးချင်နေတာ။

ဝေးပါသေးရဲ့။

“လွမ်းမို့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကိုလည်း မယူနိုင်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုတာများ လွယ်တာမှတ်လို့။ လွမ်းမို့ကို လမ်းဆေး ကျနေတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လို လွယ်လွယ်လေး နင်းသွားချင်တာ”

“ခုမှ ဒီကားတွေ ဘာလို့ပြောနေရသလဲ မိလွမ်းနို့၊ ငါတို့အတန်တန်သတိပေးနေတဲ့ ကြားထဲက နင်ပဲ ရှုတ်ရှုတ်ယုတ် ယုတ်တွေ သွားလုပ်နေပြီး၊ မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်ရှုတ်နှစ်ရှုတ် မဖြစ်ကောင်းဘူး”

“လွမ်းမို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမရယ်။ အခုလည်း မမနယ်လီတို့ ပုံကြီးချဲ့နေကြလို့ပါ။ ဘယ်သူမှလည်း ဘာမှသိ ကြတဲ့ကိစ္စ”

နယ်လီနှင့်လွမ်းမို့တို့ရဲ့စကား အချေအတင်မှာ ကျန်သူ များက ပရိသတ်။ လင်းခိုက်က မျက်မှောင်ကြုံကြည့်နေပြီး ဝေမာ၊ ဟေမာနှင့် မိုးနင်းဆီတို့ကတော့ သူမကို သံသယ မျက်ဝန်းများနှင့်ငေးလျက်။

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူသိသိ မသိသိ ဘူးတစ်ရာအပေါ်က သာ ပိတ်လို့ရမယ်။ လူတစ်ယောက်ပါးစပ်ပိတ်လို့မရဘူးဆိုတာ နင်လည်း သိသားနဲ့။ သူ တာဝန်ယူတုန်း ယူလိုက်စမ်းပါ။ မောင်

ဆောင်ခေါ်တုန်း ဗျာထူးလိုက်။ တော်ကြာ အောင်ကျော်ခေါ်မှ ဗျာထူးနေရရင် မလွယ်ဘူးနော်”

လွမ်းမို့ခါးကတော့ သဘောထား မပြောင်းပါ။ ကျွန် ဆစ်ယောက်လို အသုံးချချင်နေသည့် သူ့စိမ့်ကိန်းထဲလည်း စာယကံမြောက် မပါဝင်ချင်။

စားတောင်ကိုကျော်ပြီး မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်ရမည့် စိမ့် ချက်ကြီး။ ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ဆိုး၊ ဖအေကလည်း ထစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာစားနေရသည့် စကေးမျိုးနှင့်။

အရေးအကြီးဆုံးက ကိုယ်လည်းသူ့ကိုမချစ်၊ သူလည်း တို့ယုံကိုမချစ်တာပါပဲ။

တွေးကြည့်ကြပါဦး။

နွေကန္တာခရီးကြမ်းကြီးလို ဘဝသံသရာကြီးထဲမှာ အချစ် ခေါ်တဲ့ အခြောက်တိုက်ဖြတ်သန်းရမည့်ကိစ္စ။

တွေးတောင်မတွေးရဲစရာ။

လွမ်းမို့ခါး တွင်တွင်ငြင်းနေတော့ သူကလည်း မာနကြီး ခါးသည်။ ခပ်ထန်ထန် မျက်နှာပေးနှင့်။

“ကောင်းပြီလေ ... ကိုယ် အနေအထိုင်မတတ်မို့ ခို ခိုကောင်းဖခင်သားသမီးပီသစွာနဲ့ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်လာယူ

၁၄၄ ကြယ်စင်ပျားဝေ

တာ။ သူကမှ ခါးခါးသီးသီးနေတော့ ကျွန်တော့်တာဝန်ကုန်ပါပြီ။
ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်သွားလျှင် အားလုံးပင် လွမ်းမိုခါးစို
ဝိုင်းပြီးအပြစ်တင်ကြ၏။

“နင် ဘယ်လိုလိုပင်လိုက်တာလဲ လွမ်းမိုခါး။ နင် ဘယ်
မျက်နှာနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေဦးမှာလဲ။ ဒီမျက်နှာနဲ့ ဒီမျက်နှာ
အမြဲမြင်နေမှာလည်း ထည့်တွက်ဦး”

“အေးလေ ... သူက အူကြောင်ကြောင်လုပ်တော့
ဟိုက အရူးကွက်နင်းသွားတာပေါ့”

“ကဲပါ မမတို့ရယ် ... လွမ်းမို ကိုယ်ပြဿနာ ကိုယ်
ကြည့်ရှင်းပါမယ်”

“ဘာလဲ ... နင်က ဘုန်းထွဋ်ရှားကို ရွေးချယ်မှာလား
ယောက်ျားဆိုတာ အူတိုမျိုးနော်။ နင့်ဒီကိစ္စကို အနံ့ရတာနဲ့ ဟိုက
ပေါက်ကွဲမှာ”

“နင်ဟယ် လှေခုံနစ်ဖက်မနင်းချင်စမ်းပါနဲ့။ ဦးလင်းဆိုက်
ကိုပဲ စဉ်းစားလိုက်ပါတော့။ သူလည်းမဆိုးပါဘူး။ တိုက်ခန်းနဲ့
ကားနဲ့ ဝင်ငွေကလည်း တစ်လကို သိန်း ဆယ်ကဏန်းအထိ
ရပါတယ်”

“တော်ကြပါတော့ရှင် ... လွမ်းမို ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်

အချစ်တစ္ဆေ ၁၄၅

မကူးပါဘူး။ ဒီအလှပြင်ပညာ၊ ဆံပင်၊ မိတ်ကပ်ပညာကို ကျွမ်း
ကျင်အောင်သင်ယူပြီးရင် ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန် ဆိုင်ဖွင့်။ မေမေနဲ့
အေးအေးချမ်းချမ်းလေး နေသွားချင်တယ်”

“ယောက်ျားမယူတော့ဘူးလား”

“မယူဘူး၊ အပျိုကြီးလုပ်မှာ”

“တော်စမ်း ... အရူးစကားတွေ။ ကဲ ... ပြင်ကြ ဆင်
ကြ။ လောလောဆယ် ဆိုင်ထွက်ကြဦးမယ်”

မမနယ်လီ နှိုးဆော်လိုက်မှ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး ဆိုင်သို့
သွားကြရသည်။

လွမ်းမိုခါး ရင်ထဲမှာ လေးနေတာတော့အမှန်။

ကဲ... သူတို့မပါဘဲ ငါ့ဘဝကို ငါ ဘယ်လိုလျှောက်လှမ်း
လဲ။ ရန်ကုန်မြို့လို ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသည့် မြို့တော်ကြီးထဲမှာ
မိမိကိုယ်ကို အစွန်းအထင်းမရှိအောင် မနည်းနေရသည့်ကြား
ထဲ။

ယခုဆို မမနယ်လီတို့နှင့် နေရမှာလည်း စိတ်မသန့်
တော့ပါ။ အဆိုးဆုံးက ဦးလင်းခိုက် တိုက်ခန်းနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်နေရလို့ပါပဲ။

သူက တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း သူမကို အနိုင်ယူ
ဇီဝိတကျဉ်းမှာပါ။

ဘုန်းထွဋ်ရှားကိုရော ဘယ်လိုရှောင်ရမလဲ။ လောလော
ဆယ်တော့ သူ ရောက်မလာ။ မနေ့က ဦးလင်းခိုက်အခန်းထဲ
ကလေးသွားစောင့်ပေးတာ မကျေနပ်လို့ ဖြစ်မည်။

ဒါတောင် တစ်ညလုံး အဲဒီအခန်းထဲမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့တာ
ဆီလို့ သိများသိလျှင် -

သူမအဖြစ်က ဘယ်လောက်ပင်ဖြူစင်ခဲ့ပါတယ် ပြော
ပြော ဘယ်သူက ယုံမှာတဲ့လဲ။

လူတွင်မပါပေမယ့် နွားကျားဆွဲခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူမ
အတွက်စိတ်မပိုက်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်ဘဝကို လမ်းဘေးကျနေတဲ့ ဇနီး

အခန်း (၁၇)

တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လေး
လေးလံလံ။

လင်းခိုက်နှင့် ဘုန်းထွဋ်ရှား။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူမဘဝအတွက် ဆူးညှော်
ခလုတ်တွေပါပဲ။

အချစ်နှင့်ကင်းစိမ်းသည့် လွမ်းမိုအတွက် ယောက်ျား
ဆိုတာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ သတ္တဝါတွေ။ သူမအတွက် ကြည်နူး
ချမ်းမြေ့မှုတွေ မပေးဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာတွေသာ ပေးသည့်
တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ စိတ်ဒုက္ခပေးနေကြသူတွေပါ။

၁၇၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တစ်ပွင့်လို့ လွယ်လွယ်နှင့် သူ့ခြေထောက်အောက် ချခင်းမသေနိုင်။

အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေထိုင်သွားရမည်။ ညအစောင့်သည့်အခါမှာတော့ လွမ်းမိုခါး အဖြေထွက်ခဲ့ပြီ။ အဖြေထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

အန်တီလူရဲ့ဆိုင်မှာ ဘော်ဒါလိုမျိုးနေသည့် မိန်းကလေး (၅) ယောက်ရှိသည့်အနက် တစ်ယောက်အလုပ်ထွက်သွားခဲ့ပြီး မဟုတ်ပါလား။

သည်တော့ သူမ အဲဒီနေရာမှာ အစားဝင်ရမည်။ မမနယ်လီတို့အားလုံး ပြန်ဖို့စိုင်းပြင်နေချိန်မှာလည်း လွမ်းမိုခါး၊ အန်တီလူကို အရေးဆိုလိုက်ပါသည်။

“အန်တီလူ ... ပြန်သွားတဲ့မလယ်နေရာမှာ သမီးနေရစေ”

“ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... နယ်လီတို့နဲ့ မတည့်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီလူ၊ လွမ်းမိုမှာ ပြဿနာတွေရှိလို့ပါ။ ဒီမှာပဲ ခဏလောက် နေပါရစေနော်။ နောက်အဆောင်တစ်ခုခု ရွှေ့နေပေးပါ့မယ်”

“အန်တီက မထားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

အချစ်တစ်လွှဲ ၁၇၉

ဒီမှာက သင်တန်းသူအသစ်တွေကို ထားမှာလေ။ ဒီလိုလုပ်ထွမ်းမိုကို အန်တီလူရဲ့သူငယ်ချင်းအဆောင်မှာ ထားပေးမယ်။ ဆိုင်နဲ့လည်း မဝေးပါဘူး။ ကားတစ်ဆင့်ပဲစီးရမှာ။ နှစ်မှတ်တိုင် သုံးမှတ်တိုင် လောက်ပဲ စီးရမှာ”

“ဒါဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ် အန်တီလူ။ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ်အေ၊ ဒီနေ့တော့ ပြန်လို့ဖြစ်သေးတယ် ဖောက်လား။ မနက်ဖြန်မှ တစ်ခါတည်း အထုပ်အပိုးပါယူခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလူ”

သည်လိုနဲ့ လွမ်းမိုခါး တိုက်ခန်းသို့ပြန်လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ခင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်။

ဦးလင်းခိုက် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတွေများ လုပ်နေမလား။ သောက်နားတွေက ကျားနဲ့အတူတူပဲ။ သူတို့နဲ့ သွားပတ်သက်မိရင် မလွယ်ဘူး။

သူမကို အရပ်တစ်ရပ်လို့ နမ်းသွားတာလည်း လုံးဝမကျေနပ်။ ဒါ လူကို တန်ဖိုးမထားတာ။

အချိန်က ည (၈) နာရီကျော်နေပြီမို့ သူ ပြန်မရောက်

၁၈၀ ကြယ်စင်များ

လောက်သေး။ လွမ်းမိုခါး မမနယ်လီတို့အုပ်စုရဲ့ နောက်ဆုံး
တိတ်တိတ်လေး လိုက်ခဲ့ရသည်။

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ တော်တော်နှင့် မရေဖြစ်နေတော့
သူမတို့အားလုံး တိုက်ခန်းရှေ့မှာ တစ်ပြိုင်လုံး။

“အမေ”

သူတို့တိုက်ခန်းပွင့်လာတော့ လွမ်းမိုခါး တစ္ဆေ တစ်
ကောင်ကို မြင်ရတော့မလို လန့်အော်မိ၏။

တကယ်လည်း သူပါပဲ။ ဦးလင်းမိုက်။

သူ့ရှုပ်က ဂျပန်ထန်တင်းနေပြီး ကိုယ့်ရှုပ်ချောချောကို
အားမနာ။ သရောင်ကို ပင်လယ်အသေကြီးနဲ့ မျှားနေလိုက်တာ။
စကေးက ကိုယ့်မိန်းမ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ စိတ်ဆိုးနေ
သည့်ပုံ။

“နောက်ကျလိုက်တာ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ဒီမှာ
အငယ်ကောင်ပြန်ရောက်နေပြီ”

“အင်... အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူ့အမေ
ပါမလာဘူးလား”

“သူ့အမေက နောက်ယောက်ျားနဲ့ပါ။ ကိုယ်နဲ့အရှင်း
ကြီး”

အချစ်တစ္ဆေ ၁၈၁

“တကယ်တော့တစ်ကြိမ်ပဲ။ သပ္ပာယ်အူနဲ့ စာဘူးတောင်း
ဆိုက်က လက်မြှောက်ရမယ်”

“ဒါဆိုလည်း သေချာရှင်းလိုက်မယ်လေ။ ကွာရှင်း
ထက်မှတ်ပြရင် ရမလား”

“ဒုက္ခပါပဲ။ ရှင် ဆွေးနွေးတာ စည်းတွေ ဘောင်တွေ
ကျော်နေတယ်။ တော်ပြီ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ပြောပြီး လွမ်းမိုခါး အခန်းထဲသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်
ထားခဲ့ရသည်။

အပျက် အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်တော့မှာပဲ။ ဘယ်
ထို အူကြောင်ကြားနဲ့ တွေ့နေရတယ် မသိပါဘူး။ ငါ အမြန်ဆုံး
ပြောင်းပြေးမှပါ။

မဟုတ်ရင် တိုင်တန်းနစ်သဘောနစ်တာထက် ဆိုးမယ်။

ဘယ်လိုမှ ရင်ခုန်လို့မရတဲ့အချစ်တစ္ဆေကြီး။

အခန်း (၁၈)

ကံကောင်းထောက်မစွာနှင့်ပင် လွမ်းမိုခါး အန်တီလူရဲ့ သူငယ်ချင်း အန်တီမွန်ရဲ့အဆောင်မှာ နေခွင့်ရခဲ့သည်။

အန်တီမွန်အဆောင်က နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးဖြစ်ပြီး အဆောင်သူတွေကတော့ ခပ်များများ။ တစ်ခန်းမှာ နှစ်ယောက် နေရသည်။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ။

ရေချိုးတော့လည်း အလှအယက်၊ စားတာတော့ အပြင် မှ တစ်ခုခုဝယ်သွားပြီး စားသောက်ရသည်။ ချက်စားခွင့်မရှိ။

နောက်ထပ် ၃-၄ လလောက် သင်လိုက်ရင် သူတတ်ကျွမ်းသွားမှာပါ။ ဆိုင်ခွဲနိုင်မှာပါ။

၃-၄ ရက်အထိတော့ လွမ်းမိုခါး အနှောင့်အယှက်ကင်း ဖြစ်ပင် ဘဝကို ဆက်လက်ချီတက်ခွင့်ရနေသည်။

ဦးလင်းခိုက်ရော၊ ဘုန်းထွဋ်ရှားပါ ပေါ်မလာ။ အင်းလေ ဆောက်ဖူးတွေဆိုတာလည်း တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်မေ့ချင်တတ် ကြတဲ့အမျိုး။

အိုင်တွေရင် ခြေဆေးဖို့ ချောင်းနေတတ်ကြတာပါ။

သည်လိုပဲ လွမ်းမိုခါး အဆောင်ပြန်လိုက်၊ ဆိုင်သွား ထိုက်နှင့် သံသရာလည်နေတုန်း (၅) ရက်မြောက်မှာတော့ ဦးလင်းသည်နှင့် အဆောင်ရှေ့ရောက်လာကြတာ ဦးလင်းခိုက်နှင့် ဒီသားစုပါ။

ကားတစ်စီးနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ပုံကြည့်ရတာလည်း ချင်ချင်လန်းလန်း။ ဒီစိုင်းတွေကလည်း နိုင်ငံခြားရောက်နေသည့် နယ်။

ဘုရားရေ ... သူပြောသည့် ချောင်းသာခရီးဆိုတာ လား။ ဒီလူတော့ ရှုံးနေပါပြီ။ သူမ ကိုယ့်အခန်းအောက်ထပ် ပြတင်းမှ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနေတုန်း -

သူရော ကလေး (၂) ယောက်ပါ အဆောင်ထဲသို့ဝင်လာ ကြပြီး အန်တီမွန်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော။

သူဟာ တော်တော်ပဲ မိတ္တမလဋီကာကျမ်းကျေသူလား။
အန်တီမွန်နှင့်လည်း ငယ်မွေးချင်းစားတွေနယ်။

အန်တီမွန်ကပင် သူမကို လှမ်းအော်ခေါ်လို့။

“သမီးရေ၊ ဒီမှာ ဆရာဦးလင်းခိုက်လာတယ်။ ချောင်း
သာသွားဖို့ လာခေါ်တာဆို၊ ကြုံပြောထားရင် အန်တီမွန်လည်း
လိုက်ပါတယ်ကွယ်။ ပင်လယ်ရေစိမ်းလိုက်ရင် အသက်ရှည်တယ်
ကွဲ့။ ပင်လယ်လေကလည်း အဆုပ်အားကောင်းစေတာပဲ။ ဆား
ငန်နဲ့လေး တသင်းသင်းနဲ့လေ”

“လိုက်ခဲ့ပါလား အန်တီမွန်။ ကားက အချောင်ကြီးပါ။
အထုပ်သွားပြင်လေ။ ကျွန်တော် စောင့်ပါမယ်”

“အမယ်လေး မင်းတို့ကြားထဲ သာသနာဝင်ပြီး မဖျက်
ပါရစေနဲ့ကွယ်။ ကဲ ကဲ ... သမီးပြင်လေ”

သူက ဘယ်လိုပြောလို့ အန်တီမွန်က အတင်းထည့်နေ
သည်မသိ။

“သမီးလိုက်လို့ မရပါဘူး အန်တီ။ ဒီရက်ပိုင်းတွေထဲ
ဆိုင်မှာ လူအရမ်းကျနေလို့ပါ”

“ဪ... အဲဒါက ကိုယ် လှမ်းပြောလိုက်ပါမယ်ကွာ”

“မဖြစ်ဘူး မေမေမှာလည်း အကြွေးတွေနဲ့၊ ကျွန်

တွေရှာရမယ်”

“ဒါများကွာ... ပြဿနာလုပ်လို့၊ ကိုယ်ရှင်းပေးမှာပေါ့။
ထဲ ... လာပါ သားတို့ သမီးတို့ မမကိုခေါ်ကြလေ”

“လာပါ မမ ... လိုက်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေက မမ မလိုက်ရင်
သားတို့ကိုလည်း မပို့တော့ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ သမီးတို့ ချောင်းသာကို
အရမ်းသွားချင်ပါတယ် မမ။ မမလိုက်ပို့ပေးပါနော်”

ကလေးနှစ်ယောက်က သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်
စီ ဆွဲကိုင်ပြီး အတင်းပူဆာနေကြလျှင် လွမ်းမိုခါး ဇောချွေးတွေ
ပြန်လာရ၏။

အလိုလိုက်လို့ကတော့ ငါ့ဘဝ သွားမှာပဲ။ မစွန်းရင်
မည်းရုံတော့မည်၊ ကန်စွန်းခင်းလည်း ငြိတော့မည်၊ သည်အချစ်
မရွှေ့ကြီးနှင့်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်လိုမှ လိုက်လို့မဖြစ်လို့ပါ။
... သင့်လည်း မသင့်တော်ပါဘူး။ ကျွန်မကို လူတွေ တစ်မျိုးထင်
... အပျိုစင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရှင်တို့မိသားစုနဲ့အတူ လိုက်
... ရင်”

“ဒါဆို အဖော်ခေါ်လေ။ လွမ်းဆိုရဲ့သူငယ်ချင်း တစ်

၁၀၆ ကြယ်စင်များ

ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပေါ့။ မလိုက်လို့ကတော့ မရဘူး။ ကိုယ် အတင်းဆွဲခေါ်မှာ။ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ် လုံးဝမနိုင်ဘူး။ ကိုယ်က ယိမ်းနွဲ့ပါးစားလိုပဲ။ ထုတ်ပြီးရင်ခုတ်ကိုခုတ်ရမှ။ ကိုယ် အလုပ်တွေ ရှုပ်တာလည်း မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ မနည်း ရှင်းခဲ့ရတာ”

သူမကို ပြန်ပေးဆွဲတော့မလို ပြောနေတာကြောင့် လွှမ်းမိုးခါး စိတ်အနှောင့်အယှက်ကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။ သူမ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမလဲ။

“နေဦး ... ကျွန်မ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖုန်းခေါ် လိုက်ဦးမယ်”

“ရအောင်ခေါ်၊ မရလည်း လိုက်ရမှာနော်။ ကိုယ်တို့ ကားပေါ်က သွားစောင့်နေမယ်။ ဒါပဲ”

အမယ်လေး နိုင်စားနေလိုက်တာ။ သူ့သမီးလေးကျနေတာပဲ။ လွမ်းမိုးခါး အခြေအနေတွေကို ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းတတ်။

ဦးလင်းဆိုက်ဟာ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေသူ။ သူမ နွဲ့ထံ အရင်ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“နွဲ့ဦးရေ ... အရေးတော်ပုံလား အရေးအခင်းလား တော့ မသိဘူး ... ပေါ်ပြီ။ ငါ့ကို ကယ်ပါဦး”

အချစ်စာပေ ၁၀၇

“ဘာလဲ ... မိုးမီးလောင်တာလား၊ ခေါင်းမီးလောင်တာလား”

“ခေါင်းမီးလောင်တာထက် ဆိုးတယ်ဟေ့။ ငါ့ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ လာခေါ်နေလိုက်တာ။ တကယ် ... တကယ် လူသတ်ချင်စိတ်ကို ပေါက်တယ်။ အဲဒါ နင်လိုက်ခဲ့ဟယ်၊ နင်ပဲ လိုက်ချင်တယ်ဆို”

“ဘုရားရေ ချက်ချင်းကြီးလား။ ဆိုင်မှာ လူကျနေတာ နင်လည်းသိသားနဲ့”

“ဒုက္ခပဲ။ ခုနေ ငါ အတောင်ပေါက်ပြီး အဆောင်ခေါင်မိုးတနေ ဖောက်ထွက်သွားချင်တယ်။ သူက အဆောင်ရှေ့မှာ စားနဲ့ အပိုင်စောင့်နေတာဟ”

“ဒီလူလည်း ရူးနေသလားမသိဘူး။ သူ့ရည်းစားလည်း ဧတုတ်ဘဲနဲ့ နင့်ကိုများ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း”

“ရည်းစားဆိုတော့ရော လိုက်စရာလား။ ခုခေတ် ဗရုတ်သုတ်ခအတွဲတွေမှာ ငါမပါဘူး။ ဗာလင်တိုင်းဒေးတစ်နေ့ထဲ အချစ်နုလန်ထပြီး လူမဆန်ကြတဲ့ အချစ်တွေထဲ ငါမပါဘူး”

“မပါဘူးသာ ပြောနေ၊ သူ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တာနဲ့ နင် ထိုက်ရတော့မယ် မဟုတ်လား။ ဘာလိုင်းကြီးဟယ်။ ရအောင်ငြင်း

၁၁၈ ကြယ်စင်များ

...လူပါးဝလို့။ တော်ရုံစကေး မဟုတ်ဘူး။ ရူးချက်က”

“ကလေးနှစ်ယောက်က ပိုဆိုးနေတာဟာ။ သူက ငါပါမှ ကလေးတွေကို လိုက်ပို့ပေးမှာဆိုလို့ ကလေးတွေခမျာ ဝိုတော့ မလို့၊ ရယ်တော့မလို့ရုပ်လေးတွေနဲ့”

“လုံးဝ မသနားလိုက်နဲ့နော်။ နင် သနားလိုက်ရင် သွား ပြီး၊ မြွေအမျှခံရတာထက် ဆိုးပြီ”

“အေးလေ ... ဒါကြောင့် နင့်ကို အဖော်ခေါ်နေတာ ပေါ့”

“နေဦး ... နင် ဘုန်းထွဋ်ရှားဆီ ဆက်ကြည့်ပါလား”

“အရေးထဲ ဘာဆိုင်လို့လဲဟာ။ ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုတာ နဲ့ စမွာနဂိုက နွားမကြီး ပေါင်ကျိုးဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ”

“နေဦး ... ငါ လှမ်းမေးကြည့်မယ်။ သူ တစ်ခု ကူညီနိုင်မှာပေါ့”

နေဦး ဖုန်းချသွားပြီး (၁၀) မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ဖုန်းပြန်ခေါ် လေ၏။ လမ်းဘေးကားပေါ်မှာတော့ သားအဖ (၃) ယောက်ထိုင် တမျှော်မျှော်။

ဦးလင်းခိုက်လုပ်ပုံ အချိုးမပြေပေမယ့် ကလေးတွေအနေ ဘေးစာခံဖြစ်နေရရှာ၏။

အချစ်တစ်ရွှေ ၁၈၉

“လှမ်းမိုရေ ... စိတ်အေးတော့။ ဘုန်းထွဋ်ရှားက သူ ဒိန်းမလို့ဝတ်ပြီး အဖော်လိုက်ခဲ့မယ်တဲ့။ နာရီဝက်စောင့်”

“ဟယ် ... တူပါ့မလား၊ တော်ကြာ”

“ဘာလို့မတူရမလဲ။ ဒိန်းဒေါင်တို့၊ ကုသိုလ်တို့၊ မိုးဒီတို့ ဆောင် မိန်းမနဲ့တူသေးတာပဲ”

“မိန်းမနဲ့မတူပါဘူး။ အခြောက်တွေနဲ့တူတာပါ”

“နေတိုးတို့၊ ညီနန္ဒတို့တော့ တူသားပဲ”

“အေး ... ချဟယ်၊ ဒါထက် သူတို့က ကားထွက်ချင်လှ ပြီ”

“ရတယ်၊ သူလိုက်လာလိမ့်မယ်။ လမ်းမှာ မိလိမ့်မယ်”

“ငါ သူ့ကို မှတ်မိပါ့မလားဟယ်”

“နင် မမှတ်မိလည်း သူ မှတ်မိလိမ့်မယ်။ စိတ်ချ လက် ချသာ လိုက်သွားပေတော့”

“ငါ ရင်တွေလေးလိုက်တာ”

“လေးမှာပေါ့၊ နင့်ဆိုဒ်က အင်တာနေရှင်နယ်မီတာပဲ။ ဆိုဒ်ကီး ဂိုက်ကီး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်အေးသွားပြီ၊ သူ့ကို ကျေးဇူးကုသလို့ ပြောပေးနော်”

၁၉၀ နို့ ကြယ်စင်ပျံ့စေ

“ကိုယ့်တာသာ ချောင်းသာကျမှပြောကြပေတော့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ တော်ကြာ ဦးလင်းခိုက်နဲ့မညားဘဲ လူနဲ့ ညားနေဦးမယ်”

“ပြောပုံကြီးကလည်း အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက်နဲ့ ဒဲ့ကြီးပါလား”

“ဒဲ့ပဲဟေ့၊ နင်သာ ငါးရဲ့နှစ်ကောင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖမ်းပြီး အတွတ်ခံနေရဦးမယ်။ ငါးတွတ်ခံရလည်း မစားသာဘူးနော် မိန်းမ”

“ပြောရှာတယ် ... ကိုမင်းသွင်ကြီးက”

“ဟား ဟား ဟား”

ခုမှ ရယ်နိုင် မောနိုင်ပြီး လွမ်းမိုခါး သင့်တော်တော် အဝတ်နှစ်စုံ သုံးစုံလောက် ကပျာကယာ ကောက်ထည့်လိုက်ရသည်။ ကျောပိုးအိတ်လေးလွယ်ပြီး သူမထွက်လာတော့ သားအိမ် (၃) ယောက်လုံး အဆောင်ညှော်ခန်းထဲထိ လာကြိုနေကြလေ၏။

သူ့ကိုမုန်းပေမယ့် ကလေးတွေကို သနားမိတာကြောင့် လွမ်းမို အီလည်လည်နှင့်ပင် ကားပေါ်သို့ပါသွားရသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က ကားနောက်ထဲမှာစီးပြီး သူမသွားမှာ စီးရသည်။ ရန်လုပ်ခွင့်ရတာပေါ့။

အချစ်တစ်လွှဲ ၁၉၁

“ရှင် လုပ်ပုံ၊ ကိုင်ပုံ တစ်စက်မှ အချိုးမပြေဘူး”

“ဆောရီး”

“ရမလားရှင်၊ အပျိုတစ်ယောက်ကို ရှင့်မိသားစုနဲ့ ချောင်းသာခေါ်တော့ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ခြေသိက္ခာတွေ မြောင်းထဲ ဆောက်ကုန်ပြီပေါ့”

“မင်းကို အဖော်ခေါ်လို့ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဘာလဲ ... ရှင်က မဖြစ်နိုင်ဘူးမှတ်လို့လား။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နောက်က လိုက်လာလိမ့်မယ်”

“ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“မိန်းမပေါ့ရှင်၊ ရှင်နော်”

“မိန်းမဆို ရတယ်။ ငါ မင်းကို တကယ်ကိုလိုအပ်လို့ ခိုခိုသားသားခေါ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပေးပါ။ ဟိုကျရင် မင်း သူငယ်ချင်းနဲ့ မင်းက တစ်ခန်းနေပေါ့။ ငါတို့သားအဖတွေက တစ်ခန်း”

“အင်”

လွမ်းမိုခါး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့။ သူမသည် အတွေးတစ်ခါမှ မဝင်ဘူးဘဲ၊ ပြဿနာက နောက်တစ်မျိုးတက်ပြန်ပြီ။

၁၉၂ ကြယ်စင်များဝေ

နွေဦးပြောသည့် ငါးရံနှစ်ကောင်ဆိုတာကို သွားတွေ့
လိုက်၏။

“ခန်းမလိုမျိုး အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အတူစုအိပ်တာမျိုး
မကောင်းဘူးလား။ ရှင်က ဟိုတယ်မှာ တည်းမှာလား။ ဘန်ကလူ
မှာလား။”

“အဆင်ပြေသလိုပေါ့။ ငါ ကြိုပြီးချိတ်မထားမိဘူး။”

“နေရာမရရင် ဒုက္ခပဲ”

“မပူပါနဲ့၊ ချောင်းသာမှာလည်း ငါ့တပည့်တွေ နှိုင်း
တယ်။ တည်းခိုခန်းတွေလည်း အများကြီး။ ပျော်ပျော်နေစမ်း
ကွာ။ မင်းလည်း တစ်ခါမှ ချောင်းသာမရောက်ဖူးဘူး မဟုတ်
လား။”

လွမ်းမိုးခါး ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ရန်ကုန်၊ ပုသိမ်
ချောင်းသာခရီး၏ လှပဆန်းပြားမှုတွေကို ငေးမောရင်း ရှေ့ခရီးထဲ
ဘယ်လိုဆက်ရပါ့ဟု ရင်ပူနေမိသည်။

ဘုန်းထွဋ်ရှား ဘယ်လိုပုံစံနှင့်လိုက်လာမှာလဲဟုတွေးပြီး
လမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရသည်မှာလည်း အခါခါ။

အခန်း (၁၉)

ပုသိမ်မြို့အထွက်က ထမင်းဆိုင်မှာ သူတို့ကားနားကြ
သည်။ နေ့လယ်စာ စားကြမည်။ လွမ်းမိုးခါး နောက်ဘက်သို့
ဆည်တဆန့်ဆန့်။

“လာလေ ... အာလဲ သူငယ်ချင်းလိုက်မလာမှာမို့လို့
ထား။ ဖုန်းဆက်ထားတယ် မဟုတ်လား။ လာမှာပေါ့”

လင်းခိုက် သူမလက်ကို လာဆွဲခေါ်သဖြင့် လွမ်းမိုးခါး
ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။ ဆိုင်က အဆင့်အတန်းရှိရှိနှင့် သပ်သပ်
ချပ်ချပ်။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့ပုံစံက တကယ့်မိသားစု
လေးနယ်။

၁၉၄ ကြယ်စင်များ

“မေမေပါလာရင် ကောင်းမှာ။ မေမေ သနားပါတယ်”
သားငယ်လေး မွေးတာရာ၏ ရင်တွင်းဖြစ်စကားကြောင့်
ဦးလင်းခိုက်၏ အပျော်မျက်နှာကြီး ပြသွားတာ မြင်လို့ပင်
မကောင်း။

“သားနော် ... ဖေဖေမကြိုက်တာမပြောနဲ့လို့ မှာထား
တာ မေ့သွားပြီလား။ အပျော်ခရီးက ပျော်စရာမကောင်းဘဲ
ဖြစ်သွားမယ်”

“ဆောရီးပါ ဖေဖေ။ မောင်လေးက မသိလို့ပြောလိုက်
တာပါ။ သမီး ဆုံးမပါမယ်”

ပျော်ရွှင်မှုလေး ပျက်သွားပြီး ကလေးတွေမျက်နှာ ညှိုး
သွားကြသည်ကြောင့် လွမ်းမိုခါး မနေသာတော့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကလေးတွေကိုတော့ သူမ စေတနာရှိပါသည်။

“ဆရာ ... ကလေးက ကလေးမို့ သူ့ခံစားချက်အတိုင်း
ပြောတာ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရတာလဲ။ ကလေးကို ကလေးဆီ
နားလည်ပေးပေါ့”

“မင်းက ဘာလူမိုက်အားပေးလုပ်နေတာလဲ။ ငါ သူတို့
ကို အထပ်ထပ်ရှင်းပြပြီးသား။ သစ္စာမရှိတဲ့၊ အိမ်ထောင်ရေးသစ္စာ
ဖောက်မတစ်ယောက်ကို သူတို့ ဘာမှလွမ်းနေစရာမလိုဘူး”

အချစ်စာပေ ၁၉၅

အလကားမိန်းမ၊ သားမှန်း၊ သမီးမှန်း လင်မှန်းမသိတဲ့ ခြေဆွေးမ”

“ရှင် တစ်ဖက်သားကို ဒီလောက်ထိ ပြောစရာမလိုပါ
ဘူး။ ရှင့်ဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်တွေလည်း ရှိလို့နေမှာပေါ့”

“ဘာ ... မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုစေဖန်လိုက်တယ်။ တော်
ပြီး ... တော်ပြီ။ ဒီခရီးကို ရှေ့ဆက်သွားနေလည်း ပျော်စရာ
အကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြန်မယ်”

သူ့စိတ်ဆိုးပြီး ထမင်းပွဲမှ ထလိုက်လျှင် ထမင်း။ ဟင်း
များ လာဖို့သည့် စားပွဲထိုးလေးများပင် ကြောင်အမ်းအမ်း။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း ချောင်းသာမသွားရတော့
သူတို့ပြီး အသံထွက်ငိုကျွေးကြသဖြင့် သူတို့ဝိုင်းက စီခနဲ ညံသွား
၏။ လွမ်းမိုခါး အရည်အချင်းတွေ သုံးရပါလေသည်။

“တိတ် တိတ် ... ကလေးတို့ သွားရမှာပေါ့။ မမ
သွားရအောင် ပြောပေးမယ်နော်။ သူ မလိုက်ချင်လည်း ကျန်ခဲ့ပါ
အဲဒါ မမတို့ လိုင်းကားနဲ့ဆက်သွားကြမယ်နော် ... တိတ် တိတ်”

“ဒီမှာ ဆရာ ... ရှင့်မှာ နှလုံးသားရောရှိရဲ့လား။
ဒီကလေးလေးတွေဟာ ရှင့်ရင်သွေးတွေ ဆိုတာရော သတိထားမိ
သေးရဲ့လား။ ကလေးတွေရဲ့ နှလုံးသား နှလုံးသားလေးတွေကို
ရှင့် အမှောင်ချမပစ်ချင်ပါနဲ့”

သွင် ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဆောရီး ... ငါ မှားသွားတယ်။ ကဲ ... ထိုင်ကြ၊
ဖေဖေ ဘာမှမဆူတော့ဘူးနော်။ တို့သားအဖတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နေကြသွားကြမယ်နော်”

မျက်ရည်ဥလေးတွေနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြုကြပြီး သူမတို့
အားကိုးတကြီး ကြည့်နေကြလေရာ လွမ်းမိုးခါး ရင်ထဲနှင့်ရင်ထဲ
သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမိသားစုလေး ပြန်လည်ပေါင်းစည်း
ဖြစ်အောင် သူမ ဖူးစာရေးနတ် လုပ်ပေးရပါမည်။

ကလေးတွေကိုခွဲရင်း၊ ကျွေးရင်း သူမလည်း ထမင်း
စားပြီးသည်အထိ ဘုန်းတွင်ရှား ပေါ်မလာခဲ့လျှင် လွမ်းမိုးခါးရင်ထဲ
ပူလောင်လာရသည်။

သူ ငါ့ကိုစိတ်အပြီးဆိုးသွားပြီလား။ သူလိုက်မလာရင်
ငါ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမှာလဲ။ ယခုချိန်မှာတော့ လွမ်းမိုးခါး သူတို့
ကမ္ဘာဦးသူတို့ နေနှင့်လကို မျှော်နည်း မျှော်လင့်တမ်းတနေမိ
လေသည်။

အခန်း (၂၀)

ဟိုတယ်မှာ နေရာမရပေမယ့် ဘန်ဂလိုလေးတစ်ခုမှာ
နေရာရလိုက်သည်မို့ အားလုံးပင် စိတ်ချမ်းသာသွားရသည်။ သူ
ဘယ်လောက်တွေပေးရမလဲ ဘာညာတွေ တွေးမနေပါ။
သူဘာသာ ကုန်နိုင်လို့လာတာပဲ။ ကုန်ပေါ့။

ချောင်းသာသို့ နားနားနေနေ မောင်းလို့ရောက်ရှိသွား
ချိန်ဟာ ညနေ ဖြစ်နေပါပြီ။

ပင်လယ်ကြီးက ဒီတက် ဒီကျရှိသဖြင့် ညနေစောင်းမှာ
ဒီတစ်ခါ တက်ပြန်သည်။ ကလေးတွေခမျာ ပြာလဲ့လဲ့ ပင်လယ်
ကြီးကို ကြည့်ပြီး ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲနှင့် ပျော်နေလိုက်ကြတာ။ သူတို့ကို

၁၉၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကြည့်ပြီး လွမ်းမိုခါး သနားလည်းသနား။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။

ကိုယ့်ဘဝကို ထိုးကျွေးဖို့တော့ လွမ်းမို တစ်ခါမှ စိတ် မကူး။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးဖို့ပဲ စိတ်ကူးသည်။

သူ့ကို ကိုယ်က သေလုမတတ်ချစ်မိနေရင်လည်း ထား ပါတော့။ ခုဖြင့် သူ့ကို မုန်းတောင်မုန်းသေးသည်။ နေရာထကာ အထက်စီးနှင့် ဆက်ဆံပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဘုရားလောက်နီးနီး အထင်ကြီးနေသူ။

ဒါကြောင့် ကလေးတွေ အမေနှင့်မတည့်တာ။

ဘန်ဂလိုရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ပါလာသည့်အထုပ်အပိုးတွေ ကို ဘန်ဂလိုထဲ ထည့်ကြသည်။ နောက် ဘန်ဂလိုရှေ့ခန်း စာအွဲ့ ကုလားထိုင်လေးများမှာ ခေတ္တထိုင်ပြီး ပင်လယ်ကြီးထို့ မြည်းကြသည်။

လေတဟူးဟူးနှင့် ပင်လယ်ကြီးကို မျက်နှာမူပြီး ဘန် ဂလိုပေါ်မှ လွမ်းကြည့်ရတာလည်း သူမတူအောင် ကြည်နူး သည့် အရသာ။

လွမ်းမိုခါး ကလေးတွေနှင့် သူ့ကိုပါလာသည့် အစား အသောက်လေးတွေနှင့် ကျွေးမွေး ပြုစုပေးတော့ ဦးလင်းခိုင်

အချစ်တစ္ဆေ ၁၉၉

သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေပုံ။

သူမကတော့ မိန်းကလေးမို့ မိခင်စိတ်ရှိလိုက်တာပါ။

“လာ ထိုင်လေ ... ခဏလောက် အမောဖြေပြီးမှ ရေထဲဆင်းကြမယ်”

“ဟေး ဖေဖေ သားသား ဘောကွင်းတစ်ကွင်းယူမယ်”

“သမီးလည်း တစ်ကွင်းယူမယ်”

“ဟေ့ ဟေ့ ... မင်းတို့ကို ဖေဖေ ဘာပြောထားသလဲ။ ပင်လယ်ဆိုတာ အန္တရာယ်များတယ်။ ကလေးတွေ လူကြီးနဲ့တူပြီး ဘောကွင်းစီးရမယ်။ ဒါထက် မင်းရော ရေထဲဆင်းဖူးလား၊ ရေကြောက်လား”

“ကြောက်တာပေါ့။ ကျွန်မ ကုန်းတွင်းပိုင်းမှာမွေးတာ။ ချောင်းလည်းမရှိဘူး၊ မြစ်လည်းမသိဘူး။ ပင်လယ်ဆိုတာတောင် ခုမှမြင်ဖူးတာ ရှင်းလား”

“တကယ့်လူတော့ ခေါ်လာမိပြီ”

“အံ့ဟ ... မှားတယ်ထင်ရင် ကျွန်မပြန်ရုံပဲ။ ရှင့်နောက် လည်း လုံးဝလိုက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေသနားလို့ လိုက်လာတာ။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းလိုက်လာမယ်ဆိုလို့ လိုက်ခဲ့ တာ”

“မင်းသူငယ်ချင်း လိုက်မလာရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါပြုသမျှ နုလိုက်မှာပဲလား”

ပြောပြီပေါ့။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က မိန်းမချိုလေးတစ်ယောက်ကို ပြောပြီပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း သူ့အမြင်မှာ တန်ဖိုးမဲ့မိန်းမပျို။

လွမ်းမိုခါး ဘုန်းထွဋ်ကိုပဲ လွမ်းပြီး မေတ္တာပို့မိသည်။ အလကားယောက်ျား။ လူကို ချစ်သယောင်၊ ခင်သယောင်နှင့် ခြေစွမ်းတွေပြပြီး တကယ့်ပွဲကျတော့ ဖြုတ်ချသည်။ အဝေးမြင်နှင့် စိမ်းနေသည့်မြက်ခင်းများဟာ အနီးကပ်ကျ ပင်သေ၊ ပင်ခြောက်တွေနှင့် ကျိုးတိုး ကျဲ့တံ့။

ထို့အတူ ယောက်ျားများဟာလည်း အဝေးမြင်နှင့် စိမ်းလန်းနေပေမယ့် အနီးကပ်ဆက်ဆံကြည့်မှ ဝိစာကြောင်တွေချည်းပဲ။

“မနုပါဘူး။ ကျွန်မဘာသာ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ သွားတည်းမယ်”

“ဒီထိလိုက်လာပြီးမှတော့ ဣန္ဒြေတွေဆည်မနေပါနဲ့တော့ကွာ။ ငါကလည်း မင်းကိုတာဝန်ယူဖို့ အဆုံးစွန်ထိ စဉ်းစားပြီးသွားပါ”

“ရှင်စကားပြောတာ အရမ်းစီးပိုးတာပဲ။ ရှင့်လိုလူမျိုးကို ဆောတောင်မယူဘူးမှတ်”

ကလေးနှစ်ယောက် ဘန်ဂလိုပေါ်မှဆင်းပြီး ဘန်ဂလိုရှေ့မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်ကြောင့် သူ နှိပ်လို နှိပ်စက်တွေ ပြောခွင့်ရနေတာ ဖြစ်သည်။

လွမ်းမိုခါး ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသတွေဖြစ်နေရတာ သူ့ကိုရော ဟိုသကောင့်သားကိုရောပါ။

သူကတော့ သူမပုံစံကိုကြည့်ပြီး တစ်ချိုင့်ချိုင့်ရယ်လို့၊ ခုန်းလိုက်တာ အရမ်းပဲ။

“စကားဆိုတာ မလွန်ရဘူးကွ။ အစားကိုပဲ ကုန်အောင် စားရတယ်။ ကဲပါ... ကိုယ် မင်းအတွက် ရေကူးဝတ်စုံဝယ်လာတယ်။ ကိုယ့်အိတ်ထဲမှာ ရှာယူ။ အနီကြားလေး။ မင်းနဲ့လှမှာပဲ”

“သေလိုက်ပါလား။ ကျွန်မကို အရူးမှတ်နေသလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပင်လယ်ထဲကို လုံချည်နဲ့ဆင်းလို့မရဘူးလေ။ ကျွတ်ထွက်သွားမှာပေါ့”

“မဆင်းပါဘူး။ ကျွန်မဘာသာ ကမ်းပေါ်ကပဲ ရေဆော့မယ်”

“ကန်လန့်မတိုက်ပါနဲ့တော့ကွာ။ ဒီဘဝရောက်နေမှပဲ။

၂၀၂ ကြယ်စင်ပျံ့

ကိုယ့်ကို လက်ခံလိုက်ပါတော့”

ပြောပြီး သူမကို စူးစူးရှရှကြည့်နေလျှင် လွမ်းမိုခါး သူ့ကို အလွန်မှန်းတီးသွားမိသည်။

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘဝရောက်ရမှာလဲ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ရောက်လာမှာ ကြည့်နေ။ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ နင်းချေလို့မရဘူးမှတ်”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ။ ကဲပါ ... ကိုယ် ကျိုးစားနေတာပါ။ မင်းကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်။ မပိုင်ဝက်မွေးဘဝ ကြီးနဲ့လည်း မနေပါရစေနဲ့တော့။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချစ်ကြင်နာချင်တာပါပြီ”

သည်လောက်ပါးစပ်သရမ်းနေသည့် တစ္ဆေကြီးအားထားခဲ့ပြီး လွမ်းမိုခါး ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း သူမ နောက်ကို ပြေးလိုက်လာကြသဖြင့် (၁) ယောက်သား ဘန်ဂလိုမှ ဈေးဆိုင်တန်းများသို့ ရာဘာကံသို့ စိန်ပြေးသလို ပြေးလွှားလာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၂၁)

အုန်းပင်ရိပ်မှာ လွမ်းမိုခါး ခြေပစ်၊ လက်ပစ် ထိုင်နေပြီး ကလေး (၂) ယောက်ကတော့ အုန်းလက်ဦးထုပ်လေးတွေ ဆောင်းကာ သောင်ပြင်မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်။

ဦးလင်းခိုက်ကတော့ ဘန်ဂလိုဝရန်တာမှာ ဘီယာစုပ် ကျွန်ခဲ့သည်ထင်ရဲ့။

ယောက်ျားတွေများ အသေမှန်းဖို့ကောင်းတယ်။ တစ်ယောက်မှမကောင်းဘူး။

သည်စဉ် သူမအနားသို့ အရိပ်တစ်ခု ဥက္ကာပျံ့လို့ မှတ်နဲ့ ကျရောက် ကပ်လာထိုင်သည်ကြောင့် လွမ်းမိုခါး ထိတ်ခနဲ

၂၀၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လန့်သွား၏။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

မိန်းမတော့ မိန်းမ။ သို့သော် ကိုယ်နှင့်လည်းသိတာ မဟုတ်ဘဲနှင့်။

“သေချာလည်းကြည့်ပါဦး ချစ်ရဲ့”

“အဲမာ ... ရှင် ရှင်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... ချစ်ကြောင့် ဖုန်းကညာတစ်ပါး လုံးရာ က ပြားသွားရတာလေ”

သူက ဆံပင်ကို မိန်းကလေးပုံစံ ညှပ်ထားပြီး ဂါဝန်နှင့် စတော်ကင်နှင့်။ ပုံစံကတော့ အလန်းစား။ အလန်းဇယား တကယ့် နိုင်ငံခြားမော်ဒယ်လို။

သူက အမွှေးအမျှင်မထူသူမို့ မိတ်ကပ်လိမ့်။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးထားတော့လည်း မိန်းမတစ်ယောက်လိုပါပဲ။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... တူရဲ့လား။ ညကျ အတူတူအိပ်မှာ နော်။ ကျောချင်းကပ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး ရင်ချင်းပါ ကပ်အိပ်မှာ”

“ရှင်နော် ... ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုးပါတယ် ရှင်ကြီးကျားထက်မဆိုးနဲ့”

“ဆိုးစရာလားကွာ။ ကိုယ့်အချစ်ကလေး စိတ်ဆင်နဲ့

အချစ်တစ္ဆေ ၂၀၅

နောက်တော့ ပိန်းကြာဖက်ပေါ် ရေမတင်အောင် ပျော်တော်ဆက် နေရတာပါ”

“တော်ပြီ ... စကားအပြောအဆို ဆင်ခြင်။ ရှင့်ကို ထည်း ကျွန်မ မကျေနပ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ခုမှရောက်လာရတာ လဲ”

“ဪ ချစ်ရယ် ... လုံးရာကပြားအောင် မွမ်းမံပြင် ဆင်သင်တန်း တက်နေရသေးတယ်လေကွာ”

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင် အပများ မီလာသလား”

“ဘာဖြစ်လို့”

သူ့ရုပ်က တကယ့်ချစ်သူမောင်နှံတွေလို ပြုံးချိုအိမ်ခုံ နေလျှင် လွမ်းမိုခါး ကတုန်ကယင်ဖြစ်ရသည်။ ဘယ်လိုခံစားချက် ကြီးမှန်းကိုမသိ။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ရန်ဖြစ်နေခဲ့ကြတာ လေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတ်တော့ ဖြတ်တော့မယ် အဆင်ကြီး”

“ဒါ ... အပေါ်ယံတွေပါကွာ။ ရင်ထဲက မပါပါဘူး”

“အဲလို အဆင်ကနေ ခုလို ပါးစပ်အရသာခံပြီး တစ်ချစ် တည်းချစ်နေတာ ရှင် စိတ်တော့ကောင်းပါတယ်နော်”

“ရောမရောက်တော့လည်း ရောမလိုပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်ကို အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းတယ်ဆိုကတည်းက ကိုယ့် နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ပြီး နူးပြဲကုန်တော့တာလေ”

“ပြောပုံကြီးကလည်း ကဗျာမဆန်လိုက်တာ”

“အဓိကက ဒဲ့ပဲ။ ဝေ့ဝိုက်မနေနိုင်ဘူး။ ဒါထက် ချစ် ဘဲအိုကြီးက ကိုယ့်ကို နသားပါယားနေရင်တော့ မလွယ်ဘူးနော်။ အကုန်အလိမ်တွေ ပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ရှင် ကြာမပစ်နဲ့ပေါ့။ ညှို့သလိုလို မြို့သလိုလို မလုပ်နဲ့ ပေါ့။ ရှင် ဘယ်လိုလာခဲ့တာလဲ။ လိုင်းကားနဲ့လား။ ကိုယ်ပိုင် ကားနဲ့လား”

“သူဌေးကားကို ဆွဲလာရတာပေါ့ကွာ။ ထုံးစံအတိုင်း”

“ရှင့်သူဌေးက သဘောကောင်းလှချည်လား။ ရှင့်ကို ကားတစ်စီးလုံးပေးထားတာ ဘာသဘောလဲ”

“သားမက်ဖမ်းချင်လို့ နေမှာပေါ့ကွာ။ ကိုယ်က လူချော လေးမဟုတ်လား။ လိမ်လည်းလိမ္မာသေးတယ်လေ”

“ရှင်နော်”

သူက လွမ်းမိုကို ပခုံးဖက်ထားပုံက မိန်းကလေးချင်း သူငယ်ချင်းပုံစံ။ သူမလက်တွေဖယ်ချလည်း မရ။ သူ့မှာ ပါးစပ်

ရနေလေတော့သည်။

“ဒီလောက်ခရီးဝေးကြီး ရှင်တစ်ယောက်တည်း လာရ သလား။ လမ်းမှာတစ်ခုခုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“စိုးရိမ်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ပေါ်ပြီ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုကြိုက်ချစ်နေတာပေါ့ပြီ”

“ရှူး... ဟိုမှာ ဦးလင်းခိုက်လာနေပြီ။ ရှင့်မိန်းမနာမည် ထည်းပြောဦး”

“မူယာ”

“ဟင် ... နာမည်ကြီးကလည်း sexy ကြီး”

“ဒါဆို မာယာကွာ”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒါဆိုလည်း မာလာကွာ”

“ရှင့်ရည်းစားနာမည်လား အဲဒါတွေက”

“ကိုယ့်ရည်းစားနာမည်က လွမ်းမိုခါးပါ။ အမှိုက်စား လေး”

“တော်ပြီ ... ရှင့်နာမည် စံပယ်မွှေး”

“ဟာကွာ ... နာမည်ကြီးကလည်း မမှိုက်ပါဘူး။ ခွာ... ဆို ခွာညိုတို့၊ ကြာညိုတို့ဆို ... ဟုတ်တုတ်တုတ်”

“ရှင့်စကေးက အမေရိကန်က ခုမှ လေယာဉ်နဲ့ ဆင်းလာတဲ့ပုံစံကြီး။ ခွာဖြူတွေ၊ ကြာဖြူတွေနဲ့ လိုက်ဖက်မလား”

“ဒါဆိုလည်း မာရီယာကွာ။ မောင်သာနီးဘာသာပြန်ကဗျာထဲက မာယာကျော့စကီးရဲ့ ချစ်သူ မာရီယာပေါ့”

“ကဲ ... ထားလိုက်တော့ မာရီယာပဲ။ လာပြီ ရှင့်ပထွေးလာပြီ”

“အံ့မာ”

ဘုန်းထွဋ်ရှား ရန်လုပ်မည်ပြင်ဆဲ ဦးလင်းခိုက် အနာသို့ ရောက်လာသဖြင့် ရပ်လိုက်ကြရ၏။ ဦးလင်းခိုက်က သူ့ကို မျက်စိကျွတ်ကျမတတ် ကြည့်နေတာ အကဲခတ်နေတာ ဖြစ်မည်။

“ဒါလား မင်းသူငယ်ချင်း”

“ဟုတ်တယ် ... မာရီယာ သူက ဦးလင်းခိုက်။ ဟိုရွှေမှာ ကစားနေကြတာ သူကလေးနှစ်ယောက်”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နဲ့ပါလာတာလဲ။ ဘာလဲ နင့်လူလား”

ဘုန်းထွဋ်ရှား ယုတ္တိရှိအောင် ဖိန့်နေရတာပါ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူတစ်ယောက်တည်း ကလေးတွေနဲ့ မနိုင်မနင်းဖြစ်လို့ ငါ့ကိုအတင်းကျပ်နဲ့ သံဖြူရောင်လမ်းအတွက်

ဆွေးတပ်ဆွဲနည်း ဆွဲလာခဲ့တာ”

“ဪ... ဒါကြောင့် နင် ငါ့ကို မရအရ ခေါ်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ နင်လာပေလို့ပဲ။ မလာနိုင် ငါ တော်တော်ဒုက္ခရောက်မှာ”

“ကဲ ... အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ ညနေစောင်းပြီ။ ငယ်လယ်လှိုင်းစီးကြရအောင်။ ဘန်ဂလိုပြန်ပြီး အဝတ်လဲကြစို့။ သားနဲ့သမီး လာကြဟေ့ အဝတ်ပြန်လဲကြရအောင်”

ဘုန်းထွဋ်ရှားက ကျောပိုးအိတ်တစ်ခါတည်းပါလာသည်နဲ့ သူတို့နှင့်အတူ ဘန်ဂလိုသို့ အတူလိုက်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က လွမ်းမိ၏လက်များကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲကိုင်လာကြသဖြင့် ဦးလင်းခိုက်နှင့် မာရီယာကြီးက အလိုလို တစ်တွဲဖြစ်နေ၏။

ကောင်းတယ်။

ဘန်ဂလိုပေါ် ပြန်တက်ကြပြီး ကလေးတွေကိုလည်း အဝတ်လဲပေးရသည်။ တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီဒူးကျလေးတွေပေါ့။ သူမလည်း တီရှပ်တစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်သည်။

မာရီယာကြီးကလည်း တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ပါပဲ။

၂၁၀ ကြယ်စင်ပျံ့စေ

သူက ခြေသလုံးပေါ်လို့မရဘူးလေ။

အားလုံးထဲမှာ စတော်အကျဆုံးကတော့ ဦးလင်းခိုက်ဟာ သူက ဘောင်းဘီပေါင်တစ်ဝက်နှင့် အပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ဆွတ် ကြီးပတ်လို့။

“ကဲ ... သွားကြစို့”

ဘန်ဂလိုကို ပြန်ပိတ်ပြီး သူတို့ (၅) ယောက်အဖွဲ့ ပင်လယ်အက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဘောကွင်းတွေငှားကြပြီး ရေဆော့ကြတော့ ကလေး နှစ်ယောက်နှင့် လွမ်းမိုခါးက တစ်တွဲ။ မာရီယာနှင့် ဦးလင်းဆိုသူ က တစ်တွဲ။

လွမ်းမိုခါး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတာ အလိမ်တွေဆီ ကုန်မှာစိုးလို့ပါ။ ဦးလင်းခိုက်ဟာ လူပါး။ ဘုန်းထွဋ်ရှားကိုမသတိ လို့ ပူးကပ် ပူးသတ်နေတာလားမသိ။

“မာရီယာ ဒီဘက်ကိုလာ၊ ဆရာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို ဖက်လိုက် လျက်လိုက်မလုပ်ပါနဲ့။ သူက မိန်းမ မဆန်တော့ သာတယ် နာတယ် မတွက်တတ်ပေမယ့် ရှင် ဆင်ခြင်ပါ”

“သူသူငယ်ချင်းကို တိုလိုက်တာ”

မာရီယာကြီး သူ့အနားရောက်လာတော့ လွမ်းမိုခါး သူ့

အချစ်တစ္ဆေ ၂၁၁

ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်။

“အားလားလား ဘာလဲကွ”

“ရှ။ ... ရှင့်ကိုရှင် အစစ်မ မှတ်နေသလား အခြောက်မရဲ့”

တိုးတိုးလေး ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ မာန်မပြစ်တင်နေတော့မှ ဘုန်းထွဋ်ရှား ကိုယ်ရိုက်သတ်လိုက်ရသည်။

ရေစိုစိုမှာ အလှကြီးလှနေသည့် လွမ်းမိုအနားမှာ ပူးပူး တပ်ကပ်၊ ပွတ်သီးပွတ်သပ် နေခွင့်ရသဖြင့် သူ့မှာ ပျော်လို့မဆုံး။ သည်လိုနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အခန်း (၂၂)

ညနေစာကို အပြင်မှာထွက်စားကြပြီး လရောင်အောက်မှာ လမ်းလျှောက်ကြ၊ ကလေးတွေကပျော်လွန်းလို့ ပြေးကြလွှားကြ။

“ချောင်းသာမှာ (၃) ရက်လောက်နေမယ်။ နောက်ဆုံး ညကျမှ” သောင်ပြင်မှာ မီးပုံပွဲလုပ်ကြမယ်”

“ကောင်းတယ် ဖေဖေ”

“မင်းတို့ကတော့ မကောင်းတာ ဘာမှမရှိဘူး။ အထီးကတော့ ရတယ်။ ကိုယ် ဂစ်တာတီးမယ်၊ အဆို မင်းဆိုပေါ့”

“အို ... ကျွန်မ မဆိုတတ်ပါဘူး”

“အပျော်ဆိုတာပဲ၊ ဆိုတတ်အောင်ဆို၊ လူငယ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ မဆိုတတ်ဘူးဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူနှင့်လွမ်းမို့ အချေအတင်စကားတွေများနေလျှင် မာရီယာက ဝင်ရောက်ပြန်ဖြေပေး၏။

“တို့ပါ ကူဆိုပေးမှာပေါ့ လွမ်းမို့ရဲ့။ စစ်မရောက်ခင် ကြီးကြီး မြားကုန်မနေစမ်းပါနဲ့၊ လာထားပဲ”

ကလေးနှစ်ယောက်က ရှေ့မှ ပြေးလွှားနေပြီး သူတို့ (၃) ယောက်က ပင်လယ်လေညှင်းကို တဝကြီးရှုရင်း လရောင်အောက်မှာ ရသအပြည့်နှင့် လမ်းလျှောက်နေကြသည်။

ချောင်းသာကမ်းခြေ၏ ညအလှက တူနိုင်လို့မမီချင်စွယ်။

ဘန်ဂလိုပြန်ရောက်သွားတော့ သူတို့အားလုံး ဝရံတာမှာ ဝိုင်းခွဲကြပြန်သည်။ ဝယ်ခြမ်းထားသည့် စားသောက်စရာများကို စားသောက်ကြရင်း စကားစမြည်တွေ ပြောကြသည်။

ဦးလင်းခိုက်ချည်းပဲ စကားပြောနေတာပါ။ ကျူရှင်ဆရာတို့ စကားကလည်း များမှများ။ လွမ်းမို့နှင့် မာရီယာက နားထောင်နေရသည်။

“မာရီယာက ဘယ်မှာနေတာလဲ။ ဘယ်လိုသိကြတာ

လဲ။ ဆိုင်ကို အလှလာပြင်ရင်း သိတာလား”

“ဟုတ်တယ် ... မာရီယာက တောင်ငူမှာနေတာ။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ ဟိုနေ ဒီနေပေါ့”

“အခု လွမ်းမိခေါ်လိုက်တော့ တန်းခနဲ လိုက်လာနိုင်တယ်နော်”

“ဒီလိုပဲ လာရတာပေါ့။ မာရီယာက သူ့ကို အရမ်းခင်တယ်လေ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ပါသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ဘဝပျက်မှာစိုးတာလည်း ပါတာပေါ့”

“ဒါတော့ မာရီယာ ကိုယ့်သိက္ခာကိုစော်ကားတာပဲ”

“မစော်ကားပါဘူး။ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောကိုပြောတာ။ သွေးမတော် သားမစပ် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်လို့မှ မရတာ။ လျှပ်စစ်အမှိန်အထိရင် မီးပွင့်သလို မီးပွင့်သွားကြမှာပေါ့”

“ချီးကျူးပါတယ်လေ။ မင်းတို့မိန်းမတွေကလည်း ယောက်ျားမြင်ရင် လူဆိုး သူဆိုးလို့ထင်နေတော့တာပဲ”

“ဆောရီးပါရှင်၊ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝကိုက ဆူးနဲ့ဖတ်လေ။ ဖတ်ဘဝမို့ပါရှင်”

ဦးလင်းခိုက်ဟာ အပျော်ခရီးမို့ထင် သောက်လိုက်တဲ့

ဘီယာဆိုတာ တစ်ဘူးပြီးတစ်ဘူး လွမ်းမိခါး မျက်လုံးပြူးပြီးရင်း နေရသည်။

ဘုန်းထွဋ်ရှားကြည့်ရတာလည်း ဘီယာဘူးတွေကိုကြည့်ပြီး သွားရေတမြားမြား။ သူလည်း တစ်ဘူး နှစ်ဘူးလောက် ခိုင်ခံ့လိုက်ချင်သည်ပုံ။

လွမ်းမိခါး သူ့အနားမှာထိုင်ပြီး မသိမသာ ဆွဲဆွဲဆိတ်နေလိုတာ။

သူမတော့ ကျွဲနှစ်ကောင်ကြားက မြေစာပင်ဖြစ်ရတော့မည် ထင်သည်။

“ဦးလင်းခိုက် ... တော်လောက်ပြီ။ ကလေးတွေရေမှာ နေလို့ မသင့်တော်ပါဘူးရှင်”

“အပျော်ခရီးထွက်လာတာပဲကွ။ ငါ့ရဲ့တင်းကျပ်နေတဲ့ ခန္ဓာကို ဖွင့်ထုတ်၊ ပျော်ရွှင်ပစ်လိုက်မယ်။ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မထားကြေး”

“အဲဒါဆို ရှင်တစ်ယောက်တည်းလာပြီး သောင်းကျန်းမိတာ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်လာရတာလဲ။ ကလေးတွေ ခေါ်ခေါ်လာရတာလဲ။ ကံလေးနှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ ရှင်အိမ်ခြံ့သည်နေရမှာလဲ”

“ငါ့ဘဝ ခုထိ မလွတ်လပ်သေးပါလား။ မိန်းမတစ်ယောက်က ချုပ်နှောင်ပြီးလို့ လွတ်ပြီလားအောက်မေ့တယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ချုပ်နှောင်လာပြန်ပြီ။ ချိုမြိန်တဲ့အနှောင်အဖွဲ့လေးပေါ့ကွာ အဟား”

ဦးလင်းခိုက် မူးလာပြီထင်ပါသည်။ စကားတွေလည်း တောင်ငြိ မြောက်ငြိ။ ကလေးတွေကလည်း အပျော်လွန်ပြီး မျက်စိတွေကြောင်နေလေရောထင်။ ယခုထိ အိပ်ဖို့ စိတ်မကူးကြလင်းခိုက်ကပင် -

“ကဲ ဒေါ်လွမ်းမို့... ဆရာမကြီး... ခင်ဗျားရဲ့သာအဲ့သမီးကို သွားသိပ်ပေးပါလို့ ကျွန်တော်မျိုးကြီး အနားအညွတ်တောင်းပန်ပါသတဲ့ဗျာ”

မူးနေပြီ။ ဒီလူကြီး တော်တော်မူးနေပြီ။ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုဒုက္ခတွေရောက်လာဦးမယ်မသိ။ အမူးသမားနှင့် တူပြီး စကားပြောမနေနိုင်သည်မို့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ရသည်။

“ဘုရားရေ”

အိပ်ခန်းက တစ်ခန်းတည်း။ ညကျ ဘယ်လိုစခန်းသွားကြမှာလဲ။

အစောကြီးထဲက တွေးမိပေမယ့် ယခု ပိုပြီး ချောပြန်ရသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဘီလူး (၅) ယောက်နှင့် လူ (၅) ယောက် ခရီးသွားရသည့် ဆော့နည်းထက်ပိုဆိုးမည်။

ဘီလူးက ပိုလျှင် လူကိုစားပစ်မည်။ ယခုလည်း ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်။ သူမ ဘယ်လိုနေရာယူပြီး ဘယ်လိုစခန်းသွားရမှာလဲ။

နေရာချထားဖို့ တော်တော်အရေးပါသည်။ သူမက အစွန် အခန်းနံရံမှာကပ်အိပ်ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ကိုထားလျှင်လည်း ဘုန်းထွင်ရှားက အသွင်ယူထားတာ မိန်းမ။

ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာ ဟိုအမူးသမား လက်သရမ်းလျှင်သူ ယောက်ျားကြီးဆိုတာ ပေါ်သွားမည်။

လောလောဆယ်တော့ လွမ်းမို့ခါး ကလေးနှစ်ယောက်ကိုသာ အမြန်အိပ်အောင် သိပ်နေရပါသည်။ သည်ညဟာ တကယ် ပြဿဒါးည။

“ရှင်တို့ ဟိုဘက်အခန်းနံရံမှာ ကပ်အိပ်ကြပေါ့။ ကလေးတွေနဲ့ ကျွန်မအိပ်မယ်”

“ဘာ ငါက မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ အတူအိပ်ရမှာလား။ ကြည့်လည်းပြောပါ မယ်မင်းကြီးမရယ်။ ဒီကလန်ကလားကြီး ဆော့ ငါ မယူပါရစေနဲ့။ မိန်းမဖြစ်ပြီး ဘီယာလည်းသောက်လိုက်သေး။ မိန်းမအရက်သောက်တာလောက် မုန်းတာ မရှိတူး”

“အခန်းကအကျယ်ကြီးပဲ။ ရှင်တို့ ကြည့်သာအိပ်ကြပေါ့။ ဒီအနားတော့မလာကြနဲ့”

တကယ်တော့ အခန်းက အရမ်းကြီးလည်း မကျယ်ဝန်းပါပေ။ တန်းစီအိပ်လျှင်ပင် (၆) ယောက်လောက်သာ အိပ်နိုင်လောက်ပေရာ ယခု အခန်းထဲမှာ လူ (၅) ယောက်ဖြစ်နေပေပြီ။

ဇာတ်လမ်းအရ ဘုန်းထွဋ်ရှားမှာ မိန်းမအသွင်ယူထားရလေရာ လင်းခိုက်နှင့်အတူ အိပ်လိုလည်းမဖြစ်။

သူတို့နှစ်ယောက်က အကြံထုတ်နေပုံနှင့် သူမတို့အနီးမှာ ငုတ်တုတ်ကြီးတွေ ထိုင်နေကြပုံမှာ ကြက်သီးထချင်စရာ။

ဦးလင်းခိုက်ကပင် နေရာချထားနေလေ၏။

“ကလေးနှစ်ယောက်ကြားကို ကိုယ်ဝင်မယ်။ လွှမ်းဆိုဘေးနားမှာ ကလေးတစ်ယောက်ခြားတယ်။ မာရီယာမို့လည်း

အခန်း (၂၃)

အပြင်မှနှစ်ယောက် အထဲခန်းသို့ဝင်လာကြချိန်မှာ ညသန်းခေါင်တိုင်ချေပြီ။ လွမ်းမိုကတော့ အခန်းနံရံမှာကပ်ပြီး နေရာယူထား၏။ ကလေးနှစ်ယောက်က သူမရဲ့ဘေးမှာ။ ကလေးတွေနှင့် တံတိုင်းကာထားခြင်းပါပေ။

“ဟ ... ဘယ်လိုတွေအိပ်နေကြတာလဲဟ။ ကလေးတွေ ဘယ်လိုအိပ်နေကြတာတုံး။ ငါတို့က ဘယ်လိုအိပ်ရမလဲ”

အမူးသမားကလည်း အမူးပါး။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို နေရာချထားဖို့ပြင်နေလျှင် လွမ်းမိုခါး ထထိုင်ပြီး ပိတ်အော်ပစ်လိုက်သည်။

၂၂၀ ကြယ်စင်ပျားစေ

ကလေးတစ်ယောက်ခြားထားတယ်။ အိုကေ”

“မဖြစ်ဘူး။ ရှင် အစွန်က အိပ်။ မာရီယာ ကလေး နှစ်ယောက်ကြားဝင်”

“ဘာထူးလို့လဲ။ ဘယ်သူအိပ်အိပ် ကလေးတစ်ယောက် ခြားနေတာပါ။ မင်း မကြီးကျယ်နဲ့”

“ထူးတာပေါ့။ ကျွန်မအနားမှာ ရှင်ရှိမှာထက် မာရီယာ ရှိတာက တော်သေးတာပေါ့”

“မာရီယာနဲ့ငါ ငြိသွားမှာ မင်း မပူဘူးလား”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကလေးခြားနေတာပဲပေါ့”

“ကလေးကိုကျော်ပြီး သူ့ကိုငါ မဖွယ်မရာလုပ်မှာ နှစ်ရိပ်ဘူးလား”

“မစိုးရိမ်ပါဘူး။ ငြိလည်း ရှင် သူ့ကို ယူလိုက်ပေါ့”

နောက်ဆုံး သူမအကြံပေးသည့်အတိုင်း လွမ်းမိုသ အစွန်။ သူမအနားမှာ လင်းတာရာ၊ လင်းတာရာရဲ့ဘေအာ မာရီယာ။ မာရီယာအနားမှာ မွေးတာရာ။ ပြီး ဟိုဘက်အစွန်က ဦးလင်းခိုက်။ သို့သော် လွမ်းမို စိတ်ချလက်ချ မအိပ်ရဲပါ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူမအဖြစ်က ကျားနှစ်ကောင်နှင့် တစ်ဂူထဲအောင်းနေ သည့်ပမာ။

အချစ်တရား ၂၂၁

(၃) ရက်ကြီးတောင်နေလျှင်ဖြင့် လွမ်းမို အိပ်ရေးပျက် ထာနှင့် သေနိုင်သည်။

မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရာမှ ဘဝပေးအသိအရ သူမ ဖျတ် ခနဲနိုးသွားတော့ လင်းတာရာလေးက အောက်လျောသွားပြီး သူမ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ကပ်အိပ်လာတာ မာရီယာကြီးပါ။

“အောင်မာ”

လွမ်းမိုခါး ကိုယ့်ခေါင်းအုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်တော့ သူခေါင်းကြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ဒုန်းခနဲပြုတ်ကျ၏။

“အားလာလာ ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ခက်စက်လှချည်လား။ မင်းမှာ လူစိတ်ရောရှိသေးရဲ့လား”

“ရှင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ခေါင်းအုံးနဲ့ကိုယ် မအိပ် သလဲ”

ကလေးကို အပေါ်သို့ပြန်ဆွဲတင်ပြီး လွမ်းမိုခါး ရန်ငှာငံ နေထုန်း အစွန်မှ ဦးလင်းခိုက်လည်း နိုးသွားပုံရ၏။

၂၂၂ ကြယ်စင်ပျားဝေ

“ဟေ့ ... ဆူဆူ ဆူဆူနဲ့ အိပ်ရေးပျက်တယ်။ ငြိမ်ငြိမ် အိပ်ကြ”

သူ နီးသွားပြီမို့ ရန်ဆက်မဖြစ်သာတော့ဘဲ သူမတို့ မကျေမနပ်နှင့်ပင် ဆက်အိပ်လိုက်ကြရသည်။ မာရီယာကြီး တကျွတ်ကျွတ်ညည်းနေတာကို မကြားယောင်ဆောင်ရင်း သူမ အံ့ကြိတ်သံနှင့် ပြောချလိုက်သည်မှာ -

“မှတ်ထား ... ဒါ သဘောပဲ ရှိသေးတယ်”

“မင်းလည်းမှတ်ထား။ ငါ့ အယ်လိုတွေ ပညာပြမေး လို့”

“ရှင်နော်”

“မင်းနော်”

“တော်ပြီ ... အိပ်တော့”

မနက်ပိုင်း သူတို့မနီးခင် မွေးတာရာလေး ဆာသည်ဆို တာကြောင့် လွမ်းမိုခါး ကလေးနှင့်အတူ မုန့်ဆိုင်များရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဘာမုန့်စားမလဲ သားလေး”

“မုန့်ဟင်းခါး”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ မမလည်း စားမယ်”

အချစ်တစ္ဆေ ၂၂၃

သူတို့နှစ်ယောက် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်မည်ပြင် ကြစဉ် ကလေးက ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“မေမေ မေမေ”

မွေးတာရာလေး ထိုအမျိုးသမီးနောက်သို့ အပြေးလိုက် လျှင် လွမ်းမိုခါးလည်း နောက်မှ လျှင်မြန်စွာလိုက်ရသည်။

“သားလေး ... သားလေး၊ နေပါဦး”

“မေမေရယ် ... ဟိုမှာ မေမေ”

“ဟုတ်လို့လားကွာ”

“ဟုတ်တယ် ... သားရဲ့မေမေ။ သားတို့နောက်ကို လျှောက်လိုက်နော်”

“သူက နောက်ယောက်ျားယူသွားတာဆို”

“သား မသိဘူး၊ သား မေမေ့ကိုချစ်တယ်။ မေမေ့ကို ခေါ်ပေးပါ။ သား မေမေ့နောက်လိုက်မယ်”

ကလေးက ငိုရင်း ပြေးလိုက်နေလျှင် လွမ်းမိုခါးရှေ့မှ အမျိုးသမီးကို လှမ်းအော်တောင်းပန်ရသည်။

“မမ မမ ... နေပါဦး။ ကလေးကို သနားပါဦး၊ ကလေး

အတူရောက်လိမ့်မယ်၊ ရပ်ပါဦး”

အမျိုးသမီးပုံကြည့်ရတာ ဖြူဖြူချောချောပါ။ အပျိုလေး တစ်ယောက်လို နုသစ်လန်းဆန်းမနေပေမယ့် သူ့အရွယ်နှင့်အညီ အလှတရားတို့ ကျန်ပါသေးသည်။

ကလေး (၂) ယောက်အမေပီပီ ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး။ သူမ လှမ်းအော်လေမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်သွားခဲ့သည်။ သူမ အသွင် ကလည်း ခပ်ထန်ထန်။

ဘုရားရေ ငါ့ကိုများ သူ့ယောက်ျားရဲ့ရည်းစားဆိုပြီး ရန်သူလို သတ်မှတ်နေလေသလား။

လွမ်းမိုခါး ကြောင်အစွာ ကြည့်နေပြီးမှ

“လာပါ မမ၊ အကျိုးအကြောင်းတွေပြောပြီး ဆွေးနွေး ရအောင်ပါ။ မုန့်စားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့နော်”

“ညည်းနဲ့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ သူများယောက်ျားကို ကြောင်တောင်နှိုက်တဲ့မိန်းမ။ စကားကတော့ တော်ရုံစကား မဟုတ်ဘူး”

“မသိဘဲ ရမ်းမပြောပါနဲ့ အစ်မကြီး။ ကျွန်မက ရှင်ထို့ မိသားစုကြားထဲက မြေစာပင်ပါ။ အချောင်ကန့်လန့် ကန့်လန့် ဝင်ပါနေရတာပါ”

“နင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော အပျိုတန်မဲ့ ယောက်ျား

တစ်ယောက်နဲ့အတူ ပါလာတယ်ဆိုကတည်းက နင့်အဆင့်ကို ငါ သိပြီးသား”

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ခေါ်လာတာ ရှင် မမြင်သေးဘူးလား”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းမာရီယာကို မရအရ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ရှင် ယုံပါ။ ကျွန်မ ရှင်တို့မိသားစုထဲ အချောင် ကြားညှပ်နေရတဲ့သူပါ။ ပရဟိတစိတ်ရှိတဲ့ ကျွန်မက ရှင်ကလေး တွေ အဆင်မပြေဖြစ်နေလို့ ကူညီမိရင်းကနေ ဒီအရွယ်ထုပ်ကြီးထဲ ဝင်ပါမိသလို ဖြစ်နေရတာပါ”

“ယုံရမှာလား၊ မောင်က ရုပ်လည်း ချော၊ အပြောလည်း ကောင်းတော့ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ။ မင်းလည်း အဲဒီထဲကတစ်ယောက် နေမှာပါ”

“လုံးဝလုံးဝပါ အစ်မကြီး။ ကျွန်မ သူများအိမ်ထောင် ဆူးထဲ လုံးဝ ဝင်မစွက်ဖက်ချင်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချောချော၊ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ လုံးဝစိတ်ကူးထဲ မထည့်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မက ဖြန့်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ စောင့်စည်းတတ်ပါ့တယ်”

“အခုအတိုင်းဆို သူက လူလွတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။ မင်း လှုပ်ရှားလို့ရတာပဲ”

“ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ခိုတယ်လေ။ ကျွန်မ သူတို့လုံးဝစိတ်မကူးသလို ဘယ်တော့မှလည်း မိထွေးမဖြစ်ချင်ဘူး။ ကလေးတွေအပေါ် စေတနာထားတာလည်း သန့်သန့်လေးနဲ့ပဲ... အစ်မကရော၊ ကျွန်မကိုပဲ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတယ်။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကျတော့ သားသမီးလည်း မငဲ့ကွက်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာလည်း မငဲ့ကွက် ဘယ်လိုလုပ်သွားခဲ့တာလဲ။ ကလေးတွေ ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းသလဲ”

လွမ်းမိုးခါးတို့ (၃) ယောက် နံနက်စောစော မုန့်ဟင်းခွေစားရင်း ဆွေးနွေးနေမိကြ၏။ သားလေးမွေးတာရာကတော့ မအေးခွံကျေးသည့် မုန့်ဟင်းခါးကိုစားပြီး မိခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ မော့ကြည့်နေရှာသည်။

ကြားထဲက ပြောစာပင်လေးတွေ။

ဦးလင်းခိုက်နီးအမည် နှင်းကေသာပါ။ နှင်းကေသာက လွမ်းမိုးခါးကို သံသယအပြည့်နှင့် ကြည့်နေလျှင် သူမ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ရသည်။

သူမအဖြစ်က သည်ဇာတ်ရှုပ်ကြီးထဲ အချောင်ပါထာ

နေရတာ။ သူတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ပဋိပက္ခကြီးထဲမှာ ဓားခုတ်ရာထက်ဝင်ပြီးလျှီနေရတာ။

“မင်းကို သူက ဘာတွေ ဘယ်လိုပြောထားလို့လဲ”

“သူက ဘာမှမပြောပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ကြားနေရတာတော့ ရှင်က အရင် ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတာထဲ။ သူက ရှင့်ကို အလွန်စိတ်နာနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကြားထဲက ကလေးတွေ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်လိုက်မလဲဆိုတာ ရှင် အစ်ခါလေးမှ တွေးမကြည့်ဖူးဘူးလား”

သူမစကားကြောင့် နှင်းကေသာ မျက်ရည်တွေကျလာပြီး ဆတ္တအားယူ ရှင်းပြခဲ့သည်။

“သူ့ကိုအရွဲတိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မမ နောက်ယောက်ျားနောက် လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မှော်ဘီက သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ခိုအောင်းနေတာပါ။ သူများလာခေါ်မလားလို့၊ မခေါ်ဘဲ အခြေအနေက တော်တော်ကြီးဆိုးရွားသွားခဲ့တာတော့ မမလည်း ထောက်နိုင်တော့ဘူး”

“သူက ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတယ်ပဲ ထင်နေတာ။ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မမ ရှင်းပြလိုက်ပါလား”

“ရှင်းပြလည်းယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

၂၂၈ ကြယ်စင်များစေ

“ယုံနိုင်စရာမှမရှိဘဲ သတ္တိရှိလို့၊ သစ္စာမဲ့လို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ရဲရဲလျှောက်သွားပြီးခါမှ ဘာတွေ ကလိမ်စေ့ငြိမ်းစင်မထွေလဲ”

“ဟင် မောင်”

သူမတို့အားလုံး လန့်သွားကြသည်မှာ ဆိုင်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာကြသည့် ဦးလင်းခိုက်တို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဦးလင်းခိုက်၊ မာရီယာနှင့် လင်းတာရာ။

နှင်းကေသာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး နေစရာမရှိလောက်အောင် ဖြစ်နေပေမယ့် လွမ်းမိုခါး ရဲသွေးတင်နေရသည်။ ဘာစံဖြစ်ဖြစ် သူတို့မိသားစုကို ပြန်လည်ရင်ကြားစေပေးချင်သည်။

ဦးလင်းခိုက်ကတော့ လွမ်းမိုခါးကိုပါ မကျေမနပ်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တို့မပါဘဲ လျှောက်သွားနေကြတာလဲ။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကလူတွေ ဒီမှာရောက်နေကြတာ။ ထူကောင်းပါသလို လူဆိုးလည်းရှိတာပဲ”

“ကျွန်မ လျှောက်သွားချင်တိုင်း သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးက ဆာတယ်ဆိုလို့ မုန့်လိုက်ကျွေးတာ။ ရှင်ပြောသလောက် အရပ်ပျက်မနေဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုနှိုးဖို့ကောင်းတာပေါ့။ တစ်ခန်းထဲ

အတူအိပ်နေကြတာပဲ”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် နှင်းကေသာ မျက်လုံးပြူး၊ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး လွမ်းမိုခါးကို မှန်းတီးသည့်အကြည့်နှင့်ကြည့်လျှင် သူမ ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ပြီးရန်တွေ့လိုက်၏။

“ရှင် စကားပြောတာ ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းရော၊ ကလေးတွေပါ စုပြုံအိပ်ကြတာလည်း ထည့်ပြောဦး”

“ကိုယ်က ရိုးရိုးသားသားပြောတာပဲ။ မင်းဘာသာ အိုးမလုံ အုံပွင့်နေလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကဲ နေစမ်းပါဦး ဒေါ်နှင်းကေသာ။ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာကိစ္စလာပြီး ပတ်သက်ရတာလဲ။ ခင်ဗျားယောက်ျားရော၊ ကျုပ်ထက်သာလို့ လိုက်သွားပြီးမှ ဘာကိစ္စ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ချင်နေရတာလဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဥပဒေထုတ်ပြီးသားနော်။ လုံးဝ နောက်ကြောင်းမပြန်ကြေးပဲ”

“မောင်ရယ် ... နှင်း ဘိုဘိုနဲ့လိုက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှင်းဘာသာ မိပုံတို့အိမ်မှာ သွားနေတာပါ။ မိပုံတို့သားအမိကို သေသေချာချာ မေးကြည့်လို့ရပါတယ်”

“သူတို့သားအမိက မင်းလူတွေပဲ။ မင်းဆိုင်းသမီးပြာမှာ

လုပ်မှာပေါ့။ တော်ပြီ ... တော်ပြီ။ ဒီလောက် ဆင်ကောင်ကြီး
မြင်နေရတာတောင် ငါ ဆင်ခြေရာရှာမနေနိုင်ဘူး။ ကဲ ...
ကလေးတွေ စားပြီးရင် ရေချိုးဆင်းကြမယ်။ သွားကြစို့”

ကလေးတွေခမျာ ပျော်လည်းမပျော်နိုင်၊ အော်လည်း
မအော်နိုင်ကြတော့သည့်အဖြစ်။ ဖအေနှင့်မအေကြားမှာ ဓားစာခံ
လေးတွေ။

ဦးလင်းခိုက် ကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဖက်စီမှာ
ဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားရင်း ပါးစပ်မှ ရွံ့ရှာမုန်းတီးဖွယ်
ပြောဆိုသွားသေး၏။

“နောက်လင်နဲ့ ဗိုက်ထွက်နေတာတောင် အရှက်မရှိ
ပင်လို့နေသေးတယ်။ ဒီလောက်အရှက်မရှိတဲ့ရုပ် မမြင်ဖူးပါဘူး”

လွမ်းမိုခါး နှင်းကေသာကို အားတုံ့အားနာဖြစ်စွာ ကြည့်
မိတော့ သူမမျက်နှာလေး သွေးဆုတ်သွားသလို ဖွေးခနဲ။

“မမ ... မမ”

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်ဝန်နဲ့နှင့် နှင်းကေသာကို လွမ်းမို
မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိတာကြောင့် နောက်ချန်ကျန်နေခဲ့သည်။
မာရီယာကြီးကလည်း သူမအနီးမှာ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်လျက်။

“သတိထားပါဦး မမရယ်။ သူကျေနပ်အောင် ရှင်းပြစို့

ကြိုးစားကြတာပေါ့နော်”

“သူက ဒီဗိုက်ကိုလည်း အထင်လွဲနေသေးတယ်။ မမရဲ့
ဒီဗိုက်က အိမ်က ဆင်းသွားကတည်းက ပါသွားတာပါကွယ်”

“ပြောပြရှင်းပြလေ မမရဲ့။ ကြားထဲက ကလေးနှစ်
ယောက်လည်း သနားဖို့ကောင်းပါတယ်”

“သူက ညီမကို စိတ်ဝင်စားနေတာ အသိသာကြီးပါ
ကွယ်။ မမတို့မိသားစုဘဝလေးတော့ ပြိုကွဲဖို့ သေချာနေပါပြီ”

မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲမှာ မျက်ရည်ကျနေတော့ ကျန်သူ
များက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။ မာရီယာကြီး မနေသာ။

“ကဲ ... အုန်းပင်တွေအောက်သွားပြီး စကားပြောကြ
မယ်။ ဒီနေရာမှာ မကောင်းပါဘူး”

သုံးယောက်သားနေရာမှထ ငွေရှင်းပြီး ကမ်းခြေဘက်သို့
လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြစဉ် ရှေ့မှသွားနှင့်သည့်ကလေးနှစ်ယောက်
မှာလည်း နောက်ဘက်သို့သာ လှည့်တကြည့်ကြည့်။

“အင်္ဂလိပ်ပြီး အရှိက်ခတ်တဲ့ဇာတ်လမ်းပဲ။ စိတ်လိုက်
မာန်ပါနဲ့ ဆင်းသွားတာ အစ်မကြီးမှားတယ်။ ဒီကြားထဲ ဗိုက်
ပြဿနာကတစ်မျိုး။ သူက သူ့ဗိုက်လို့မထင်ဘူး မဟုတ်လား။
ဒီမှာရှိကတည်းက ပါသွားတာဆိုတဲ့အကြောင်း အထောက်

၂၃၂ ကြယ်စင်ပျံ့စေ

အထားပြစ်ရာမရှိဘူးလား”

“စောစောကတည်းက သူ့ကို အရွဲ့တိုက်ပြီး ဘိုဘိုနဲ့ တွဲနေတာဆိုတော့”

“ကဲ ကျောင်းအစ်မ ... ဘယ်လိုသိကြားမင်းကြီး လာရှင်းမှရမလဲ။ တကယ့်ကို အမယ်ဘုတ်ရဲ့သူချည်ခင် ဖြစ်နေပြီ”

သုံးယောက်သား ခေါင်းပူအောင်စဉ်းစားရင်း သောင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်နေကြစဉ် ဦးလင်းခိုက် အသံမြဲကြီးနှင့် လှမ်းအော်လေ၏။

“လွမ်းမို ... မြန်မြန်လာခဲ့၊ မုသာဝါဒတွေမှာ မျှောမနေနဲ့။ ကလေးတွေ နေမပူခင် ရေဆော့ရအောင်”

“လူကိုများ သူ့အိမ်က အလုပ်သမားကျနေတာပဲ။ ဘယ်ဘဝက အကုသိုလ်တွေ၊ ဝဋ်ကြွေးတွေမှန်းကို မသိဘူး။ မမ မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဖုန်းနံပါတ်ယူသွား။ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်။ ထွက်ခဲ့လိုက်မယ်။ ခုတော့ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ။ အထူးအထူး မသိတဲ့ ကျွန်မအဖေ ခေါ်နေပြီလေ”

လွမ်းမိုခါး မာရီယာလက်ကိုဆွဲပြီး လင်းခိုက်တို့ ဘန်ကောက်သို့ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၂၄)

ရေထဲဆင်းမည့်ပုံစံ အလန်းစားတွေနှင့် သူတို့အဖွဲ့ဆောင်ပြင်ပေါ်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြတော့ အုန်းပင်တစ်ပင်အောက်မှာ နှင်းကေသာ ထိုင်ကြည့်နေတာ မြင်ကြရသည်။

ရင်ထဲ နှင့်စရာ။ ဆုံ့ဖြတ်ချက်မှားသည့်ဒဏ်ကို သူမချာ တစ်ဘဝလုံး ပေးဆပ်လိုက်ရမှာလား။ ဦးလင်းခိုက်ကြီးက ချာ သဘောထားတွေ ကြီးမပေးနိုင်တော့ဘူးလား။

တဆူဆူ တပူပူနှင့် အမြဲဖြူရ သဝန်တိုနေတတ်သည့် နန်းတစ်ယောက်ကို စိတ်ပျက်နေစဉ် ထိုမိန်းမက ယောက်ျားဆစ်ယောက်နှင့် အရွဲ့တိုက်ပြီးတွဲ၊ မရှင်းမရှင်းပုံစံနှင့် အိပ်ခါး

၂၃၄ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ဆင်းသွားလေသေးရာ -

ပြဿနာက အကြီးကြီး။

ရှေ့ကကြီးလွန်းလို့ ဘယ်လိုဖြေဆေးထိုးပေးရမှန်းပင် မသိတော့။

တကယ့်ကို ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုနေရမည့်အဖြစ်။

လောလောဆယ်တော့ လွမ်းမို့ ကိုယ်စမိသည့်ဇာတ်မှာ အလိုက်သင့် စီးမျောရပါဦးမည်။ သူမရဲ့အနားမှာ ဦးလင်းခိုက်က တစ်ဖက်၊ မာရီယာကြီးကတစ်ဖက်။

ဦးလင်းခိုက်က စပါးကြီးမြွေကြီးလို သူမကို အစွမ်းကုန် ညှို့မလို့ထင်။ သူ့ကိုယ်သူ ကိုနဲ့စဘွန်းလိုလို ဘာလိုလို ဖိုတိုကနေ မျက်မှန်နှင့် လူပုံက တကယ့်အလန်းစား။

သို့သော် လူစိတ်ဆိုတာလည်း အခက်သာ။ ယောက်ျား ပီသပြီး စတိုင်လ်ကျနေသည့် ဦးလင်းခိုက်ထက် လောလောဆယ် အစစ်မပုံစံချိုးထားရသည့် မာရီယာကြီးကိုပဲ ပိုပြီးရင်ခုန်မိသည်။

ကြည့်ပါလား သနားစရာ။

ခြေသလုံး သန်သန်မာမာကြီးတွေ၊ ပေါင်တံကြီးတွေထော် မှာစိုးလို့ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအရှည်ကြီးနှင့်အပေါ်မှ အခုအခံတွေ နှင့် တီရှပ်လက်ရှည်။

အချစ်တကွေ့ ၂၃၅

“တောက်... ဘီကီနီလေးနဲ့ ရေကူးချင်လို့တာတာ။ အဲလေ ယောင်လို့ စပိုဒါလေးနဲ့ ရေကူးချင်ပြီး အနပ်တွေဝေး လိုက်ချင်တာ”

“သေလိုက်ပါလား။ စပိုဒါနဲ့ဆိုလို့ကတော့ ရှင့်အနား အယ်မိန်းမမှ ကပ်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

အဝတ်လဲရင်း အခန်းထဲမှာ သူပြောခဲ့သည့် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရအသံ။

လွမ်းမို့တောင် ဒူးကျစတိုင်လ်ပင်လေးနှင့် တီရှပ်လေး ထော်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေဆော့မည့်အချိန်မှာ သူမမျှာ ဘောင်းဘီရှည်၊ အင်္ကျီရှည်ကြီးနဲ့လေ။ ဖိုးဖိုးဖားဖား။

ဦးလင်းခိုက်ကလည်း စတိုင်လ်အမျိုးမျိုးနှင့်။ ရေကူး ဘောင်းဘီတိုအပြာနှင့် အပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်စောင်လွှားထားပုံ တာအစ ခပ်လန်းလန်း။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာ သူတို့မေမေကို မမြင်ရှာ။ တလေးပီပီ စိတ်ညစ်လည်း ခဏ။ ပြန်ပြီးပျော်ရွှင်သွားကြပြန် သည်။

ပင်လယ်မှာ လေနည်းနည်း တိုက်နေသည်မို့ လှိုင်းတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တစ်ဝုန်းပြီး တစ်ဝုန်း။ သူတို့ ဘာကွင်း

၂၃၆ ကြယ်စင်များ

တွေယူကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကလေး (၂) ယောက်က တစ်ကွင်း၊ ဦးလင်းခိုက်နှင့် မာရီယာကတစ်ကွင်းစီ။ ဦးလင်းခိုက်က အရင်စီစဉ်သည်။

“မာရီယာ ကလေးနှစ်ယောက်အနားမှာ နေပေး ကလေးတွေ လှိုင်းထဲမှာ နစ်ကုန်မှာစိုးလို့”

“ရှင့်ကလေးတွေပဲ ရှင်ကြည့်ပေါ့။ မာရီယာက လွမ်းမိုက်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်လာတာ။ လွမ်းမို ... လာ ကိုယ့်ဆီလာ”

မာရီယာက လက်သွက်ခြေသွက်နှင့်ပင် လွမ်းမိုကို ပြေးသွားဆွဲခေါ်လိုက်သဖြင့် သူမ မာရီယာနောက်သို့ ပါသွားရသည်။

“ဦးလင်းခိုက် ကလေးတွေကို လွှတ်မထားနဲ့နော်။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ရှင်ပဲ”

သည်ဖွဲမှာ မာရီယာ အသွက်ဆုံးပါ။ သူ့အသွင်က ငှက်သွင်ပျံကြွမတတ်သော် ဖြစ်နေသဖြင့် လွမ်းမို ဆိတ်ဆွဲရသေး၏။

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် မိန်းမဖြစ်နေတာလည်း သတိရဦး။ ငါ့ကုန်တော့မှာပဲ။ ဘယ်လိုဂန်ဂျကြီးမှန်းကို မသိဘူး”

“ဒါကတော့ ချစ်သူကြောင့် ခြောက်ရတာပါကွာ။ ချစ်လည်း အသိသားနဲ့”

“ရှင်နော်”

အချစ်တစ္ဆေ ၂၃၇

ရေလှိုင်းတစ်လုံး ဝုန်းခနဲ ရိုက်ခတ်လာတာကြောင့် လွမ်းမို ခြေလွတ် လက်လွတ် ရေထဲလဲကျတော့ ဖရိုဖရဲ။ လုံချည်မဟုတ်လို့သာတော်ရောသည်။

ပင်လယ်လှိုင်းတွေက တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆင့်ရိုက်လာသဖြင့် သူမ ရပ်တည်ရာမရဖြစ်နေလျှင် သူက လိုက်ထူပြီး လှိုင်းလုံးများကို ကျောပေးထားစေသည်။

နောက် ပွေ့ချိုပြီး ဘောကွင်းထဲထည့်ပေးလိုက်သေး၏။

“ဘယ်နှယ် ... ကိုယ့်ကိုအားကိုးချို့ မဟုတ်လား”

လှိုင်းတွေရဲ့ရန်မှ အကာအကွယ်ပေးသလိုလိုနှင့် သူရင်ခွင်ကြီးဖြင့်ကာထားနေလေရာ လွမ်းမိုခါး ကမ်းပေါ်သို့တက်ပြေးစို့ပြင်၏။

ဦးလင်းခိုက်ကလည်း ကိုယ့်ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ရင်း မျက်လုံးက လွမ်းမိုခါးတို့ထဲမှာ။

“မာရီယာဟာ ယောက်ျားလျာကြီးလား။ လွမ်းမိုကို ဖို့နေတာများလား။ အမယ်လေး ... မောင်ကြံရွယ်တဲ့စပယ်ကုံး ယောက်ျားလျာကြီးလည်း အထိမခံနိုင်ပါဘူး”

သူ ကလေးတွေကို ကမ်းစပ်မှာထားခဲ့ပြီး လွမ်းမိုခိုရာသို့ လျှောခနဲရောက်လာခဲ့သည်။

၂၃၈ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“လွမ်းမို ... အဆင်ပြေရဲ့လား။ လာ ကိုကိုဆီလာ”
ရေစိုလေးနှင့် နုဖတ်ပြီး သိပ်လှနေသည့် လွမ်းမိုကို
ကြည့်ပြီး ဦးလင်းခိုက် အချစ်ဒီရေတွေ တိုးသွားပေရောထင်
ကိုကိုတွေ ဘာတွေနှင့်။

မာရီယာရော လွမ်းမိုပါ တွန့်ခနဲ။

“ဇာတ်ရှိန်တွေ တက်နေပြီထင်တယ်။ ကိုယ့်ဆေး
ကိုယ်သာနိုင်အောင် စားပေတော့”

မာရီယာ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်တာလည်း မလွန်။
ဦးလင်းခိုက်က လွမ်းမိုကို အတင်းလက်ဆွဲခေါ်နေသည့်မှာ မယ်
သီတာကို ဒဿဂီရိခိုးသည့်အတိုင်း။

ဘယ်ရမလဲ။ မာရီယာကလည်း လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲ
ထားတာပေါ့။ ဖြစ်နေပုံက လွမ်းမိုကို ဟိုဘက်သည်ဘက် ဆွဲယူ
နေကြသည့်နယ်။

“ကဲ ... တော်ပါပြီ တော်ပါပြီ။ လွမ်းမို ဘန်ဂလိုပြန်ပြီး
ရေချိုးတော့မယ်။ အသားတွေ မည်းကုန်တော့မယ်”

“နေပါဦး လွမ်းမိုရဲ့။ ကိုကိုနဲ့အတူ ကိုကိုဘောကို တစ်
ခေါက်လောက် စီးပါဦး”

“ရှင်”

အချစ်တစ္ဆေ ❀ ၂၃၉

လွမ်းမို မျက်နှာတွေနီရဲသွားလေမှ ဦးလင်းခိုက် စကား
မှားသွားမှန်း သတိရ၏။ မာရီယာကတော့ တဟားဟားနှင့်
လှောင်ရယ်နေသည်။

“ဒီ ... ဒီလိုပါ။ ဘောကွင်းစီးဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာပါ”

“တော်ပြီ ... ကျွန်မ ချမ်းနေပြီ”

ဆွဲထားသည့်လက်နှစ်ဖက်ကို အတင်းရုန်းယူပြီး လွမ်းမို
ခါး ကမ်းပေါ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့ရ၏။ နောက် မျက်နှာသုတ်စောင်
ကြီးကို ပတ်ပြီး သူမ ဘန်ဂလိုသို့ အပြေးတစ်ဝိုင်းနှင့် ပြန်ခဲ့သည်။

နောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီလဲ။ သူမ ဘာမှ မသိ
ချင်တော့ပါပေ။

လွမ်းမိုခါး ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်ပါဦးမည်လား။
ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်ကုန်အောင်စားနိုင်ဦးမည်လား။
ကျားကြောက်လို့ရှင်ကြီးကို ရှင်ကြီးကရော ယုံရမှာမို့
ထား။

ဘန်ဂလိုမှာရေချိုးချိုးရင်း လွမ်းမို စိတ်ဆင်းရဲနေ

၂၄၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပါသည်။ သည်ပြဿနာတွေမှ 'ဘယ်လိုဖောက်ထွက်ရမှာလဲ။ သူမ ရေချိုးပြီး အဝါရောင်ဝတ်စုံလေး ဝတ်ခါ သွေးလာသည့် သနပ်ခါးကို ခပ်ပါးပါးလိမ်းခြယ်နေတုန်း ဦးလင်းခိုက် တစ်ယောက်တည်း ဘန်ဂလိုသို့ ရောက်လာသဖြင့် သူမ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“ဟင် ... ရှင် တစ်ယောက်တည်း၊ ကျန်တဲ့သူတွေ ရော”

“တစ်ယောက်တည်းရော ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းကို ငါ ကိုယ်စားမှာကျနေတာပဲ”

“ကိုက်မစားပေမယ့် လူမြင်လို့ မကောင်းဘူးပေါ့ရှင်”

“ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ။ မင်းကို ငါက ဘာလုပ်မှာနဲ့လဲ”

“ရှင် စကားပြောတာတွေ ရှိင်းလာပြီနော်”

“မင်းလုပ်ပုံလည်း ကြည့်ဦးလေ။ နှင်းကေသာနဲ့ နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရှိက်ပြီး ငါ့ကို အရူးလုပ်မလို့ မဟုတ်တာမင်းလည်တိုင်း ခံရအောင် ငါ နွားမဟုတ်ဘူး”

“ဘာတွေလာပြီး ရန်တွေ့နေတာလဲ။ ရှင်နော် လွန်တာပြီ”

အချစ်တစ္ဆေ ၂၄၁

“တို့ ရေချိုးနေတဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နှင်းကေသာကိုတွေ့တယ်။ မင်း ခေါ်ထားတာမဟုတ်လား။ ဘာသဘောနဲ့ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ။ ပြောပါဦး”

“သူသားသမီးတွေ စိတ်မချလို့ နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ငါတို့ကြားထဲမှာ မင်း ဘာမှဝင်ပြီး မပါပါနဲ့။ ငါ့ကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို ဟိုဘက်ပို့လိုက် ဒီဘက်ပို့လိုက် လုပ်စရာလား”

“ကျွန်မက သာယာလှပနေတဲ့ မိသားစုလေးတစ်ခု ပျို့ကွဲသင့်တဲ့ ပြိုကွဲသွားမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ ရင်ကြားစေ့ပေးနေတာပါ”

“မလိုဘူးလို့ပြောပြီးပြီ။ နှင်းကေသာ အတင့်ရဲလာတာမင်းကြောင့်။ ငါ့ဘက်ကလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ဒေါ်လွမ်းမိခါးရဲ့ နောက်ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတဲ့ မိန်းမကို ကိုယ်ဝန်ခေါ်မှ ပြန်ပြီးလက်ခံရအောင် ငါ ဒီလောက် သဘောထားမကြီးနိုင်ဘူး”

“သူ့ရှင်းပြသားပဲ။ ဘိုဘို့နောက် လိုက်သွားတာ မဟုတ်

၂၄၂ နွယ်စင်ပျံ့လေ

ဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်းမိပုံတို့အိမ်မှာ သွားနေတာ။ ဗိုက်ကလည်း အိမ်က ဆင်းသွားကတည်းက ပါသွားတာပါလို့ သူ ရှင်းပြသား။ ရှင်သာ ဝံပုလွေလို အပြစ်ရှာနေတာ။ နှင်မဟုတ် နှင့်အဖေပဲဆို ပြီး သတ်စားချင်နေတာ။ နောက်အသစ်မြင်တာနဲ့ အဟောင်းဆို ကန်ထုတ်ချင်နေတာ”

“ဘာ”

သူမရဲ့စွပ်စွဲချက်တွေက ပြင်းထန်လွန်းနေလျှင် လင်း ခိုက် မျက်စိထဲ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွား၏။ သူ ဘာကိုမှမမြင်တော့။ သူ ရမ်းကားပြီ။

“ရှင် ရှင် ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ် အွတ်”

ရေချိုးပြီးသား အေးအေးမွှေးမွှေးကောင်မလေးရှိရာ ဘန်ဂလိုအခန်းထဲ လေမုန်တိုင်းလို တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်မွှေပစ်လိုက်ရာ ...

ကောင်မလေးအဖြစ်က ကြောင်ကြီးလက်သည်းကြာကြက်စုတ်ကလေး။ လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်သည့်အဖြစ်။ ရှန်အေးကန်ပေမယ့် နံရံမှာမိပြီး အားနှင့်မာန်နှင့် ချုပ်ဘက် ဖျစ်ညှစ်ထားသူကြီးရဲ့လက်မှာ သူမပုံစံက ပင့်ကူနှင့်ယင်ကောင်။

“အား”

အချစ်တကွေ့ ၂၄၃

သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံး ကြိမ်မီးအုံးသလို။ သာယာဖို့ထား ရွံရှာစက်ဆုပ်လိုက်တာ။ သေချာတာတစ်ခုက ဦးလင်းခိုက်တို့ သူမ အလွန်မုန်းတီးသွားမိခြင်းပါပဲ။

“ဟင်”

သည်စဉ် နောက်ဘက်မှ အာမေဇိုတ်သံတွေ၊ ခြေသံတွေကြောင့် လင်းခိုက် သူမကို ရင်ခွင်ထဲမှ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ သူမရဲ့လက်သံကလည်း သူပါးပြင်သို့ ဖြောင်းခန်း

“လူယုတ်မာကြီး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ်။ မုန်းတယ် ... မုန်းတယ်”

“မင်းကို ငါ လက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးပြီးပြီပဲ။ ရှက်ရမ်း ရမ်းမနေပါနဲ့ကွာ”

သူတို့စကားတွေကို နားထောင်ပြီး ဘုန်းထွဋ်ရှားလက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသလို အံ့ကိုကြိတ်ထားမိတာလည်း မေးရိုးကျိုးတော့မတတ်။

“ဘာတွေလဲဗျ ... ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေလဲ။ ကျုပ်ကို အရှုံးလုပ်နေကြတာလား”

ဘုန်းထွဋ်ရှား သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ ပေါက်ကွဲပြီ။ ကြည်ပျိုပြီး အချိန်မီအောင် ပြေးလွှားလာခဲ့တဲ့ကြားထဲက အသံထဲမှာ

ဖြစ်ပျက်နေလိုက်ကြတာ။ ခဏလေးတောင် စိတ်မချချ။

အလိုမတူဘူး ပြောရအောင် အော်ဟစ်ရုန်းကန်အသံတွေ ထွက်နေတာမဟုတ်။

တကယ့်ကို မိုးမမြင် လေမမြင်။ နှစ်မျောနေလိုက်တာ။ လူမိတော့မှ ပါးကို ဖြန်းခနဲရိုက်ချ။ ဒီလိုစော်ကားပြီး ဒီလို တစ်ချက်လောက် အရိုက်ခံရရုံလောက်ကတော့ လူတိုင်း အနာခံလိမ့်မည်။

ဘုန်းထွဋ်ရှား ကိုယ်ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီတွေ၊ အထူတွေ၊ ဘရာဇီယာတွေကို ဆွဲချွတ်ပြီး အခန်းထောင့်သို့ တစ်ခုချင်း ပစ်ပေါက် ပေါက်ကွဲနေတော့သည်။

သူ့အသွင်က မီးတောင်ပေါက်ကွဲနေသည့် နှယ်ယောက်ျားတစ်ယောက် ... အဲ ... နှစ်ယောက်၏ဒေါသတစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ။

နှစ်ယောက်လုံးကို လွှမ်းမိုးခါး အကြောက်ကြီးကြောက်သွားမိပါပြီ။

ဦးလင်းခိုက်ကတော့ ဘုန်းထွဋ်ရှား ပေါက်ကွဲနေသည့် ခပ်အေးအေးပဲ ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ တော်သေးတာက ကလေးနှစ်ယောက် သူ့အမေနှင့် တိတ်တဆိတ် ကျန်နေခဲ့လို့ပါ။

နိမ့် သည်စစ်ပွဲကို သူတို့မြင်သွား၊ ကြောက်လန့်သွားမှာမလွဲ။

ဘုန်းထွဋ်ရှားအသွင်က တကယ့်နတ်ဆိုးပူးနေသည့်နှယ်။ ဘုန်းလှုပ်ချောက်ချား ယိမ်းယိုင်လျက် -

“ပြောကြပါဦး ... ခင်ဗျားတို့က လက်ထပ်တော့မယ့် ချစ်သူတွေလား။ လစ်ဗီးတူဂဲသားတွေလား။ ဒါဆို စောင့်ရှောက်ရအောင်ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဘာကိစ္စ စတန်ထွင်ခေါ်ရတာလဲ။ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီး ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကွယ်ရာမှာ ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှင် ရှင် စကားပြောတာ လွန်လွန်းနေပြီနော်။ ကျွန်မသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“သည်းမခံနိုင်တော့၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရိုက်ချင်သလား။ ရိုက်လေ ရိုက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ မိန်းမလည်မကြီးရဲ့၊ အယာတစ်သိန်း အပလိန်းနဲ့ မိန်းမရှုပ်ကြီးရဲ့”

“ရှင် ရှင် တော်ပြီ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ်။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်မကို လုံးဝ ခဏသက်ကြပါနဲ့တော့”

ပြောပြီးသည်နှင့် ... သူမ ကိုယ်အဝတ်အစား

၂၄၆ ❀ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ကောက်ယူကာ ဘန်ဂလိုပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်းပြေးခဲ့ပါတော့
သည်။

နောက်ဘက်မှာ ကမ္ဘာပျက်ရုံမကလို့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး
မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ပင် တောက်ပါစေဦးတော့။
သူမ လှည့်မကြည့်တော့ပါပေ။

အခန်း (၂၅)

ယခုတော့ ကိုယ့်ဇာတိမြို့ကလေးမှာပဲ မေမေနှင့်အတူ
ထွမ်းဖိုခါး ဘဝကို ရတတ်သမျှနှင့် ရောင်ရဲနေခဲ့ပြီ။

သူမ လောကကြီးကို လောဘတကြီးနှင့် တပ်မက်စမ်း
ပါးမနေတော့ပါ။

လောကကြီးက မာယာတွေများလွန်းသည်။

သူမက ယုန်ကလေးပါ။ အဖြူတည်လေးပါ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့
သမျှတွေကို ပြန်တောင် မစဉ်းစားရဲ။

ကျွဲကြီးနှစ်ကောင်ခတ်တဲ့ကြားထဲမှာ သူမက ငြောက်
မြှုပ်ပမာ။

သို့မဟုတ် ကျားကြီးနှစ်ကောင်ရဲ့ လက်သည်းကြားထဲမှ
လွတ်အောင် ထွက်ပြေးခဲ့ရသည့် သားသမင်မလေးတစ်ကောင်။
မေမေ့အိမ်အောက်ထပ်လေးမှာပဲ အလှပြင်ဆိုင်း၊ ဆံပင်
ညှပ်ဆိုင်လေးဖွင့်ကာ ရှာဖွေစားသောက်ခဲ့ပါသည်။ မေမေရယ်၊
မေမေညီမ အပျိုကြီးနှင့် သူမတို့ လူတန်းစေ့ စားနိုင် သောက်နိုင်
ခဲ့တာပါပဲ။

ဆန်းပြားလွန်းသည့် လောကမာယာတွေကြားထဲမှ ရုန်း
ထွက်နိုင်ခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

လွမ်းမိုးခါး ဆရာမောင်ချောနွယ်ရဲ့ ကဗျာလေးကို သွား
သတိရမိပါရဲ့။

ငါဟာ

ကမ္ဘာကြီးကို နားစွင့်ထားသူ ယုန်ကလေးပါ။

နေ့စဉ် နေ့စဉ်

ငါ့ဝပ်ကျင်းကလေးကနေ

ငါ အစာရှာထွက်တိုင်း

သစ်ပင် မြက်ပင်ငယ်လေးတွေ ကိုက်ကိုက်ပြီး

ငါထွက်လာခဲ့ပြီ။

ခု

လူနဲ့ခွေးများ တောခြောက်ကြ
အပြေးအမြန် ငါ့ကိုက်လမ်းလေးအတိုင်း

ပြန်လာခဲ့ရာ

ပိုက်ထဲ

ငါ့သစ္စာတရားဟာ

ငါ့အသက်ကို ယူသွားကြပေါ့။

ယခုလည်း လွမ်းမိုးခါးဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ကိုယ့်ဝပ်ကျင်း
လေးထဲက ခေါင်းပြူးကြည့်နေပြီ။

သူမ ဘယ်ကိုမှမသွားတော့ဘူး။

ယုတ်စွအဆုံး တေးဝေးလံလံကိုတောင် မသွားတော့ပါ။
ကိုယ့်နယ်ပယ် ကိုယ့်ဝပ်ကျင်းလေးထဲမှာပဲ ကျင်ရှည်တော့မယ်။
လူမသမာတွေရဲ့ ပိုက်ထဲမှာ အသက်မစွန့်နိုင်တော့ဘူး။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဆိုတာတွေလည်း ငါ မယုံကြည်

ဘူး။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ချစ်
တယ်ဆိုတာ သူတို့အတွက် လောင်စာပစ်ထည့်လိုက်တာပဲ။

သူတို့ဖန်တီးတဲ့ ယဇ်မီးမှာ။

တို့မိန်းမသားတွေက လောင်စာတွေ။

၂၅၀ ကြယ်စင်မှူဝေ

ဘဝနဲ့

အသက်နဲ့ရင်းပြီး လောင်ကျွမ်းခံရမှာ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆံပင်ဖြောင့်ပေးလိုက်၊ ကောက်ပေး
လိုက်၊ ညှပ်ပေးလိုက်။

ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာလွန်းလို့ 'အမျိုးသမီးသီးသန့်'
လို့ပင် ဆိုင်မှာ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားခဲ့သည်။

ချောင်းသာမှအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း လွမ်းမိုခါး
ရင်ထဲ နှင့်မြို့။ မျက်ရည်ခိုးတွေ ဝေဆဲ။

တစ်ယောက်က နိုင်ထက်စီးနင်း၊ မိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်
သလို ကျန်တစ်ယောက်က အဲဒါကို မကာကွယ်ဘဲ စွပ်စွဲ ပေါက်
ကွဲခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သူမ ကံကောင်းစွာနှင့်ပင် ရန်ကုန်ပြန်မည့်
အငှားကားနှင့်တိုးပြီး ထိုအုပ်စုနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ပြန်လိုက်ခဲ့
သည်။

နောက် ချက်ချင်းပင် အထုပ်အပိုးပြင်ကာ ဇာတိမြို့သို့
ပြန်ခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် သူမ မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုတော့ပါ။

အားလုံးကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး ဘဝကို ရိုးရှင်း

အချစ်တစ်လွှဲ

အေးဆေးစွာ လျှောက်လှမ်းပါတော့မည်။

မမနယ်လီတို့အားလုံးကို နှုတ်ပိတ်ခဲ့သည်မို့ လွမ်းမိုခါး
မှာ နောက်ကြောင်းအေးနေရသည်။

သို့သော် ပြောလို့တော့မရ တော်ကြာ တစ်နေရာရာမှ
သိချင်လည်း သိသွားနိုင်သည်။

သို့သော် လွမ်းမိုခါး မေမေအနားမှာဆိုလျှင်ဖြင့် ကမ္ဘာ
ကြီးကို ရင်ဆိုင်ရဲပါသည်။ ဘီလုံးငှက်ငယ်လေးလိုပေါ့။ ကိုယ့်
နေရာမှာဆို ပြဿနာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲပါသည်။

ကြောက်လို့သာ ကြောက်နေတာပါ။ ဦးလင်းဆိုက်ဟာ
အားလပ်သူမဟုတ်လို့ သူ့အလုပ်တွေနှင့်သူ ဂျင်ဂျင်လည်နေမှာ
ပါ။ နှင်းကေသာရော အဆင်ပြေရဲ့လား မသိ။

လွမ်းမိုခါး ကြောက်ရမှာ ဘုန်းထွဋ်ရှာ။ အိုလေ ဘွဲ့
လည်း ခတ်လူငယ်ပီပီ တွေ့သေအောင်လွမ်း၊ တစ်ချို့ဖွဲ့နွဲ့
အစ်မယ်မေ့ပါ။

၂၅၂ ကြယ်စင်များစေ

တစ်ခါတစ်ရံလည်း လွမ်းမိုခါး ဘုန်းထွဋ်ရှားကို သတိရ ပိပါသည်။ နောက်ဆုံးနေ့က သူ့ အလွန်ပေါက်ကွဲနေတာ သိရဲမီး နေသည့်အတိုင်းပါပဲ။ အချစ်သရဲ၊ အချစ်တစ္ဆေ။

သည်နေ့ဆို သူမ သူတို့ရှေ့မှောက်မှ ထွက်ပြေးလာတာ (၄) လတင်းတင်းပြည့်ပြီပေါ့။ ဆောင်းရာသီကပြေးခဲ့တာ ခုဆို နွေဦးရာသီ။

အလှူ။ မင်္ဂလာဆောင်တွေ ပေါလွန်းလို့ ရွာတွေမှာ နေ့ချင်းပြန်သဘောမျိုးလည်း လိုက်ပြင်ပေးရပါရဲ့။

ဥပမာ - မနက် (၇) နာရီမှာ မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲလုပ်မည့် သတို့သမီးအတွက် မနက် (၃) နာရီလောက်ကတည်းက ဆိုင် ကယ်တစ်စီးနှင့် အရောက်သွားရတာမျိုးပေါ့။

အဖော်က ဒေါ်ဒေါ်။ အသက်ငါးဆယ်ရှိပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ် ယုဟာ သန်စွမ်း ကျန်းမာပါသည်။ အပျိုကြီးပီပီ လှလှပပ။ သို့သော် ခရီးဝေးကိုတော့ မလိုက်တာများသည်။ အနီးအနား လောက်ပါပဲ။

ယခုလည်း တန်ခူးလမို့ လွမ်းမိုခါး လက်မလည်အောင် လုပ်နေရပါသည်။ မိုးလင်းမှစပြီး ည (၈) နာရီ (၉) နာရီအထိ အလုပ်ကိုမနားရ။

အသစ်တစ်ခု

ကြာတော့ ပြီးငွေ့လာသည်။ ရပ်ဝေးလေး ဘာလေး သွားပြီးလုပ်ရလျှင် စိတ်လည်း အပြောင်းအလဲရ လှလည်း နာရ သည်လို့ သတ်မှတ်လာပါ၏။

“သမီးရယ် ... တပည့်လေး ဘာလေးမွေးပါလား”

“သင်တို့လူတွေက မြို့တက်ပြီးသင်ချင်တာ မေမေရဲ့၊ ဒီမှာ သင်ချင်ကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦး၊ ငွေချည်း လိုမ့်ရှာမနေနဲ့ သမီးရယ်။ ညည်းအလုပ်လည်း မဟန်ပါဘူးအေ။ ဆေးတွေ ဘာတွေနဲ့အလုပ်လုပ်ရတာ”

“ဪ မေမေရယ် ... မိဘလုပ်ကျွေးတာပဲ ကုသိုလ် ရပါတယ်။ ယောက်ျားအရက်ဖိုးရှာနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ယောက်ျားယူရင်တော့ ပစ္စည်းရှိတဲ့လူကို စဉ်းစားအေး ပြီးရင် အလုပ်မလုပ်နဲ့တော့”

“ဒါကတော့ ဖူးစာပေါ့ မေမေရယ် ဟဲ့ဟဲ့”

“မိန်းကလေးဆိုတာ စဉ်းစားရတယ်အေ။ အိမ်ထောင် ရေးဆိုတာ ဦးနှောက်နဲ့လည်း စဉ်းစားတွေးခေါ်ရသေးတာပဲ”

“နေရာတကာ ဈေးတွက်တွက်နေတော့လည်း အသစ် တွေးတာတွေ ဝေးရောပေါ့ မေမေရဲ့”

“ခွေးမ၊ ခွေးဖြစ်ချင်လို့ လျှာမရှည်နဲ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ စိတ်အလိုမလိုက်ရဘူး။ တစ်သက်တာအတွက် အိမ်ထောင်ဘက်ကို နှလုံးသားနဲ့ချည်း မရွေးချယ်ရဘူး။ ဦးနှောက်နဲ့လည်း ဆုံးဖြတ်ရသေးတယ်”

“အင်းပါ မေမေရယ် ... အင်းပါ။ သမီးအိမ်ထောင်ရေးတွေ၊ အချစ်ရေးတွေ လုံးဝမစဉ်းစားသေးပါဘူးတဲ့”

“အေး... စဉ်းစားရင်လည်း သူ့ခိုး၊ ဂျိုပိုး၊ အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ အယောင်ဆောင်၊ လူလိမ် လူညာတွေ ထည့်မစဉ်းစားနဲ့”

“အမယ်လေး ... မေမေစကားသာ ယောက်ျားလေးတွေကြားရင် တော်တော် ယောက်ျားမတော်ချင်ကြမှာပဲ”

“မသိဘူးအေး၊ တချို့က သူဌေးသားလိုလို၊ လုပ်ငန်းရှင်လိုလိုနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး လူပျိုလှည့်တတ်ကြတယ်။ ဝါဝါမြင်တိုင်း ရွှေမထင်လိုက်နဲ့။ ညည်းသိအောင် ပြောပြထားတာ”

“ကဲပါ မေမေရယ် ... ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးချင်းချင်း ဘုရားလေး၊ တရားလေးနဲ့ နေစမ်းပါ။ သမီးအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့”

“ပူရတယ်ဟေ့ ပူရတယ်။ မိဘဆိုတာ သားသမီးတို့

စိတ်မချတာချည်းပဲ”

“ကဲပါ မေမေရယ် ... လွမ်းမို အိပ်ချင်လှတိုပြီး တစ်နေ့လုံး တမတ်တတ်တတ်နဲ့ ညောင်းလှပါပြီ။ အိပ်ငြိနှော်”

“နေဦး ... လေ့ကျင့်ခန်းလေး (၁၅) မိနစ်လောက် လုပ်လိုက်ဦး။ ဒါမှ အညောင်းအညာပြေသွားအောင်”

နောက်ဆုံး မေမေစကားအတိုင်းပဲ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးမှ အိပ်ရပါတော့သည်။

အခန်း (၂၆)

နံနက် (၇) နာရီ ဆိုင်ခွင့်သည်နှင့် ဆံပင်ညှပ်မညှပ်၊
ဖြောင့်မည့်သူတွေ (၆) ယောက်လောက် တန်းစီရောက်လာကြ
၏။ ကျန်းမာရေးလိုက်စားသူမို့ လွမ်းမိုဟာ နံနက် (၈) နာရီ
လောက်ဆို ရပ်ကွက်တစ်ပတ်လောက်တော့ လမ်းလျှောက်ဖတ်
လိုက်တာပါပဲ။

ကျန်းမာချင်လျှင် တစ်နေ့ ခြေလှမ်းတစ်သောင်းလှမ်းထိ
ဆိုသလို။ တစ်နေ့လောက် ခြေလှမ်းရေပြီး လှမ်းလိုက်တာပေါ့။
ရပ်ကွက်တစ်ပတ်ဆို ခြေလှမ်းတစ်သောင်း ကျော်တောင်ကျော်
သေး။

အချစ်တစ်ခု

နောက်အိပ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ခွားနီပူပူသောက်။ ပဲပဲ
တာ ပူပူနွေးနွေးလေးစား။ မေမေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ မုန့်ဟင်းခါး
မှ မုန့်ဟင်းခါး။

လွမ်းမို လမ်းလျှောက်ပြန်လာရင် သားအမိ တူဝင်
(၃) ယောက်စာ ပါဆယ်ဆွဲလာပြီးသား။ ခွားနီကတော့ ကုလား
လေး အိမ်လာပို့ထားတာ။

Breakfast ပြီးမှ ရေတစ်ခါတည်းချိုး။ အဝတ်အစားလဲ
သနပ်ခါးလိမ်း။ ဆိုင်ထွက်။

သူမဟာ ကျန်းမာရေးလိုက်စားသူမို့ ရှူနာရှိုက်ကုန်း
ထည်း မဖြစ်။ မကျန်းမမာလည်း မရှိပါ။

စီနီယာအတိုင်းပဲ သွက်လက်စွာနှင့်ဆံပင်ညှပ်၊ ကောက်၊
ဖြောင့် လုပ်နေတုန်း ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးရပ်လာခဲ့လျှင် လွမ်းမို
ချက်ခုံးပင့်သွားရ၏။ ဘယ်သူတွေလဲ။ ကောင်းသော လာခြင်း
ထား၊ ဆိုးသော လာခြင်းလား။

သို့သော် ကားထဲမှဆင်းလာတာ ချောချောလှလှ စုံတွဲ
လေးတစ်တွဲပါ။

“ဪ... သူ့ကောင်မလေး ဆံပင်လာလုပ်တာပဲ
ဟယ်”

၂၅၈ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူမတို့မြို့မှာ အလုပ်ပြင်ဆိုင် ၃-၄ ဆိုင်လောက် ဖွဲ့ထားသည်။ အခြောက်က နှစ်ဆိုင်။ သူမတို့လို အမျိုးသမီးဆိုင်က (၂) ဆိုင်။

တချို့က အခြောက်မတွေ့ ညှပ်မှကောင်းသည်ထင်ကြရဲ့။

ဆိုင်ထဲဝင်လာသည့် မိန်းကလေးချောချောလေးတလွမ်းမိခါးကို ပြုံးပြုံး မိတ်ဆက်သည်။

“ညီမနာမည် ဝသန်မွှေးလွန်းပါ မမ။ သန်ဘက်ခါ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မင်္ဂလာညှော်ခွဲကျင်းပမှာပါ။ အဲဒီအတွက် မဆီလာပြီး အကူအညီတောင်းတာပါ”

“ဪ... ညီမတို့ အနေအထားနဲ့ဆို ရန်ကုန်က အလှူဖန်တီးရှင်တွေ သွားခေါ်တောင် ရလောက်ပါတယ်ကွယ်။ မမက ‘ရပ်ဝေးမလိုက်ဘူး။ လူမသိရင်လည်း မလိုက်ဘူးဘူး။ မမလက်ရာက ရွက်ကြမ်းရေကျိုလောက်ရှိမှာပါ”

“မမလက်ရာ မြင်ဖူးပါတယ်။ ညီမရဲ့သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာခွေကို ကြည့်ပြီးပါပြီ။ ကြိုက်ပါတယ်။ ဝေးလည်းမဝေးပါဘူး မမရယ်။ အသွားအပြန် ကားနဲ့ကြိုလုပ်ပေးပါ့မယ်။ တနင်္ဂနွေမှာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမှာဆိုပေမယ့် စနေည (၁၂) နာရီခန့်

အချစ်တဏှာ ❀ ၂၅၉

ပိုင်းမှ လာခေါ်ပါ့မယ်။ ကားနဲ့ဆို တစ်နာရီလောက် မောင်းရမှာပါ”

“ညီမကို မမ မသိဘူးလေ။ ကိုယ် မသိရင်လည်း စလိုက်ပါဘူးကွယ်။ အားနာပါတယ်”

“ညီမတို့မြို့က ဒီမြို့နဲ့ မိုင် (၂၀) လောက်ဝေးတာပါ မမရယ်။ လိုက်ခွဲပါနော်။ ဒီက မမအဖော်တွေ ခေါ်ခဲ့လေ။ နှစ်ယောက်ခေါ်ခေါ် သုံးယောက်ခေါ်ခေါ်ပါ။ ပြင်မယ့်သူကလည်း သူငယ်ချင်းတွေပါဆို (၅) ယောက်လောက် အနည်းဆုံး ပြင်ပေးရမှာပါ။ မမ မနစ်နာစေရပါဘူး။ မမလက်ရာကို ကြိုက်လို့ပါ”

“မောင် ကူပြောပေးဦးလေ”

ကောင်မလေးက သူ့ကောင်လေးကိုပါ စစ်ကူတောင်းနေဖူးတဲ့ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသည့်ကောင်လေးကလည်း နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးပြရင်း -

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက ခက်ပဲ သဘောကျလို့ပါ။ ကားနဲ့ ကြိုလုပ်မှာပဲဗျာ။ အပန်းမကြီးမိဘူးနော်။ တနင်္ဂနွေမနက်အစောကြီး (၂) နာရီလောက်မှာ လာခေါ်မယ်။ နောက် ညှော်ခွဲပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ပို့ပေးပါမယ်ဗျာ”

၂၆၀ ကြယ်စင်ပျား

ပြောပြီး ဝသန်မွေးလွန်းက စရန်အဖြစ် ငွေတစ်သိန်း
ထိုးပေးနေလျှင် လွမ်းမိုခါး လက်ခံရတော့သည်။

အဖော် (၂) ယောက်လောက် ခေါ်သွားရုံပေါ့လေ။

တနင်္ဂနွေမနက် (၃) နာရီ။

အိမ်ရှေ့မှ ကားသံကြောင့် အသံစောင့်နေသည့် လွမ်း
မိုခါးတို့ တူဝရီး မိတ်ကပ်ဘောက်စ်ကိုက ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“မေမေ တံခါးပြန်ပိတ်နော်။ သမီးတို့ နေ့လယ်ဆို
ပြန်ရောက်မှာ”

“အေးပါအေ... အေးပါ။ ငါ နေလို့ရပါတယ်။ သွားမှာ
သာ ဖြောင့်ဖြောင့်သွား”

လွမ်းမိုကားထဲ လွမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကားမောင်းသူ
ရယ်၊ ကားထဲမှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရယ် ပါလာသဖြင့်
စိတ်အေးသွားရသည်။

“သမီးက ကားမှူးတတ်တာပဲ။ ရွှေခန်းမှာ စီးပါလား”

အချစ်တစ်လွှဲ ၂၆၁

“ရတယ် ဒေါ်လေး။ နောက်မှာပဲ စီးပါမယ်”

“လာပါ... ရှေ့ကိုလာ”

အသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် လွမ်းမိုခါး တွန့်
ခနဲ ဖြစ်ရင်း ရှေ့မှာပဲ စီးရသည်။

ကားလေးထွက်လာတော့ ညင်ညင်သာသာ။ အသံတွေ
တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ နောက်ခန်းမှ လူတွေအားလုံး အိပ်လိုက်
နေကြသည်။

လွမ်းမိုကတော့ နံနက်ခင်း၏ လေပြည်လေညင်းကို
ခံစားနေသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် သက်သူရပါ။ ကိုယ်လွမ်းမိုကို သိပါ
တယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မက အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်နေ
တာပဲလေ။ လူသိများပါတယ်”

“အဲလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်
တော့်ဟန်နဲ့ အစောကြီးကတည်းက သိနေတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လွမ်းမို တုံးတိတ်ပဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။

သူမ၏အရွယ်နှင့်အလှ၊ လုပ်ငန်းတို့ကြောင့် သွားမိမိ

သည်နယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ပေမီ ဒေါက်မီ။ ကားမောင်းသူဟာ ဘုန်းထွဋ်ရှားတို့အရွယ်။ လူငယ်ပီပီ စတိုင်မိုက်မိုက်၊ ရုပ်က ခပ်ချောချော။

သူမ အိပ်ချင်သည့်ပုံနှင့် မျက်စိမိုက်ထားလိုက်တော့ သက်သူရ လွမ်းမိုက်စိမ်းမြေ့မြေ့ ငေးခွင့်ရသွားသည်။

တကယ်တော့ သူဟာ ဘုန်းထွဋ်ရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ သူ အစီအစဉ်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်မည့် မောင်နှံအတွက်ဆိုပြီး လွမ်းမိုက်ကို ခေါ်ထုတ်ခဲ့တာ။

ပြီးခဲ့သည့်အပတ်က သူ ရန်ကုန်သွားရင်း လွမ်းမိုက် အကြောင်း ပါသွားခဲ့သည်။

“ငါတို့နယ်က အလှဖန်တီးရှင်လေးက တကယ်ချောတယ်။ မြင်တာနဲ့ ကြွေချင်စရာကွာ”

သူ အာချောင်လိုက်တော့ ဘုန်းထွဋ်ရှားက လက်ဝါးခါပြဲသေးသည်။

“အလှဖန်တီးရှင်လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ငါမြင်ယောင်လိုက်တာ အခြောက်မတွေ့ပဲ။ လုပ်မနေပါနဲ့ သူရရာ၊ ဒီရန်ကုန်မှာ အချောအလှတွေဆိုတာ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး”

“ရုပ်သက်သက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ။ အရပ်မျက်နှာ

ဖန်းမျက်နှာတွေ မလိုချင်ပါဘူး။ ငါ့ကောင်မလေးက ပရဟိတ အလုပ်တွေလည်း လုပ်တယ်။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတယ်”

“ဦးကျော်သူအဖွဲ့ကလား။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အသုဘတားမောင်းပေး မီးသင်္ကြိုဟ်ပေးတဲ့စုံတွဲကို အားကျလို့လား”

“မလောင်နဲ့ ကိုဘုန်းထွဋ်ရှားကြီးရဲ့။ ပရဟိတသမားတွေ ရှိနေလို့ လောကကြီးလှပနေတာ”

“ကဲပါ... မင်းအလှဖန်တီးရှင်အကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး။ နာမည်ရောလှရဲ့လား”

“လှတယ်၊ နာမည်ကအစ အမိုက်စားပဲ။ လွမ်းမိုက်တဲ့”

“ဘာ”

သူ့ဘာသံကြီးက ကြီးကျယ်လွန်းလို့ သက်သူရ လန့်ပင်သွားခဲ့ရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရုပ်ကြီးက ဖြစ်သွားလိုက်တာ။ မင်း ငယ်ရည်းစားမို့လား”

သူက အငေါ်တူးလိုက်ပေမယ့် ဘုန်းထွဋ်ရှားအသွင်တူ ချွေတောင်ကြီးတွေ့သူလို။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ချစ်သူ...”

၂၆၄ ကြယ်စင်များစေ

သူ့သတင်း ဘယ်လိုမှစုံစမ်းမရတော့လို့၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း မရ”

“ခုခေတ်က ဆင်းကတ်တွေ ဒီလောက်ပေါနေတာ ဆင်းကတ်ပြောင်းလိုက်တာ နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မနယ်လီတို့ကလည်း လိပ်စာမပြောကြဘူး။ ဘယ်လိုမေးမေး မပြောဘူး။ ခုဆို (၄) လတောင် ကျော်ပြီ အဆက်အသွယ်မရလို့ ညစ်နေတာ”

“ငါ စိတ်ကူးနေတဲ့ကောင်မလေးကွ”

“မင်းက စိတ်ကူးရုံရှိသေးတာ။ ရောဂါမစသေးဘူး ငါ့ရောဂါက မသေမရှင်ကြီးကိုဖြစ်နေပြီ”

“ပိုလိုက်တာ၊ ငါနဲ့မတွေ့ရင် ဂိမ်းတော့မယ့်ကိစ္စကြီး”

“ငါတို့နှစ်ယောက် ချောင်းသာမှာ အထင်အမြင်လွှဲကြတာ။ တို့တွေက တစ်ခန်းထဲတောင် အတူကျောချင်းကပ်ဆင်ကြတဲ့အထိ ပတ်သက်ခဲ့ကြတာ”

“ဟမ် ... ဒါဆိုလည်း ငါ လက်ရှောင်ပေးပါတယ်ကွာလှည်းကျိုးတော့ မထမ်းပါရစေနဲ့တော့”

“ဒီလို လိမ္မာစမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် ပြန်လည်ရင်ကြားစေရေးအတွက် မင်း အကျိုးတော်ဆောင်ပေးရမယ်”

အနုပညာ ၂၆၅

“နေရင်း ထိုင်ရင်း ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်”

“ဒီလိုသဘောမထားပါနဲ့ကွာ။ ကွဲကွာနေကြတဲ့ချစ်သူတွေကို ပြန်ဆုံအောင် ကူညီရတာ ကုသိုလ်ရပါတယ်။ ကုသိုလ်မှု ဒါနပရမတ္ထကုသိုလ်ရမှာ”

သည်လိုနဲ့ အစီအစဉ်တွေဆွဲပြီး သူနဲ့ ဘုန်းထွဋ်ရွာဖောက်လမ်းဆင်ခဲ့ရတာ။

ဝသန်မွှေးလွန်းဆိုတာ သူ့သူငယ်ချင်းပါပဲ။ ကြားထဲက ဖောက်ပို့၊ ဖတ်ရံတွေပေါ့။

အင်း ... မတရား ကားတင်ပြေးပါတယ်ဆိုပြီး အမှုဖွင့်လျှင်တော့ တသီးကြီးကို အမှုတွဲထဲပါမှာပဲ။

“မင်းတို့ ချောင်းသာက ပြဿနာရော ရှင်းလင်းသွားပြီလား။ မင်းတို့ကိစ္စတွေလည်း ဘေးသေချာချာ ရှင်းပြပါဦး။ လွမ်းမိုကို တကယ်နှစ်သက်တာရော ညောချာလို့လားကွာ။ ကြင်ကြင်နာနာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးရောရှိလို့လား။ မဟုတ်ရင် တစ်ဖက်က မိန်းကလေးမှာ နှစ်နာပါတယ်။ ငါ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတော့မှ ရောဂါ ပြန်ပေါ်လာတာလား”

“အစကတည်းက လွမ်းမိုဟာ ငါ့သက်လွယ်တာ ခု ဥစ္စာရင်းမှန်လို့ ပြန်တွေ့တာ။ ချောင်းသာကိစ္စလည်း ~~တော့~~”

သွားပါပြီ။ လွမ်းမို ငါတို့ကို စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်သွားတော့ ငါနဲ့ ဦးလင်းခိုက် ဆက်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ သိတယ်မို့လား။ ငါ့လက်သီး စွမ်းကို။ တစ်ယောက်တစ်ပြန် ထိုးကြ၊ ကြိတ်ကြရုံတုန်း။ သူမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ ရောက်လာပြီး ရှင်းကြ၊ လင်းကြ၊ ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ငိုကြနဲ့ နောက်ဆုံး ဇာတ်ရည်လည်သွားပါတယ်။ သူကလည်း သူကလေးတွေနဲ့ အဆင်မပြေလို့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် လွမ်းမိုကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်လို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေနဲ့ ကစားနေတာ”

“သူတို့လင်မယားရော ပြန်ပေါင်းကြရောလား”

“ပေါင်းတယ်၊ လွမ်းမို ရင်ကြားစေ့ပေးထားတာရယ်၊ နှင်းကေသာ ရှင်းပြတာတွေပါ လက်ခံပြီး မိသားစုပြန်လည် ပေါင်းစည်းသွားကြတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

“မကောင်းတာက ငါပဲလေ။ ငါ လွမ်းမိုကို ဘယ်လိုမှ လိုက်ရှာလို့မရဘူး။ မင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ။ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“တစ်နေ့ ဆယ်ကြိမ်လောက်ရှိခိုးပေါ့ကွာ”

သက်သူရ ကားမောင်းရင်း ဘုန်းထွဋ်ကို သတိရနေမိ

တာပါ။ သူ့ ရှေ့ကမြို့မှ စောင့်မည်။ နောက် လွမ်းမိုကို ချောင်း သာသို့ ပြန်ခိုးပြေးမည်။

ချောင်းသာမှ စသည့်ဇာတ်လမ်းကို ချောင်းသာမှာပဲ ဆုံးမည်။ ချောင်းသာမှာပဲ ပြည်ဝင်မည်တဲ့။

သက်သူရ မျက်ခုံးတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်၊ စကားတွေလည်း ကျွံ့ရဲ့၊ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ပဲ။ ဘုန်းထွဋ် ဆင်ကြံကြံသည့်အထဲ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နှင့် ဝင်ပါနေသည့်အဖြစ်။

လွမ်းမို တကယ်ပင် အိပ်ပျော်သွားလေသလားမသိ။ သူ့ခုံးပေါ်သို့ ခေါင်းလေးပြုတ်ကျလာ၏။ သူမ၏ ကိုယ်သင်းရနံ့ တ မိန်းမူးဖွယ်။

အိမ်ရှေ့ရှင်ကောင်မလေး။ အမျိုးသမီးသီးသန့်ဆိုသည့် အလှဖန်တီးရှင်လေး။

ကိုယ်တိုင်သာ အခြားသူကို အလှတွေ ဖန်တီးပေးနေ ပေမယ့် သူမကိုယ်တိုင်ကမူ မြန်မာ့သနပ်ခါးကိုသာ လိမ်းသူ။

ယခုလည်း သနပ်ခါးရနံ့လေးက သင်းသင်းလေး။ သူငယ်ချင်းအတွက်မို့ လက္ခဏာလို လက်ရှောင်ပေးလိုက်ရပေ မယ့် ရင်ထဲမှာ မချို။

သက်သူရ သူမကို နှစ်သက်နေမိတာကြားပါပြီ။ သူ

၂၆၈ ကြယ်စင်များ

မသိ ငါပိုးပေါ့။ ညီမတွေကို လိုက်ပို့ရင်း ကားထဲမှ ငေးခွင့်ရနေသည့် နတ်သမီးလေးတစ်ပါး။

“အင် ... ဆော့ရီး”

ကား ငြိမ်ခနဲရပ်လိုက်တော့ သူမ၏ခေါင်းက သူ့ပါးတို့ ခုန်းခနဲ ဆောင့်သွား၏။ သူကလေး နိုးသွားပေပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့ ရပ်တာလဲ၊ ရောက်ပြီလား”

“Breakfast ကျွေးမလို့ပါ”

“ဟာ ... အစောကြီးရှိသေးတယ်။ မစားတတ်ပါဘူး။ တော်ကြာ မင်္ဂလာပွဲမမီဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မိပါတယ်၊ လွမ်းမိုတို့မဆာလည်း ကျွန်တော်တို့ဆာလို့ပါ။ ဆင်းရဲတဲ့အတူတူ လွမ်းမိုတို့လည်း လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ တစ်ခုခုတော့ စားပါ”

“ဒါဆိုလည်း စားရတာပေါ့လေ”

အားလုံးပင် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဆင်မှောင်မှောင်ဆိုင်လေးထဲ ဆင်းကြတော့ သက်သူရ၊ ဘုန်းထွဋ်ရှားကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ကိုယ်တော်က ဆိုင်ထောင့်စားပွဲမှာ။

“ကဲ ... ဘာသုံးဆောင်ကြမှာလဲ”

အချစ်တစ္ဆေ ၂၆၉

စားပွဲထိုးက တစ်ယောက်တည်းမို့ သူ့ပါ သွားပြီး မှာကြားရ၊ ကူညီဖို့ပြင်ရသည်။ ဘုန်းထွဋ်ရှားရဲ့အစီအစဉ်တွေပါပဲ။ အားလုံးကို အစီအစဉ်တကျ ကျွေးမွေးပြုစုပြီး ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်စေကာ ကားဆက်ထွက်ခဲ့ပြန်လေသည်။

လွမ်းမိုးမိုး ငိုသံပါကြီးနှင့် အော်ခေါ်နေတော့ လျှောက်
မှာ တိုင်စောင့်နေသည့် ဘုန်းထွဋ်ရှား အခန်းထဲသို့ ချောင်ကြည့်
မိသည်။

သူ မဝင်ရဲသေးပါ။ လွမ်းမိုးမိုး ကြည့်ရတာ ဝေဝေဝေဝေ
တိုက်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ရောက်နေမှန်း ဘာဖြစ်နေမှန်းပင် သိရဲ
မရ။

မနက်က အစောကြီး သက်သူရ အကူအညီနှင့် သူ
လွမ်းမိုးကို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်လေးကို သူအိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းခဲ့သည်။ စာလေးတစ်စောင်
လည်း ရေးပေးလိုက်ပါ၏။

မေမေနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ဗျာ ...

ကျွန်တော်နဲ့လွမ်းမိုးဟာ ရန်ကုန်မှာကတည်းက
ချစ်သူတွေပါ။ ချစ်သူချင်း စိတ်ဆိုးပြီး သူ ထွက်ပြေး
လာခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော် သူ့ကို မလိုမ့်တစ်ပတ်နဲ့ ခိုသွား
ပေမယ့် မေမေတို့ စိတ်မပူပါနဲ့။ သူ သတိရလျှင် ဇနီး
ဆက်ပါလိမ့်မယ်။

နှစ်ရက်ကြာလျှင် ကျွန်တော် မိသားစုအား

အခန်း (၂၇)

လွမ်းမိုးမိုး အိပ်ရာမှနိုးလာတော့ ခေါင်းထဲမှာ ဝေဝေဝေ
အရာအားလုံးသည် ယီးတီးယောင်တောင်။

ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ နားထဲမှာ ပင်လယ်လှိုင်း
ပုတ်သံလိုလို ဘာလိုလို။

“ဟင်”

အိပ်ရာကလည်း ကိုယ်အိပ်နေကျ အိပ်ရာမဟုတ်။
မေမေရော ဒေါ်လေးရော -

“မေမေ ... မေမေ ဒေါ်လေး ... ဒေါ်လေး ကျွန်
ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

လာရောက်အပ်နီ တောင်းရမ်း မင်္ဂလာဆောင်ပါမယ်
ခင်ဗျား။

**အနူးအညွတ်တောင်းပန်လျက်
ဘုန်းထွဋ်ရှား
ရွှေသစ္စာကားလိုင်း
ရန်ကုန်။**

လက်ဖက်ရည်ထဲမှာ အိပ်ဆေးလေးကြိတ်ပြီး ထည့်ပေး
လိုက်တာပါ။ ဒါကို မမဖုရားက ကာလနဂါးနှင့်အမျိုးတော်သည့်
နယ် အိပ်လို့ပင်မပြီးနိုင်ခဲ့။

ချောင်းသာရောက်ပြီး ဘန်ဂလိုပေါ်ရောက်လည်း မနီး
သေး။

သူ့မှာ လွမ်းမိုကို ကလေးလေးလို အရိပ်ကြည့်နေရရုံ
မနက်ကတည်းက အိပ်နေလိုက်တာ ယခုညနေ (၄)
နာရီထိုးမှ နီးလာတာသာကြည့်။ အိပ်ပုပ်ကြီးမလေး။ သူချောင်း
ကြည့်နေတုန်း သူမက ပြုံးပြုံးပြာပြာနှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

ဝတ်စုံပန်းရောင်အိအိလေးနှင့် သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့

ကောင်မလေး။ ဆံနွယ်တွေပြေကျနေသည်မို့ တင်ပို့ဆောင်ရွက်
သည့် ဆံနွယ်တွေက အသားဖွေးဖွေးနှင့် ပထာရုလို့

ဖရဲဖရဲ၊ ကပိုကရိုကိုက ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာတွေ
လက်မှတ်ချရမည်အလှ။

“မေမေ၊ ဒေါ်လေး ... လွမ်းမို ဘယ်ဆောင်ရွက်သေး
မေမေ”

အခန်းထဲမှထွက်တော့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို အရင် ဘွား
ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် လွမ်းမို လန့်သွားရ၏။ ဘုန်းထွဋ်ရှားက
တော့ တံခါးရွက်ကိုကွယ်ပြီး ခေတ္တပုန်းကြည့်နေတာ။

လွမ်းမိုခါး အလွန်အင်မတန်လန့်ပြီး တုန်လှုပ်နေသည်ကို
မြင်လိုက်ရမှ ဘုန်းထွဋ်ရှား တံခါးဘေးမှထွက်ကာ သူမကို ဆွဲယူ
ရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... ရှင် ရှင် ကျွန်ကို”

“ဘာမှမလုပ်ရသေးပါဘူးကွာ။ ချစ်ကို မောင် ခိုးလာ
တာလေ”

“ဘာ”

“ဟာကွာ ... ချစ်ကလည်း မရိုင်းစမ်းပါနဲ့၊ ပြာသာ
တွေအားလုံးကို မောင် နားလည်သွားပါပြီ။ ဟိုကျွန်းကလည်း

သူမိသားစုနဲ့သူ အဆင်ပြေသွားပြီ။ သူကလည်း သူမှားကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ချစ်ထွက်သွားပြီး သူနဲ့မောင် ထိုးကြွ ကြိတ်ကြွ ရန်ဖြစ်ကြ”

“တော် ... ရှင့်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်။ ရှင့် လှည့်စား တိုင်း ငြိမ်နေရအောင် ကျွန်မ အရူးမဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် ဒုက္ခပေးရရင် တော်လောက်ပါပြီရှင့်။ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးပါ။ ခုချက်ချင်း ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ချစ်ရယ် ... မောင်ကို မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလားကွာ။ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျေပါ”

“ရှင် စိတ်တော့ကောင်းပါတယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်ခါမှ ချစ်သူမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ရှင်လည်း ကျွန်မကို တစ်ခါမှ လေးလေးနက်နက် ပရိုပိုစ်မလုပ်ဖူးဘူး”

သူမ၏စကားကို ကြားရလျှင် ဘုန်းထွဋ်ရှား ကိုယ့်နှုတ် ကိုယ်ရိုက်ပြီး အမူပိုနေ၏။

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ။ ဒီလောက်အချိန်ပြည့် ရည်းစား စကား ပြောနေတာတောင် တစ်ခါမှ ချစ်ခွင့်မပန်ဘူးတဲ့လား။ ချစ်ရယ် .. ဒီလောက် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်နေတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးကို

နည်းနည်းတော့ လေးစားသင့်ပါတယ်၊ ငဲ့ညှာသင့်ပါတယ်”

“ရှင် အပိုတွေမပြောနဲ့။ ကျွန်မကိုသာ အချိန်မီ အိမ် ပြန်ပို့ပေး။ အလကား လူလိမ် လူညာ”

“မိန်းမခိုးလာပါတယ်ဆိုမှ အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းနေရသေးတယ်။ တိုယ် မေမေနဲ့ ဒေါ်လေးဆီလည်း စာရေးပေးလိုက်တယ်။ ကဲ လွမ်းမို့ ... ဖုန်းဆက်ကြည့်ပေတော့”

“ပေး”

သူမ ဒေါသတကြီးနှင့် ဖုန်းတောင်းလျှင် သူက သူဖုန်း တိုပဲ ပေးလေ၏။

“ကျွန်မဖုန်းကိုပေးစမ်းပါ”

“မောင် အိမ်ပြန်ပို့ပေးထားလိုက်ပြီ”

“ရှင် ရှင် ... တော်တော်အကျင့်ပုတ်ပါလား။ ကျွန်မက ဖုန်းနံပါတ်တွေကို အလွတ်မရဘူးရှင့်။ ဖုန်းထဲမှာပဲ မှတ်ထားတာ”

“သိနေတယ်လေ၊ လွမ်းမို့ ဘယ်သူ့ဆီမှ ဆက်လို့မရ အောင် မောင် စိစဉ်ထားလိုက်တာ”

“ရှင့်ကို မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်”

“ရတယ်၊ ဟိုတစ်ခါလို ပြန်မပြေးရင်ဦးရော။ ချစ်ရယ် ... မောင် ချစ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပင်လယ်ကြီးကို

၂၇၆ ကြယ်စင်ပျံ့စေ

သက်သေတည်ပါတယ်”

သူက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ တင်စားပြီးပြောနေတော့ လွမ်းမို့ ဒေါသတွေအစား ရယ်ချင်သလိုလို။

“ပိုကီးတွေ အလကားရတဲ့ ပင်လယ်ကို ဆွဲထည့်နေတယ်”

“ဪ... အနီးဆုံး အကြီးဆုံးကို သက်သေတည်ရတာပါ။ ချစ်ရယ် မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီမှာပဲ ရပ်ကွက်ရုံးရှာပြီး လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပါမယ်။ မင်္ဂလာညွှတ်ခံပွဲကတော့ တောင်ငူမှာရော ချစ်မြို့မှာပါ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ပေးပါမယ်။ လောလောဆယ်”

သူ့ရုပ်က ပြီးအီချိုမြလာလျှင် လွမ်းမို့ သွေးလန့်ရသည်။

“ဘာ ... လောလောဆယ်လဲ”

“လောလောဆယ် ရေချိုးကြရအောင်လို့ ပြောမလို့။ ဒီတစ်ခါတော့ မောင့်ပုံစံက ကျားကျားလျားလျားပဲနော်။ ချစ်ဇနီးလေးရှေ့မှာ ဗလင်းတန်ကိုပြရမယ်”

“ဘာ ဘာ ... ဘာချစ်ဇနီးလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ခိုးလာပါပြီဆိုမှတော့ ဒီနှစ်ယောက် ညားတော့မှာ အသေအချာပဲလေ”

အချစ်စာပေ ၂၇၇

“ရှင်နော် ရှင် ... မရဘူး။ လက်ထပ်ရသေးဘဲနဲ့ ကျွန်မ အနားမကပ်ရဘူး။ ကျွန်မကို လုံးဝမထိရဘူး”

“ဟာကွာ ... ဒါဆို ညကျ မောင် ဘယ်မှာအိပ်ရမလဲ”

“အပြင်ဝရန်တာမှာ အိပ်ပေါ့”

“တကယ်နော်”

“တကယ် ... တကယ်၊ ကဲ ... ကျွန်မ မေမေတို့ဆီ ဇနီးဆက်ကြည့်ဦးမယ်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ လူကြီးတွေကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ စကားပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ အရမ်းလိမ္မာတဲ့ သမီးလိမ္မာစားတစ်ယောက်ကို ရှင် ဖျက်ဆီးလိုက်တာပဲ။ သမီးမိုက်ဖြစ်အောင် ရှင် လုပ်တာ”

“သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်တာပဲကွာ။ အရွယ်ရောက်လို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားကြတာပဲ။ ဒါ ... ကမ္ဘာ့နိယာမပဲဟာ”

“ရှင် ရောချမပစ်ပါနဲ့။ အိပ်ထောင်ပြုတာ အပြစ်မဟုတ်ပေမယ့် ခိုးရာလိုက်တာကျတော့ အပြစ်ပေါ့ရှင်။ မြန်မာ့ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လူကြီးမိဘ စုံစုံလင်လင်နဲ့ မိသားစုသားပီပီ တောင်းခွမ်းလက်ထပ်ရမှာ”

“ကိုယ့်မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာ။ အဲ... ဦးလေးတွေ၊ ဘကြီးတွေတော့ တောင်ငူမှာရှိတယ်။ သူတို့နဲ့ လာတောင်းရမ်း ပါမယ်”

“တော်ပြီ... ရှင်ဟာလေ၊ တော်တော်အဆင့်ကျော်ချင် တဲ့လူ။ ကျွန်မ မေမေတို့သိ ဖုန်းဆက်ဦးမယ်”

သူ့ဖုန်းကိုယူပြီး လွမ်းမို မေမေနှင့်ဒေါ်လေးထံ ရှက်ရွံ့ ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ဖုန်းခေါ်ရပါသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူ ရှက်ရွံ့နေမိတာကြောင့် မျက်ရည်တွေလည်းကျနေမိ၏။

“မေမေ”

“သမီး... သမီး မေမေသမီးလေး။ ဘာသံမှလည်း မကြားရဘဲနဲ့ ဗြုန်းစားကြီး ကားတင်ခံရတာ မဟုတ်လား။ မေမေ ရဲစခန်းတိုင်မယ်၊ အမှုဖွင့်မယ်။ သမီးကို အိပ်ဆေးခပ်ပြီး ခိုးသွား တာ။ ဒေါ်လေးလည်း အိပ်ဆေးမိလာတာ။ ခုထိ မူးတုန်း၊ ခေ တုန်း”

လွမ်းမိုဟာ ဖုန်းကို စပီကာဖွင့်ပြီးမှ ပြောတတ်သူနဲ့ မေမေခင်သံတွေ၊ ရန်တွေ့သံ၊ ရင်ထုမနာသံတွေက အတိုင်းသား

ဘုန်းထွင်ရှား မျက်လုံးပြူးပြာရပြီ။ လွမ်းမိုအနားသို့ ခြောက်ပြီး မိုခိုးဦးချလုပ်ပြရတာ။ လွမ်းမိုသာ ပါမစ်ပေးလိုက်လျှင်

တစ်ဖက်မှ ယောက္ခမကြီးက ရဲတိုင်မှာမလွဲ။

ဒီမောင်လည်း လက်ထိပ်စော်နံမှာကေနံ။

“မေမေ ... မေမေ”

ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မချောကလည်း ဖုန်းကို ငိုချင်းချနေလျှင် ဘုန်းထွင်ရှား ဖုန်းကို ဆွဲယူပြီး တစ်ဖက်က ယောက္ခမလောင်းကြီးကို အနားအညွတ် ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်း ဖန်ရပါတော့သည်။

အဲ... စိတ်နှင့်လှမ်းပြီး ခြေသလုံးဖက်တာပေါ့။ ဖုန်းဆဲမှ လှမ်းဖက်လို့မှမရတာ။

“မေမေ ကျွန်တော် ဘုန်းထွင်ရှားပါ။ မေမေသမီး ပဲများ နေတာပါ။ သူနဲ့ကျွန်တော် ချစ်သူတွေပါ မေမေရယ်။ သူ အလ ကား ရှက်လို့ငိုနေတာပါ”

“ဘာရှင်”

သူမအသံက ဖုန်းထဲ ဆောင့်ဝင်သွားလျှင် တစ်ဖက်မှ ယောက္ခမလောင်းကြီးကလည်း ပျောက်အိုးတွေ အတွဲလိုက် ကွဲ လေ၏။

“ဟေ့ သူငယ် ... မင်း ငါ့သမီးကို ဘာမှအာရုံမစိုက်ဘူး။ ဘာလဲ မင်းကို ငါ့သမီးအလိုမတူဘဲ ကားတင်ပြေးနေနဲ့

၂၈၀ နိဂုံး ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ငါ ခုချက်ချင်း အမှုဖွင့်လိုက်ရမလား”

“အမယ်လေး အမေရယ်... ကျွန်တော် အနူးအညွတ် ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အော်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို အော်တာပါ။ အထင်တော် မလွဲလိုက်ပါနဲ့ခင်ဗျာ”

“ငါ့သမီးကို ဖုန်းပေးလိုက်”

ယောက္ခမနို့ သားမက်မစို့ဘဲဆိုတာ ဒါမျိုးပြောတာ ဖြစ်မည်။ သူ ရိုသေစွာပင် လွမ်းမိုက် လက်နှစ်ဖက်နှင့်ပေးလိုက်သည်။

သူ စိုးရိမ်တကြီး မျက်လုံးလင်ကွင်းလောက်ကြီးနှင့် ကြည့်နေတော့ လွမ်းမို သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးမိသည်။ မဖွယ်မရာ ကိစ္စတွေ သူပဲ စဉ်းစားရက်သည်။ သမိုင်းဦးဘုံမြေခေတ်ကလို ရိုက်ခေါ်မလာတာသာ ကံကောင်း။

“မေမေ”

“သမီး အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သူပြောတာ ဟုတ်သလား။ သမီးနဲ့သူ ချစ်သူတွေဆို”

လွမ်းမို အသည်းနာပေမယ့် သူ ဒုက္ခရောက်မှာတော့ လည်း မကြည့်ရက်ပါ။

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ပါတယ် မေမေ”

အချစ်တစ္ဆေ ၂၈၁

“ဟေး”

လွမ်းမိုကို ခါးမှဆွဲပွေ့ပြီး ချာလပတ်လည်အောင် ဖွဲ့ရမ်းနေတော့ ဖုန်း လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားရ၏။

‘လွမ်းမို သူ့ကို ကြောင်ကလေးလို ကုတ်ဖဲ့ထွက်ပြေးချင်နေလည်းမရ။ ထွက်ပြီးသားဆင်စွယ်က အသစ်စက်စက်ကြီးလေ။’

“ပျော်လိုက်တာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ချစ်ရယ်။ မောင်မေမေနဲ့ဖေဖေ မမတို့ကို လှမ်းပြီး သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ် မိန်းမရေ”

“အာ... ဒီလူကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ... ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်သလို ပြန်ချစ်ပြီး ဝန်ခံပြီဆိုတော့လေ။ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်မှတ်လဲ။ အိုကေနော် မိန်းမ၊ ချောင်းသာမှာ တစ်ပတ် လောက် ဟန်းနီးမွန်းကြမယ်”

ယောက်ျားတွေများ သူတို့အလိုဆန္ဒပြည့်တော့တစ်မျိုး၊ မပြည့်တော့တစ်မျိုး။

လွမ်းမိုခါး ဖုန်းကိုကောက်ပြီး မေမေစိတ်အေးရအောင် နှစ်သိမ့်ပေးနေရရုံသာ။

အခန်း (၂၈)

အချစ်က တစ္ဆေလိုပဲ။

ကျွန်မနုလုံးသားဝိညာဉ်ကို ပူးသတ်

စေတန်နတ်ဆိုးရဲ့ ယဇ်ပလ္လင်မှာ။

ယခုတော့လည်း ချောင်းသာကမ်းခြေနှင့် ပင်လယ်ပြင်

ကြီးက တည်ကြည်ငြိမ်သက်နေပါလား။

လူတွေရဲ့ ဒေါသ၊ သောက၊ မောဟတွေကသာ ပင်
လယ်ကို အရောင်ဆိုးနေကြတာပါ။

တစ်ဘဝလုံး မငြိမ်းချမ်းခဲ့ရသမျှ ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်မှာ
လွမ်းမိုးခါး အနားယူ အနားတွေ ရနေခဲ့ပြီ။

သို့သော် လွမ်းမိုး ဘဝမှာ မှီခိုသူ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ချင်။
ကိုယ်တတ်ထားသည့်ပညာနှင့် လောကအကျိုး၊ လူသားတွေရဲ့
အကျိုးကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ဖြည့်စွမ်းရဦးမည်။

ဒီလိုပဲ ပရဟိတအလုပ်တွေကိုလည်း လုပ်ကိုင်ချင်ပါသေး
သည်။

ကမ္ဘာကြီးကိုထား ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲမှာကိုပဲ အကူအညီ
လိုအပ်နေသူတွေ အများအပြား။

ဘဝဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရမှာပေါ့။

လူပီသရမှာပေါ့။ လူသားဆန်ရမည်။

ချမ်းသာသောသူဌေးနှင့် လက်ထပ်မိလိုက်ခြင်းအားဖြင့်
ဘဝဟာ ပန်းတိုင်ရောက်သွားတာမဟုတ်။

အိမ်ထိုင်ပြီး ယောက်ျားကို မျှော်နေသည့်အလုပ်ကပဲ
အကောင်းဆုံးမဟုတ်။

ရှေ့ရေးတွေ၊ နောင်ရေးတွေ ဆွေးနွေးကြတော့ ငြင်းကြ
ခုန်ကြရတာလည်း ပျော်စရာ။

“လွမ်းမိုး ... မောင်နဲ့အတူ ဖဝါးခြေထပ်သာနေပေ
တော့။ အလုပ်လည်းမလုပ်နဲ့တော့။ မေမေနဲ့ ဒေါ်လေးကိုလည်း
လွမ်းမိုးနဲ့ အတူခေါ်ထား”

၂၈၄ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

“အံ့မယ်... အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာနဲ့ ဘဝက နိဗ္ဗိတံ သွားရမှာလား”

“ဒါ... နိဗ္ဗိတံတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ခုမှဘဝသစ်စမှာ မောင်နဲ့အတူ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်ပြီးပြီလေ မိန်းမရဲ့။ သားတွေ သမီးတွေ မွေးဖွားရမယ်။ ကိုယ်တို့ရဲ့မိသားစုဘဝကို ဖိစီးပြင်ပြင် ထူထောင်ရမယ်လေ မိန်းမရဲ့”

“အာ... သူ အရမ်းဆိုးတာပဲ။ စကားပြောရင် မိန်းမရဲ့ မိန်းမရဲ့နဲ့။ အရမ်းနားဝင်ဆိုးတယ်”

“ဪ... ကိုယ့်မိန်းမမို့ မိန်းမလို့ ခေါ်တာပဲ။ ကဲ ချစ်ကဲ ဘာတွေလုပ်ချင်သေးလို့လဲ။ မောင့်အနားမှာနေ၊ မောင့်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး မောင်တို့ရဲ့သာယာတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်၊ မောင်တို့ရဲ့သားစဉ်မြေးဆက်ကို ကြီးမြတ်အောင် ထူထောင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“အံ့မယ်... မောင့်အစီအစဉ်ထဲမှာ အတ္တတွေပဲ ကြီးနေတယ်။ တိုင်းပြည်အတွက် ဘာညာနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟစ်ကျွေးတောင် အများအကျိုး လိုသားအကျိုးတော့ ဆောင်ရွက်သင့်သေးတာပေါ့”

“အိုကေကွာ... ဒါဆိုလည်း ပရဟိတအဖွဲ့တစ်ခုနဲ့

အချစ်တစ္ဆေ ၂၈၅

ချိတ်ဆက်ပြီး လူတွေကို ကူညီမယ်။ ဦးကျော်သူတို့ မင်းကိုနိုင်၊ ကိုကိုကြီးတို့လိုပေါ့။ တစ်နေရာရာမှာ ဒုက္ခရောက်ပြီး ဒုက္ခတွေ့ပြီ ဆိုရင် သူတို့ မရောက်ရောက်အောင် သွား၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကူညီတာတွေကို မောင်လည်း အားကျပါတယ်။ သူတို့လောက် အားမပေးနိုင်တောင် သူတို့နဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး ကိုယ်တတ်နိုင် သလောက် ကူညီအားပေးပါ့မယ်”

“အဲလိုလုပ်စမ်းပါ။ တချို့သူဌေးကြီးတွေလေ သားစဉ် မြေးဆက် သုံးမကုန်၊ စားမကုန် ရှိနေကြပေမယ့် လူသားတွေကို ကူညီရမှန်း လှူဒါန်းရမှန်းသိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ လွှမ်းမိုးကဲ စိတ်ကူးထားတာ မောင်ရဲ့”

“ပြောပါဦးဗျာ၊ ချစ်စ၊ ခင်စမှာ အချစ်ရေးချည်းပဲ မဆွေးနွေးပဲ ပရဟိတလုပ်ငန်းအကြောင်း ဆွေးနွေးရတာ မောင်တို့ပဲ ခိုမယ်နော်”

“အဲဒါ ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ မောင်ရဲ့။ အချစ်ရေးကတော့ မောင် ကံကောင်းစေရမှာပါ။ ကိုယ့်အပေါ် ကြင်နာမယ့်၊ သစ္စာရှိမယ့် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ရပြီလို့သာ မှတ်ယူထားလိုက်လေ တော့”

“ရဲဘော်ရဲဖက် တစ်ယောက်လိုလည်း ခိုးတူပေါင်ဖက်

၂၈၆ နံနက် ကြယ်စင်မုဒုံ

ရိုမယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဖက်ပါမယ်တဲ့ရှင် ဖက်ပါမယ်တဲ့”

သူမက သူ့စကားအတိုင်း ဖော်လိုလိုက်ပေမယ့် သူ့ရုပ်က

ပြုံးပြီးပြီး။

ရုပ်ကိုက မချိုမချင်။ သို့သော် ထိုမချိုမချင်ရုပ်လေးကိုပဲ ဘယ်အချိန် အသည်းစွဲသွားမိလေတယ်မသိ။

“မောင်နှော် ... စကားအကောင်းပြောမလို့ဟာ”

“ပြောပါဗျာ ... ပြောပါ။ မောင်က လက်တွေ့သမားဗျာ အပြောထက် အလုပ်နဲ့ သက်သေပြချင်တာ။ ခုကိုပဲ အလုပ်နဲ့ သက်သေပြချင်လို့ပြီ”

ပြောပြီး ရုပ်ကြီးက ချီအီ၊ ရွန်းမြလာလျှင် လွမ်းမို့ မျက်နှာမထားတတ်တော့ပါ။

ဒါ ဒုတိယမင်္ဂလာဦးညလေ။ ပထမညရဲ့ အတွေ့အကြုံ ကြောင့် အရှက်တွေက ယခုထိ လူတစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကြိုးပြီး ကြိမ်မီးအုံးသလို အုံးစေတုန်း။

စောစောက ဟုတ်တိ ပတ်တိနှင့်လူသားအကျိုးတွေ လူ့အခွင့်အရေးတွေနှင့် စိမ့်ချက်တွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ချမိနေ သမျှ

အချစ်တစ္ဆေ ၂၈၇

ယခုကျ အချစ်ကြောင့် တုန်ယင်နာဖျားတော့မတတ်။ လွမ်းမိုခါးတစ်ယောက် စကားလုံးတွေ ပါးစပ်ထဲမှ ဆွံ့အ

ပျောက်ပျက်ကုန်ရပြီ။

ကြည့်စမ်း ...

ချစ်သူရဲ့အကြည့်တစ်ချက်နဲ့တင်

ကျွန်မ ယောက်ယက်ခတ်သွားခဲ့ရတာ သေချာပါတယ်။

အချစ်ဆိုတာ တကယ့်တစ္ဆေကြီးလိုပါပဲ။

မာယာတွေနဲ့ ပြုစားတတ်တယ်။

လွမ်းမိုခါးတစ်ယောက် ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလေး

ဝှက်ရင်း မလှုပ်ရဲအောင် ငြိမ်သက်သွားတော့ -

သူက မှော်ဆရာကြီးလို

လောကကို သူ့အပြုံးနှင့် သိမ်းပိုက်လို့။

“ချစ်”

သူမ မထူးနိုင်တော့ပါ။

သူမ စိတ်မယ့် ပရဟိတဖောင်အေးရှင်းလေးလည်း သူ့ရဲ့

အချစ်ရေလျှံထဲမှာ လှိုင်းကြီးလေထန်။

အလို

ပင်လယ် ဒီရေလှိုင်းသံကိုက ...

၂၈၈ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

သူ မတူအောင် သာယာငြိမ်ညောင်းနေလိုက်တာ။
ဒါဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ တိုင်းပြည်ကြီး အထူးပင် အေးချမ်း
သာယာမယ့်အတိတ်နိမိတ်ပါလားနော်။

ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

၁၅-၃-၂၀၁၆

၂၀၁၆ ဩဂုတ်
တွင် ဖတ်နိုင်ပါပြီ...

မမေသန္တီမောင်

“မင်း လက်ထဲကရေလေး ငါ”

ကြည်စင်ပျံ့ဝေ

အချစ်တစ္ဆေ

စိုးဇော်ဦး

သစ္စာစူးစေသား

အလင်းသစ်

ကြွေချိန်မကျတဲ့ကြယ်

လှိုင်းကြွေဖြူ

နိုးပိုင်ရင်